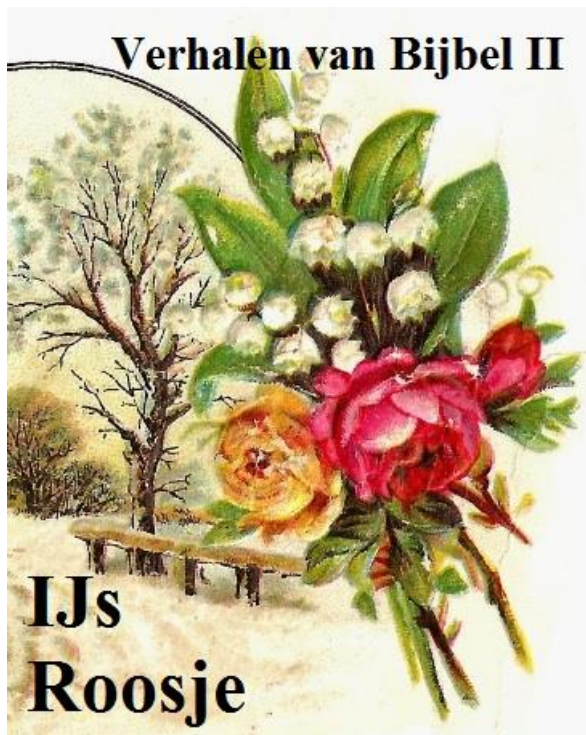

Verhalen van Bijbel II

**IJs
Roosje**

COAB 2000-2017

1. IJsroosje
2. De Uitverkiezing van Lapondria
3. Roodvinger en de Draak
4. Roodvinger en de Vogelspin
5. Elwin bij de Heks
6. Tussen twee oren
7. Achterstevoren gedraaid
8. Mijn moeder
9. Arachundel
10. Het Meisje in de Bloem
11. Het Apenpaleis
12. Het Zee-Oog
13. Susanna
14. Het Varkenshoedstertje
15. Het Meisje dat in een Paard Veranderde
16. Rozinde
17. De Windemelk
18. Het Meisje dat op het Water Danste
19. Hoe Het IJs Smolt

IJsroosje

Ik kan me die dag nog goed herinneren. Soldaten marcheerden door de straten als speelgoedsoldaatjes. Ik was één van hen. Het is een wonder dat ik er nog ben om het verhaal na te kunnen vertellen. Ik ben nu een oude soldaat, maar het is me nog diep in het geheugen gegrift. Die dag was er een prinsesje geboren, op de koudste dag van het jaar, en daarom noemden ze haar IJsroosje. Het prinsesje werd goed bewaakt, want ze waren bang dat iemand het prinsesje zou stelen. Het was zo'n wonder dat de oude koning en koningin nog kinderen konden krijgen, en nu hadden ze een troonopvolger. Er waren die dag meer soldaten op het paleis aanwezig dan ooit, en wij marcheerden door de straten om het goede nieuws te verkondigen. Ook hadden de koning en de koningin een grote leeuw ingehuurd om het paleis extra goed te bewaken. Het was de grootste leeuw die ik ooit had gezien, en hij brulde harder dan ik ooit had gehoord.

Uit allerlei omliggende landen kwamen prinsesjes en prinsessen om het nieuw geboren prinsesje te bewonderen. Ze namen vele cadeautjes voor het kleine prinsesje mee. Dat kun je natuurlijk wel begrijpen. De koning lachte hard zodra er weer een cadeautje werd gegeven. 'Hoe kan ik het allemaal herbergen? Maar ja, het paleis is groot, zeer groot, en als het er dan allemaal niet inpast, dan gaat het de koninklijke kelder in, ondergronds,' lachte hij. Ook de koninklijke lieden van de buurlanden lachten hartelijk met hem mee. Er waren zelfs koningen en koninginnen gekomen om het kleine prinsesje te bezoeken. Maar aan het einde van de dag gebeurde er iets vreselijks. Een pikzwart klein mannetje kwam het prinsesje bezoeken, en voordat ze het doorhadden stond hij al bij het wiegje. 'Wat moet dat mannetje hier?' vroeg de koning. 'Hoe hebben ze die binnen gelaten? Ik ken dat mannetje niet. Wat moet hij?'

'Ach koning,' kraste het mannetje, 'maakt u zich maar geen zorgen. Ik ben een oude tovenaars uit het bos, en kom even naar uw kind krijgen. Het zal haar vast geluk brengen.'

'Maar ik ken u verder niet,' sprak de koning. 'Wie bent u ? We hebben het niet zo op indringers.' De koning stond stokstijf als vastgenageld aan de grond.

'Het gaat u niet zoveel aan wie ik verder ben, koning,' sprak het pikzwarte mannetje. 'Het is toch voor u niet uit te houden om allemaal na te gaan wie wie is en wie wat is ?'

De koning kon zich niet meer bewegen en kon ook niet meer spreken. Hij kon alleen maar toekijken. Niemand anders was verder in de buurt. 'Bent u uw galgen vergeten ?' sprak het pikzwarte mannetje. 'In het bos hebben wij een tweede leven.'

Het pikzwarte mannetje greep het kleine prinsesje uit de wieg en rende er schaterlachend mee weg. Na een tijdje kon de koning zich weer bewegen, maar het was al te laat. Hij riep al zijn lakeien, soldaten en verdere hofhouding bij zich, en het bleek dat zij allemaal als bevroren aan de grond hadden gestaan waardoor ze niets tegen het pikzwarte mannetje konden doen.

'Het was een tovenaars,' sprak de koning bedroefd. 'Hij heeft ons allemaal betoverd, en nu is het prinsesje weg.' Er was een groot verdriet in het land toen het slechte nieuws werd verteld. Ik was één van de soldaten die het slechte nieuws moest brengen. Iedereen werd opgeroepen mee te helpen zoeken naar het verloren prinsesje.

We gingen allemaal in grote stoeten het bos in om daar te zoeken. De koning liet alle galgen in het land verwijderen, in de hoop dat het pikzwarte mannetje daardoor terug zou komen, maar het pikzwarte mannetje kwam niet terug. Er werd dieper en dieper in het bos gezocht, omdat de koning had gezegd dat het pikzwarte mannetje in het bos woonde.

Op een dag gingen ik en mijn maat een grot binnen. Het was een hele diepe grot. We moesten door een lange tunnel. Het leidde helemaal naar een grote open ruimte waar het pikzwarte mannetje om het kleine prinsesje heendansde. Het prinsesje zat op de grond en speelde met blokjes. Zo te zien had het prinsesje het goed naar haar zin. Ze kraaide van plezier.

'Prinsesje zo klein, eens zal je zeven zijn,

Prinsesje zo fijn, dan zul je in het ijs zijn,

Om te dansen en zingen als ik,

En jouw land, jouw land, dat zetten we in de fik.'

Dat was wat het pikzwarte mannetje zong. We schrokken toen we het hoorden, en toen deden we iets heel doms. We gingen naar het pikzwarte mannetje met een net, om hem te arresteren, maar ineens stonden we als bevroren aan de grond. Dat hadden we kunnen weten natuurlijk, en dit was zijn domein, dus daar had hij nog veel meer macht. We kwamen ook niet meer los, en toen heeft hij ons in een soort toverijs gedaan wat aan de grotwanden scheen te groeien. We waren behekst. Zo moesten we toekijken hoe het pikzwarte mannetje het prinsesje opvoedde. Het prinsesje vroeg vaak wie wij waren, en dan zei het pikzwarte mannetje dat wij bandieten waren die hij goed had opgesloten. Het prinsesje had medelijden met ons, maar zij kon niets beginnen. Ook prentte het pikzwarte mannetje haar in dat als ze ons ooit zou bevrijden, dan zouden we haar ontvoeren. Het prinsesje werd verschrikkelijk bang gemaakt voor ons.

Op een dag toen het prinsesje zeven jaar was geworden kreeg ze een slaapmiddel, en werd toen slapend in een blok toverijs gedaan aan de wand tegenover ons. Het was een ander soort toverijs, want toen het prinsesje weer wakker werd kon ze zich er gewoon in bewegen, en ze kon gewoon spreken. Het prinsesje gilte. 'Haal me eruit. Ik ben toch geen bandiet ?'

'Het is een verjaardagscadeau,' sprak het pikzwarte mannetje. 'Je kan nu voor altijd zingen en dansen in het ijs.'

'Maar dat wil ik helemaal niet,' zei het prinsesje. 'Ik wil voor de mensen zorgen in mijn land, en ook voor hen in andere landen, voor mens en dier.'

'Ach, daar is niets leuks aan,' sprak het pikzwarte mannetje. 'Toe, je zal dit veel leuker vinden. Zo betaal je ook weer een beetje terug voor alles wat ik voor je heb gedaan.'

Het prinsesje begon te huilen. 'Mijn vader heeft me nodig om het land te besturen, en nu doe je mij dit aan.'

'Heus, je bent hier beter af,' sprak het pikzwarte mannetje. 'Het land van je vader gaat namelijk in de fik.'

'In de fik ?' huilde het prinsesje. 'Maar waarom dan ?'

'Dans en zing nu voor mij, prinsesje,' sprak het pikzwarte mannetje, 'anders zal ik je doden.'

En zo moest het prinsesje voor het pikzwarte mannetje dansen en zingen, elke dag weer. Ze kon niet weggelopen uit het toverijs. Op een dag kwam er een vlammetje uit de hand van het pikzwarte mannetje. Het pikzwarte mannetje was dolblij. 'Eindelijk is het tovervuur ontwaakt. Nu kan ik pas echt wraak nemen door het land van de koning in de fik te zetten.' Het pikzwarte mannetje krijsde van het lachen.

'Nee, nee !' riep het prinsesje. Maar zij kon niets doen. Gillend van het lachen rende het mannetje de grot uit, om zo het bos uit te gaan tot het land van de koning. Hij liet de vlam uit zijn hand rollen, en al spoedig stond het hele land in de fik. Overal was er geroep en geschreeuw. Maar ook het bos begon in de fik te staan. Daar had het pikzwarte mannetje niet op gerekend. De vlammen kwamen hoger en hoger, en steeds dieper gingen ze het bos in totdat ze de grot hadden bereikt waar wij zaten opgesloten in het ijs. Het was een tovervuur dat niemand kon stoppen, zelfs het pikzwarte mannetje niet. Ik vroeg me af wat erger zou zijn : het vuur of het ijs. De vlammen begonnen tegen de ijswanden te tikken waarin wij zaten opgesloten. Steeds woester en woester gingen ze tekeer. Ik hoorde het prinsesje roepen. Plotseling merkte ik dat ik weer kon praten, en ik begon terug te roepen naar de prinses. Ik begon haar allereerst te vertellen wie wij daadwerkelijk waren. Ik merkte dat ik me weer kon bewegen en het ijs uit kon komen. De vlammen deden helemaal geen pijn, en ik rende naar de prinses toe en nam haar bij de hand. Ook haar ijs was inmiddels gesmolten. Daar was ook mijn maat en met zijn drieën begonnen we de grot uit te rennen. Daar stond het pikzwarte mannetje in de opening van de grot. Het pikzwarte mannetje was woest. 'Wie heeft mij bedrogen !' foeterde hij. De vlammen sprongen bij hem in de nek, en wij renden zo snel als wij konden langs hem heen, gebruik makend van het moment. Niet lang daarna waren de vlammen weg, en wij bleven maar doorrennen, terwijl we het pikzwarte mannetje achter ons hoorden foeteren. 'Ik krijg jullie wel !' riep hij. We renden door totdat we in ons land terug waren. Het prinsesje was tussen ons beiden in. Gelukkig hadden de vlammen in ons land ook geen schade aangericht. Iets of iemand had het pikzwarte mannetje voor de gek gehouden. Op het paleis aangekomen waren de koning en de koningin heel blij. Het prinsesje viel hen in de armen. Ik vroeg me af van wie het tovervuur was, en vroeg aan de koning of hij het wist. 'Het is de leeuw,' sprak de koning, 'de leeuw van het prinsesje. Sinds de verdwijning van het prinsesje is hij altijd op het paleis gebleven, en zwoer ons dat hij haar vinden zou. De tovervlammen kwamen van hem. Het zijn zijn ogen die altijd zoeken.' En zo was er een groot feest in het land ter gelegenheid van de terugkeer van de prinses. En van het pikzwarte mannetje hebben ze nooit meer wat gehoord.

Einde

De Uitverkiezing van Lapondria

De keren dat ik hem zag was hij gehuld in lompen, sprak bijna niet, en droeg een hoed ... Hij kwam een paar keer bij ons in de gemeente, om nooit meer terug te komen ... Toch heeft hij heel veel indruk op me gemaakt in die tijd ... Zou hij nog leven ?

Hij deelde vreemde folders uit over een uitverkiezing ... Wat dat voor uitverkiezing was wist ik niet ... Ik was toen nog erg jong ... Mijn moeder nam het foldertje wel aan, maar toen ze thuis was had ze het al weggegooid ... Nu, na al die jaren, zou ik toch wel willen weten waar dat foldertje over ging ...

Daar slenter ik over straat. Een man spreekt mij aan, en zegt iets over bier drinken ... Ik loop door ... Ik ben moe ... maar ... maar ... daar zie ik hem staan ... die man gehuld in lompen ... Maar als ik dichterbij kom blijkt het iemand anders te zijn ... Of is hij veranderd ...

De volgende dag is het zondag ... Ik wil niet naar de kerk ... Ik moet, maar ik ren weg ... Naar het hertenpark ... Ik ben liever bij de dieren ... Op straat ligt een verfrommeld foldertje over een cirkus in de stad ...

Ik denk weer na over die uitverkiezing ... Die nacht droom ik over een park vol leeuwen ... Grote leeuwen ... met grote ogen ... Er staan hekken omheen, met paden ... Ik loop over die paden ... Langs die paden, aan de andere kant, staan bomen en struiken ... Dan roept iemand : 'Het hek is open ! Er is een gat in het hek ...' Een voor een komen de leeuwen door het gat naar buiten ... Ik ben niet bang, maar ren toch weg ... De leeuwen volgen mij ... Het lijkt wel alsof ze van mij houden ... Ze doen mij niks ... Maar na een tijdje beginnen ze mij op te eten ... Dan word ik wakker ... Wat een vreemde droom ... Alsof ze nog steeds in mijn kamer zijn ... Ik ben moe, en ga weer slapen ... Mijn ouders zijn boos, omdat ik ben weggerend toen ik naar de kerk moest ...

Ik ben gelukkig ... Ik voel me goed ... Heel zacht van binnen ... alsof er veren in mijn lichaam zijn ... zo zacht ... Ik gaap ... en maak een hard geluid ... Wat een vreemde, vreemde droom had ik toch vannacht ...

Het lijkt wel alsof ik ben uitverkoren ... Maar voor wat ? ... Ik voel me zo blij ... zo rustig, en zo vol vrede ... Wie heeft mij dan uitverkoren ... Een raadsel ... of is het God ?

Roodvinger

en de Draak

Hoofdstuk 1. Er gebeurt iets heel vreemds

Hoofdstuk 2. De Bakkermannen

Hoofdstuk 3. Bank van de Rode Zwaan

Hoofdstuk 4. De Zilveren Draak

Hoofdstuk 5. De Bokkenmelk

Hoofdstuk 6. De Kasteelschool

Hoofdstuk 7. Het TV-Dier

Hoofdstuk 8. De Roze Toverspiegel

Hoofdstuk 9. Wie is Roodvinger ?

Hoofdstuk 10. De Draken gaan Voetballen

Hoofdstuk 1. Er gebeurt iets heel vreemds

Zoals jullie misschien wel weten is Roodvinger een mannetje niet groter dan je vingers. Op een dag beleefde Roodvinger een avontuur wat nu opgeschreven staat in dit boek : Roodvinger en de Draak. De schrijver heeft het precies zo opgeschreven zoals Roodvinger het hem vertelde, toen hij weer eens in Nederland was.

Nu heeft Roodvinger ook een vrouwtje die Roodlaarsje heet. Nou, in dit verhaal was Roodlaarsje verdwenen, en moest Roodvinger het tegen een echte draak opnemen om zijn vrouwtje weer terug te vinden.

Op een dag werd Roodvinger wakker in zijn bedje, terwijl er een briefje naast hem lag. Het was het handschrift van Roodlaarsje met daarop geschreven : 'Lieve Roodvinger, ik ben even naar de winkel. Ik ben zo weer terug. Van Roodlaarsje.' Roodvinger ging eerst even in bad, en liep daarna in zijn badjas naar beneden. Het zonnetje scheen buiten, en er waren wat kinderen op de stoep aan het spelen. Roodvinger dacht dat het een mooie dag zou worden. De vogeltjes floten zo mooi. Daar kwam de postbode al aan met post. Het was een heleboel post, een hele stapel, en Roodvinger ging er even voor zitten. Er zat ook een pakketje bij. Toen Roodvinger het pakketje openmaakte schrok hij wel even, want er zat een laarsje van Roodlaarsje in. Er zat ook een briefje bij : 'Roodlaarsje komt niet meer terug. Van de draak.' Wat was dat nou ? Roodvinger schrok nog erger. Wie was die draak, en waar was Roodlaarsje nu ? In een dikke envelop zat een spiegelkje, en in weer een andere wat foto's van Roodvinger, en in weer een andere een schilderij van Roodvinger. Wat was dat nou ? Roodvinger belde direct de koning op en vertelde geschokt het verhaal. De koning schrok er ook erg van, en vroeg of Roodvinger direct naar het paleis kon komen. Roodvinger pakte snel wat spulletjes bij elkaar, deed de deur goed op slot en reed in zijn autootje naar het paleis. Hij zou voor een tijdje bij de koning logeren. De koning wachtte hem bij de paleispoort al op en strekte zijn armen wijd open voor Roodvinger. De koning wist natuurlijk ook niet wat er met Roodlaarsje was gebeurd, maar liet

wijze mijnheren komen, de raadsheren van de koning. Vier mijnheren met hoge hoeden kwamen naar de koning toe in de troonzaal. Roodvinger zat op een hoge stoel naast de troon. De koning piekerde zeer. De hoge mijnheren keken bedenkelijk, terwijl ze met hun handjes door hun baardjes wreven. Eén stak er zijn vinger op, en sprak : 'Koning, uwe majesteit, ik ben maar een eenvoudig raadsheer, maar ik kan hier misschien wel wat over zeggen.' En toen haalde die wijze mijnheer een boek tevoorschijn en begon erin te lezen. 'Juist ja, juist ja,' zei de mijnheer. 'Draken bestaan echt, en de boeken zeggen dat ze in andere gedaantes kunnen veranderen. Ze kunnen gewoon als mijnheren leven, terwijl ze 's nachts draken zijn.' Daar schrok Roodvinger wel even van. En waar moest zo'n draak dan zijn ? Wie zou het kunnen wezen. Toen stak een andere mijnheer zijn hand op en haalde een boek tevoorschijn. Dit boek was nog zwaarder dan de andere. 'Koning,' sprak de mijnheer en begon te lezen. Hij haalde zijn brillette van zijn neusje. 'Ik weet nog wel iets hieraan toe te voegen. Draken houden ervan om in paleizen en andere grote huizen te wonen. Ze houden ervan het land te regeren, of om de koningen raad te geven.' Weer schrok Roodvinger.

Buiten hoorden ze ineens een paar schoten. Roodvinger en de koning renden naar buiten. Maar ze zagen niets. De koning keek Roodvinger aan en zei niets. Hij keek zo ernstig dat Roodvinger er een beetje bang van werd. 'Koning, wist u hier al van, dat draken zulke dingen doen ? Zich veranderen in mijnheren en zo, en zelfs kunnen werken voor u met de één of andere reden ?' vroeg Roodvinger een beetje angstig. 'Ik was daar altijd al bang voor, Roodvinger,' sprak de koning. Een lakei kwam naar buiten rennen : 'De koningin is verdwenen, de koningin is verdwenen,' riep hij. De koning schrok. Hij liet direct het hele paleis doorzoeken. Hij nam Roodvinger bij de arm : 'Kom mee, Roodvinger,' zei hij.

Toen ze buiten de paleistuin inrenden kregen ze beiden de schrik van hun leven. Er stond een enorme draak voor hen, met een lijf als bijna geheel bedekt met kevers. Als de kevers bewogen, dan bewoog de draak ook, maar Roodvinger wist niet zeker of het wel echt kevers waren. Het leken wel op hele kleine schildjes. De lijfwachten begonnen met pijlen op de draak te schieten, maar de draak begon te brullen, en er kwam rook uit zijn bek en zijn neusgaten. 'Nou, jullie weten natuurlijk wel wat ik kan doen, hè,' zei de draak luid. 'Ik kan dit hele kasteel in een moment in vlammen doen laten verdwijnen.'

'Oh,' jammerde de koning, 'Lijfwachten, stop met schieten. Beste draak, maar we hebben jou toch nog nooit wat gedaan ?'

'Dat is hem nou juist,' sprak de draak. 'Jullie willen niks met me te doen hebben. Jullie luisteren niet naar mij voor raad.'

'Maar,' sprak de koning weer, 'wij kennen u helemaal niet, meneer de draak, en wij hebben u hier nog nooit eerder gezien, dus hoe kunnen we dan naar u luisteren ?'

'Juist ja,' sprak de draak, 'maar ik kan ook in andere gedaantes komen, hè, hebben jullie daar niet aan gedacht ?'

De koning boog zijn hoofd. Ja, dat had een raadsheer net weer voorgelezen. Maar de koning was altijd bang dat er door die draken vervelende dingen zouden gebeuren. 'Niet alle draken zijn slecht, koning, en als ze slecht zijn, dan hebben ze daar soms een reden voor,' zei de draak. De koning boog weer z'n hoofd. Ja, dat was allemaal waar. 'Wat kunnen we voor u doen, meneer de draak,' vroeg de koning, 'en waar zijn Roodlaarsje en mijn vrouw de koningin ?'

'Die komen voorlopig niet terug,' sprak de draak. 'Er zullen eerst vele dingen moeten gebeuren, voor ze terugkomen.'

'Ze moeten nu terugkomen,' bulderde de koning met zijn vuist in de lucht. Maar toen hij lichtelijk wat vuur uit de neus van de draak zag komen, boog hij weer snel z'n hoofd. 'Zeg het maar, draak. Wat moet er gebeuren,' vroeg de koning.

Maar daar werd Roodvinger ineens wakker. Het was een nare droom geweest. Maar, waar was Roodlaarsje ? Roodvinger rende naar beneden op z'n pantoffeltjes. Het was nog midden in de nacht. Gelukkig, daar zat Roodlaarsje. Ze had wat ijs uit de diepvries gepakt. Roodvinger stormde op Roodlaarsje af en gaf haar een dikke kus. 'Wat ben ik blij dat je er bent, Roodlaarsje, ik heb zo naar gedroomd.' En toen Roodvinger de droom vertelde begon Roodlaarsje op de piano te spelen.

Roodvinger werd weer een beetje rustig door het liedje van Roodlaarsje. En samen vielen ze in de bank in slaap.

Weten jullie dat Roodlaarsje eens een keer ècht kwijt was ? Dat was heel lang geleden, toen er nog heel veel draken in de bergen woonden. Roodvinger moest toen een lange reis maken naar de bergen, om het op te nemen tegen zo'n verschrikkelijke draak. Die draak had meerdere koppen, en meerdere stemmen. Als die draak tegen Roodvinger sprak dan leek het wel alsof er dertig mijnheren tegelijk tegen hem spraken. En Roodvinger kon al die stemmen herkennen, omdat de draak al zijn vriendjes nadeed, en ook de stemmen van de mijnheren waar Roodvinger niet zo goed mee kon opschieten, de nare mijnheren, en ook de stem van de koning, wat natuurlijk Roodvingers grootste vriend was.

Roodvinger moest toen een heel eind door een grote grot lopen, in de richting van het gebulder. De draak had ook een heleboel benen die wel op vrouwenbenen leken. Sommige benen hadden schoenen aan, maar ook een heleboel benen hadden geen schoenen aan. Die benen konden heel snel bewegen, en er was overal vuur om die draak heen. Roodvinger moest dan heel hard schreeuwen zodat de draak hem kon verstaan : 'Geef mijn lieve Roodlaarsje terug, nare draak.' Maar dan lachte de draak hem hard uit. Achter de draak was een poortje met een gang, waar ergens Roodlaarsje zat opgesloten. De draak had een heleboel ijzeren kapjes op z'n lichaam, een soort kevers, maar sommige plekken leken ook op rubber. De draak kon heel hoog gillen, zodat het soms pijn deed in Roodvingers oortjes. Roodvinger wachtte toen totdat de draak ging slapen, maar de draak sliep helemaal niet. Roodvinger stond toen voor een groot probleem. Op een gegeven moment begon die draak met de schoenen te gooien. Daar had hij er zoveel van. En Roodvinger moest telkens bukken om niet geraakt te worden. Op een gegeven moment werd Roodvinger zo kwaad, dat hij z'n eigen schoen uittrok en die naar de draak gooide. 'Nee, niet doen,' bulderde de draak. Maar toen begon de draak weer verder te gooien met schoenen. En weet je wat Roodvinger toen gedaan heeft ? Hij is terug gegaan uit de bergen om bij iedereen oude schoenen te vragen, en ging zo met een hele vrachtwagen vol met schoenen terug naar de draak. Toen heeft Roodvinger één voor één al die schoenen naar de draak gegooid, totdat de draak zo moe en slap was geworden dat hij in slaap viel, en zo kon Roodvinger Roodlaarsje redden. Dat was natuurlijk een spannend verhaal, en vanaf toen zei men dat in schoenenwinkels draken onder de grond slapen.

Soms mochten kinderen met schoolreisje weleens door de kelderdeur van zo'n schoenwinkel naar beneden om die slapende draken te kunnen zien. Dat waren vaak hele grote grotten met een heleboel trappen. Vaak gebruikten ze het vuur wat uit de neuzen van de slapende draken

kwam voor de verwarmingen van het land, en voor andere dingen zoals het smelten van ijzer. Daarom waren schoenenwinkels zo belangrijk.

Hoofdstuk 2. De Bakkermannen

Nog niet alle draken sliepen. Er waren er nog een paar die heel diep zaten en die veel te ver van de schoenenwinkels vandaan waren. Deze draken hadden ook vele benen, een soort vrouwenbenen, die ze gebruikten om wezens mee op te sluiten. Die benen waren dan echte drakentralies. Roodvinger vond dat erg vervelend voor die wezens. Er waren wel boekjes over in de bibliotheek die zeiden dat daar onder de grond waar de draken nog niet sliepen, daar waren zoveel drakenschoenen dat die opgesloten wezens sliepen. Ja, dat gebeurde er als er ergens teveel drakenschoenen lagen. Dan viel iedereen in slaap, en dan kwamen ze vaak achter de drakentralies terecht. Daarom waren er met schoolreisjes onder de grond altijd hekken waarop stond : 'Niet verdergaan, vanwege drakenschoenen.' Achter die hekken daar sliepen de draken nog steeds niet. En het was vaak zo diep onder de grond, dat het ver uit de buurt van de schoenenwinkels was. Roodvinger wilde daar graag iets aan doen. Roodvinger had een aantal boekjes over draken uit de bibliotheek meegenomen en was al druk aan het lezen. De droom had hem wel op een idee gebracht.

Er stonden vreemde gedichten in sommige boekjes :

'Achter de tralies van de bakker, daar zat een oude stakker. Daar moest hij eten, zo blij, zo blij, terwijl hij verdriet had, zeer spijtig het zij. En die tralies waren oude benen, van een draak, dat moet je weten. Van veraf leek het allemaal zo, maar ben je dan vergeten, dat van dichtbij het gewoon een zebra is, naar school gaande op rolletjes, want het is bijna kerstmis. Een bakkerij op wielen, met bakkerman's gezichten, maar ach 't is maar een zebra in zotte gedichten.'

Roodvinger moest even grinniken. Ja, dat waren inderdaad zotte gedichten. Het waren drakengedichten, vreemde rijmpjes. Vaak stonden er plaatjes van centaurs boven de bakkerijen op grote borden in het land. Dat waren half paard, half mijnheren. Ze zeggen dat de bakkers vroeger op centaurs reden, om hun brood te verkopen. In de boekjes stond dat deze centaurs vaak door draken onder de grond werden opgesloten. Roodvinger zag nooit bakkers op centaurs. Misschien waren ze wel allemaal onder de grond verdwenen. En waarom ?

Op de plaatjes hadden de centaurs vaak draaiende ogen, of ogen die bijna helemaal waren weggedraaid in de ooghoeken. Op sommige plaatjes spoten ze vuur in allerlei kleuren uit hun monden. Ze hadden veelal paardengezichten of mijnheersgezichten met een paardenlijf. Vaak hadden ze lang haar en gekleurde ringen om hun armen. Waarom zouden de draken hen uit het land weg hebben gehaald ? In sommige boekjes stond dat de draken het niet goed vonden dat de centaurs zo hard moesten werken. Ze moesten vaak zwaar werk verrichten in de bakkerijen. Door de drakenschoenen sliepen ze nu, maar ze zaten nog steeds opgesloten onder de grond achter de drakentralies. Roodvinger kon de draken wel een beetje begrijpen, maar moest het op deze manier ? In de boeken stond dat het erg gevaarlijk was om zo maar de draken te storen. Maar Roodvinger wilde wel eens weten wat er nu eigenlijk precies aan de hand was, en waarom de centaurs niet gewoon terug konden naar het land. Dan zou Roodvinger er zelf wel voor zorgen dat ze niet meer bij de bakkers hoefden te werken als ze dat niet wilden. Toen Roodvinger verder las vertelden de boekjes hem dat de centaurs vaak

naar de woestijnen moesten om daar te zoeken naar het gouden meel. Diep in de woestijnen daar waren grote gordijnen waar ze langsheen en doorheen moesten, en als ze uiteindelijk door dat doolhof heen waren gekomen dan stond daar een huis van witte chocolade op een heuvel. In dit huis woonden een heleboel dominees die het gouden meel verkochten. Dan moesten de centaurs betalen met munten waarop bakkerman's gezichten stonden. Van dat gouden meel konden de bakkers in het land dan extra veel brood maken. Het waren vreemde munten waarmee ze moesten betalen, want de gezichten op die munten bewogen, en op de achterkant van die munten stonden vaak landschappen waarop ook alles bewoog. Het waren levende munten. In sommige boekjes stond dat als de centaur ook nog vleugeltjes had hij met het gouden meel naar de zonnen moest vliegen om zelf het meel te bakken.

Roodvinger besloot om eens een kijkje te nemen onder de grond. Hij zocht de eerste de beste schoenwinkel op en vroeg aan de schoenmaker of hij even naar beneden mocht, in de kelder. Roodvinger moest wel een heleboel trappen lopen naar beneden, en daar zag hij de eerste draken al. Maar deze sliepen, en Roodvinger moest net zo lang doorlopen totdat hij misschien een wakkere draak zou tegenkomen, met misschien zelfs een slapende centaur achter drakentralies. Maar hoe ver Roodvinger ook doorliep, hij zag ze niet, zelfs achter de waarschuwingshekken niet. Ineens zag Roodvinger een mannetje zitten op een hekje. Achter het mannetje zag Roodvinger wel wat vuur in de verte. Het mannetje zei dat achter het vuur de draken waren met de slapende centaurs, maar Roodvinger moest hem eerst een muntje met een bakkerman's gezicht erop geven. Maar dat had Roodvinger natuurlijk niet, en daar had Roodvinger ook niet echt zin in om te moeten betalen aan een mannetje die ervoor zat. Maar het mannetje liet Roodvinger er niet door. 'Als je nu niet weg gaat,' riep Roodvinger, 'dan ... dan ..' maar verder kon Roodvinger niet komen. Hij werd ineens zo moe en traag en begon te gapen. Toen Roodvinger weer wakker werd zag hij het mannetje grijnzen met een gouden drakenschoentje in zijn hand. 'Met een zo'n ding is het gedaan,' zei het mannetje, 'dan slapen ze allemaal. Als je me nu een bakkerman's muntje geeft, dan mag je erdoor.'

'Maar waar moet ik zo'n muntje vandaan halen?' vroeg Roodvinger. Maar het mannetje was alweer verdwenen, en Roodvinger begon in één van de boekjes te lezen of er misschien wat meer over die muntjes instond. Het bleek dat die soort munten heel vroeger in het land werden gebruikt, toen de centaurs nog voor de bakkers werkten, maar dat er andere munten kwamen toen de draken de centaurs hadden meegenomen. Roodvinger zou naar zo'n munt op zoek moeten om verder te kunnen komen. Moeizaam liep Roodvinger weer naar boven, en vroeg aan de oude schoenmaker of hij misschien wist waar Roodvinger een oude munt met een bakkerman's gezicht kon krijgen. Maar de schoenmaker wist het niet. Wel stond er een meisje in de winkel die zei dat haar opa nog een paar van zulke oude munten had. Roodvinger liep met het meisje mee naar het huisje van haar opa. Een oude man met een pijp deed open, en Roodvinger begon het verhaal te vertellen, terwijl het meisje glimlachte. De opa wilde wel met Roodvinger mee onder de grond, en hij had er graag een oude munt voor over om de centaurs daarmee te kunnen helpen. Met z'n drieën liepen ze terug naar de schoenmaker, en al snel stonden ze weer voor het mannetje. De oude man gaf hem het muntje en ze konden verder lopen. In de verte hoorden ze gebrul, en ineens liep het mannetje weer naast hen. 'Zeg, er zijn daar veel drakenschoenen waar je in slaap van kunt vallen, maar als ik erbij ben gebeurt er niks hoor.' Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij de draken. De draken schrokken toen ze het mannetje zagen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'ik heb even wat vriendjes meegenomen. Ik weet niet of jullie dat erg vinden. Ze willen graag wat centaurs mee terug nemen naar het land.' Maar de draken begonnen te brullen en te spuwen met vuur: 'Nee,' riep er één, 'dan moeten ze weer in de zware bakkerijen werken.' En een andere draak riep: 'Hier hebben ze mooie dromen, dus laat ze met rust.' Maar het mannetje zei: 'De bakkerijen hebben nu zoveel

apparaten dat de centaurs daar echt niet meer hoeven te werken hoor, dat doen de bakkers zelf wel, en het is nu zo veilig en mooi in het land, dat de centaurs wel weer terug kunnen, hoor, als ze dat willen.'

'Geen sprake van,' brulde een derde draak, 'ze zijn nu bij ons en ze slapen. Laat hen met rust, bij ons hebben ze het veel beter.' Maar het mannetje liep op de kooien af en begon met een belletje te rinkelen. Langzaam werden de centaurs wakker. Het mannetje opende de kooien, en de centaurs kwamen naar buiten lopen, één voor één. Maar de draken begonnen toen ècht boos te worden, en begonnen alles in brand te zetten. Roodvinger schrok, en ook de oude man en het meisje. De centaurs begonnen wild heen en weer te rennen en te hinniken als paarden, maar het mannetje toverde snel regenwolken, en het begon te regenen, daar zo diep onder de grond. 'Nee,' gilden de draken, 'nee, geen regen.' Maar het begon harder en harder te regenen, en de wolkjes werden alsmat groter. De draken begonnen langzaam weg te smelten en verdwenen door spleten onder de grond. 'Wacht maar, jullie zijn nog niet van ons af,' brulde er eentje. 'Vlug,' zei het mannetje, 'we moeten snel naar boven, anders komen ze terug.' Er waren wel honderden en honderden centaurs, en vlug renden ze over de trappen naar boven. Hier waren ze veilig, want ze wisten dat als de draken te dicht bij de schoenenwinkel zouden komen, dan zouden ze in slaap vallen. Maar wat was dat ? De aarde begon te beven en te beven, en de centaurs begonnen terug te rollen en te vallen, samen met Roodvinger, de oude man en het meisje. Het meisje gilte hard. Waar was het mannetje nu gebleven ? Maar daar zagen ze het mannetje halverwege slapen. Het mannetje kon misschien ook niet tegen de schoenen van de schoenenwinkel. Zou het mannetje soms ook een draak zijn ? Een paar centaurs trokken het mannetje terug naar beneden, en het mannetje werd weer wakker. 'Ach ja,' zei het mannetje, 'ik ben ook een draak, eentje die van gedaante veranderd is. Ik ben de schoenmaker van de draken, maar ik kan niet tegen schoenwinkels. Daarom zit ik hier voor altijd opgesloten,' zei het mannetje. 'Hoe kunnen we je dan helpen,' vroeg het meisje.

'Er is één manier om weer naar boven te kunnen komen,' zei het mannetje, 'en dat is als ik de zilveren drakenschoen weer terugvind,' zei het mannetje. Het meisje begon te glimlachen, en zei : 'Die heb ik op mijn kamertje staan, want eens waren we eens met schoolreisje in de woestijn, en bij een oase heb ik de zilveren drakenschoen gevonden.'

Maar Roodvinger vroeg : 'Hoe weet je zo zeker dat het een drakenschoen is ?' Het meisje glimlachte weer. De meester had haar gezegd dat het een echte drakenschoen van zilver was, en dat ze hem op haar kamertje mocht houden. Snel gingen ze weer naar boven, maar weer begon de grond te beven, en ditmaal zakten ze dieper en dieper. Het meisje gilte. 'Hoe kunnen we nu ooit bij de zilveren drakenschoen terechtkomen ?' Plotseling zagen ze de schoenmaker in de verte verschijnen. Het meisje riep of hij even de zilveren drakenschoen uit haar kamertje kon halen. De schoenmaker deed wat hem werd gezegd en binnen korte tijd was hij terug met de zilveren drakenschoen. 'Gooi hem naar me toe,' riep het mannetje, en de schoenmaker zwaaide met zijn armen en gooide het zilveren schoentje naar beneden. Het mannetje ving het schoentje keurig op met een duik en begon te stralen. Nu kon hij terug naar boven, zonder in slaap te vallen. Oh, wat had dat mannetje ineens een grote glimlach, zo breed. En ook het meisje straalde. Samen liepen ze naar boven. Het meisje bedankte de schoenmaker, en ook haar opa was zo blij ... en natuurlijk Roodvinger en de centaurs ... De centaurs besloten in het bos te gaan wonen, en in de woestijnen. Het mannetje zou een tijdje bij Roodvinger en Roodlaarsje logeren, samen met het meisje.

Hoofdstuk 3. Bank van de Rode Zwaan

Er onstond wat chaos bij het huis van Roodvinger. Iedereen wilde zo graag het mannetje eens ontmoeten. Zo erg werd het op een gegeven moment dat het mannetje naar buiten kwam en even de gouden drakenschoen tevoorschijn haalde, en daar vielen al die opdringerige bezoekers in slaap. Dat was wel een handig middeltje. Het mannetje zou graag willen dat er weer met bakkerman's munten betaald zou worden, dus op een dag ging hij samen met Roodvinger naar de geldbanken om het eens voor te stellen. De meesten hadden nog nooit van die munten gehoord, want het was al van zo lang geleden, maar een wat oudere bankdirecteur had nog een heel magazijn vol met van die munten. Hij vond het een goed idee, en wilde wel met de koning praten om te beginnen met het drukken van deze munten. Niet lang daarna betaalde heel het land met de bakkerman's munten. Als het mannetje lastig werd gevallen liet hij even snel de gouden drakenschoen zien, en de lastpakken vielen al snel in slaap. Roodvinger vond het maar wat handig, zo'n mannetje in de buurt. Het meisje ging vaak met Roodvinger boodschappen doen, en al snel raakten ze gewend aan de nieuwe munten. Voor iedereen was het een echt feest, want de gezichten op de munten bewogen echt, en op de achterkant was er altijd een filmpje te zien. Vaak was dat een kort tekenfilmpje, maar op de munten met een hoger bedrag waren het soms lange avonturenfilms. Zo werd het voor velen weer leuk om naar de winkel te gaan en met geld om te gaan.

Nu was er een bank in het land die de Bank van de Rode Zwaan heette. Binnenin was een gouden trap die naar een geelgouden station leidde, waar een gouden trein stond. De trein leidde naar Kabbernal, een stadje diep onder de grond. Twee centaurs hadden aan Roodvinger gevraagd of ze daar mochten gaan wonen, en of Roodvinger hen daar naartoe wilde brengen, samen met het mannetje. Die centaurs heetten Santlib en Motlib. De koning van Kabbernal heette Moldevan, een lieveheersbeestje. Moldevan was zo blij hen te zien. Kabbernal was een stadje zo diep onder de grond dat daar nog draken leefden die niet sliepen en waar ook de draken kwamen waar Roodvinger al mee te maken had gehad. Op het moment werd het stadje zwaar lastig gevallen door de draken en door een aantal spinnen. Het mannetje stak de gouden drakenschoen in de lucht, en de spinnen vielen in slaap, maar de draken begonnen hard te brullen : 'Oh daar heb je die vervelende Roodvinger weer met de schoenmaker.' En ze begonnen weer flink met vuur te spuiten. 'Het is tijd dat er hier schoenenwinkels komen,' zei het mannetje. Dat vond Roodvinger wel een goed idee, dan zouden de draken daar niet meer kunnen komen, en in slaap vallen als ze te dichtbij zouden komen. En zo liet koning Moldevan door heel Kabbernal schoenenwinkels openen, met hele diepe kelders. In het midden van de stad kwam een Bank van de Rode Zwaan, en al gauw werd er hier ook alleen nog maar betaald met de filmmunten. Roodvinger was erg tevreden, en de twee centaurs hadden het goed na hun zin. Roodvinger hoopte nu eindelijk eens af te zijn van die vervelende draken. Elke schoenwinkel in Kabbernal had nu wel een paar slapende draken in de keldergrotten, maar hoeveel draken zouden er nog overgebleven zijn ? Roodvinger vond het maar spannend. Er was een nieuwe munt uitgekomen met het hoofd van koning Moldevan als bakker erop. Op de achterkant was er een filmpje over draken. Op de Bank van de Rode Zwaan werd er een ziekenhuis geopend. Koning Moldevan wilde eens per week de bakker en kok van het ziekenhuis zijn. Het werd een prachtig flatgebouw, met helemaal bovenaan een bioscoop. Het mannetje van de drakenschoenen vond het prachtig en klapte in zijn handjes van plezier. Er werd een standbeeld van het mannetje en van Roodvinger gemaakt, omdat ze allemaal zo blij waren. Het standbeeld van het mannetje werd van rood goud gemaakt, en het standbeeld van Roodvinger ook. Ze kwamen te staan voor de ingang van de Bank van de Rode Zwaan.

Hoofdstuk 4. De Zilveren Draak

Toen alles eindelijk achter de rug was en het meisje ook weer terug was bij haar vader en moeder, zaten Roodvinger en Roodlaarsje samen op de bank. Ook het mannetje was weer vertrokken, en het leek alsof het hele drakenverhaal nu eindelijk achter de rug was. Roodvinger vertelde vol trots over de nieuwe schoenwinkels in Kabbernal en de draken die daar onder sliepen. 'Roodvinger, zouden ze mooie dromen hebben?' vroeg Roodlaarsje. Maar dat wist Roodvinger natuurlijk niet. Dat zou Roodlaarsje aan Klaas Vaak moeten vragen. Roodvinger keek naar z'n eigen schoenen. Het waren zwarte schoenen met een bakkerman's munt erop. Roodvinger glimlachte. Wat was dat toch een spannend avontuur. Maar nu wisten ze natuurlijk niet hoeveel draken er nog over waren die niet sliepen. Ja, een draak die wakker is kan natuurlijk nog heel wat aanrichten. Maar ze probeerden het maar een beetje te vergeten. Ineens werd er gebeld. De belgong ging, en Roodvinger liep naar de deur met de geruite raampjes. Er stond een lange mijnheer voor de deur, en Roodvinger deed de deur open ... Floep, daar viel Roodvinger. De mijnheer had wat paars spul in Roodvingers gezicht gespoten. Na een minuutje stond Roodvinger weer op ... 'Wat was dat?' vroeg Roodvinger verbaast ... 'Slaapgas,' zei de mijnheer, 'voor twee bakkerman's munten mag je het hebben.'

'Waar haalt u dat spul dan vandaan?' vroeg Roodvinger. 'Uit drakenschoenen,' zei de mijnheer weer. 'En waar haalt u die drakenschoenen vandaan als ik vragen mag?' vroeg Roodvinger weer. 'Nou, ziet u,' zei de mijnheer, 'ik ben een professor en ben diep onder de grond gegaan om deze schoenen te zoeken. Ik kan er goed slaapgas van maken, ook uitstekend voor hen die 's nachts moeilijk in slaap kunnen komen.'

'Nou, nee, mijnheer,' zei Roodvinger, 'ik heb genoeg van al die drakenverhalen. Ga een ander er maar mee pesten.' En klats, daar ging de deur dicht, en Roodvinger liep moe naar de kamer. Maar toen hij in de kamer kwam was Roodlaarsje verdwenen en wat zat daar nou op de bank? Het was een zilverkleurige paarse draak. Roodvinger schrok zich een hoedje. 'Wij zijn van de orde van de zilveren draak,' zei de draak.

'Wij?' vroeg Roodvinger .. Dat zijn wij helemaal niet. Wilt u snel uit deze kamer vertrekken. Vooruit, vlug.' Maar de draak stond op en begon te krijsen. Zo hard en schel dat Roodvinger er hoofdpijn van kreeg. Roodvinger herinnerde zich dat ze door het zilver ook boven de grond konden komen. Ze moesten iets met die zilveren schoen te maken hebben.

'Ja,' zei de draak, 'de zilveren draak is de maker van die schoen.' Ineens ging de telefoon. Roodvinger nam op en hoorde: 'Hallo Roodvinger, met de zilveren draak. Wij hebben de zilveren schoen weer terug en kunnen floeps boven de grond. Ook hebben we de gouden schoen in ons bezit, daarom zal heel het land binnen de kortste keren slapen ... voorgoed ... voor altijd ha ha ha ha.'

Oh wat schrok die Roodvinger daarvan. Hadden ze dan toch het mannetje kunnen bestellen? En waar is het mannetje nu? In de wolken verscheen een levensgrote gouden drakenschoen ... Roodvinger moest nu snel zijn, want anders zou hij ook slapen. Maar het was al te laat. Roodvinger keek naar buiten en zag al wat mijnheren op straat slapen. Ook kon hij in de huisjes aan de overkant mijnheren zien slapen in hun stoel. Het was al te laat, want Roodvinger werd ineens zo moe in zijn benen. En daar viel Roodvinger op de bank. Er was een enorm gelach in de lucht. Overal vlogen er zilverkleurige draken in het rond, in allerlei

kleuren. Ze waren op weg naar het paleis. Ook de koning en de koningin sliepen, en ze werden diep onder de grond opgesloten. Hier hadden ze ook het mannetje opgesloten. Iedereen sliep. De zilveren draak ging op de troon zitten en begon luid te brullen. Zilveren vuur in allerlei kleuren kwam uit z'n bek. 'Nu is het hele land onder de gouden schoen om verpletterd te worden. Dan zal ik heersen over een nieuw rijk van draken. Ha ha ha.'

Maar niet iedereen sliep. Het meisje dat de zilveren schoen een tijdje op haar kamer had gehad was wakker. Het mannetje had haar verteld dat het zilveren drakenschoentje over een tijdje toch weer bij haar terug zou komen, en dan zou ook het mannetje weer bij haar terugkomen. Ze wist dat als zij het drakenschoentje van zilver weer terughad, dan zouden de draken niet meer boven de grond kunnen komen. Dapper stapte ze op het paleis van de koning af. De zilveren draak had de zilveren drakenschoen in z'n klauw en brulde. Plotseling begon het schoentje te piepen en te trillen. Er kwamen knipperlichten vanaf en het schoentje werd zo heet dat de draak het niet meer kon vasthouden. De draak brulde het uit, omdat z'n klauwen begonnen te branden, en het schoentje viel toen op z'n poot, die ook begon te branden. Brullend schopte de draak de schoen weg. Plotseling kwamen er zilveren handjes en beentjes uit het schoentje, en kreeg het vleugeltjes. Het meisje kwam net binnen en zag ook een hoofdje uit het schoentje verschijnen. Toen begon de draak nog harder te brullen. Het schoentje vloog op het meisje af, en het meisje was zo blij en spreidde haar armpjes open. Ineens viel er licht op de draak, en brullend begon hij in de grond te smelten. Hij moest weer terug naar beneden. Ook de andere draken waren ineens verdwenen. Daar kwamen ook de koning, de koningin en het mannetje weer aanrennen. De gouden schoen was weer uit de wolken verdwenen, en was nu weer veilig bij het mannetje. Vanaf nu zou het mannetje altijd bij het meisje blijven, samen met de zilveren drakenschoen. Het mannetje zou de gouden drakenschoen goed opbergen. Later bedachten ze dat het wel een goed idee zou zijn om de gouden drakenschoen naar Klaas Vaak te brengen, die het zo nu en dan kon gebruiken als iemand niet goed kon slapen. Het meisje, het mannetje en de zilveren drakenschoen mochten voortaan in een toren van het koninklijke paleis wonen, om het land tegen boze draken te beschermen.

Hoofdstuk 5. De Bokkenmelk

Roodvinger had een boek dat 'De Bokkenmelk' heette. Die bokkenmelk stroomde uit witte besjes van een haag die 'De Hondenhaag' heette. Het ware mierzoete besjes, en men gebruikte de melk vaak voor het maken van allerlei snoepsoorten. Het was geen gewoon snoep, maar erg gevaarlijk snoep. Als je het at, dan veranderde je zelf ook in snoep. Daarom werd het ook meestal door heksen gebruikt, en niet door iemand anders. Natuurlijk aten die heksen het nooit zelf op, maar legden het snoep over hun huisjes heen, zodat wanneer er dieven zouden komen en iets ervan zouden eten, ze in snoep zouden veranderen. De heksen bedoelden het dus niet altijd kwaad. Ze waren vaak bang voor inbrekers. Wel was het soms erg jammer als lieve kindertjes of diertjes ervan aten, want dan konden ze ook in snoep veranderen. Vaak waren die heksen dus niets anders dan gewoon bange mevrouwjes die vroeger nare dingetjes hadden meegemaakt, en nu diep in het bos woonden, dichtbij hondenhagen. Die hondenhagen hadden niet alleen zoete besjes, maar ook nare stekels. In het boek dat Roodvinger had ging het over een geit die in een ketel roerde dichtbij de hondenhaag. De geit had veel besjes geplukt en was nu bokkenmelk ervan aan het maken. Hier zou de geit dan weer snoep van kunnen maken, dat de heksen als lappen over hun huisjes konden leggen.

Roodvinger las het boek vol spanning door. Het was dus erg gevaarlijk toversnoep wat niet in de handen van lieve kindertjes en diertjes terecht mocht komen. Sommige kindjes waren zo lief, dat op de een of andere manier hun goede hartje ervoor zorgde dat ze niet in snoep omgetoverd werden, maar ze moesten dan wel vaak voor de heks zingen en werken. Twee van zulke kinderen waren Hans en Grietje. Ze hadden hartjes van goud die hen beschermden, maar Grietje moest voor zo'n heks werken, en Hans werd in een kooitje opgesloten. De heks wilde Hans vetmesten zodat ze hem kon opeten. Als de kindertjes een tijdje in het huisje van de heks hadden gewerkt, dan werden ze vaak omgetoverd in poezen en wilde katten. Dan werden ze door de heks uitgezonden om kinderen en dieren naar de hondenhaag en naar haar huisje te lokken. Vaak moesten ze dat doen door heel mooi te zingen. Roodvinger kreeg de rillingen. Wat een draak was deze heks. En er waren veel meer van zulke heksen. Zouden poezen en katten daarom zo vaak janken? Roodvinger vroeg zich af waarom zo'n mevrouw zo iets deed. Misschien was ze wel ergens verschrikkelijk boos om. Roodvinger besloot om eens naar de heks van Hans en Grietje toe te gaan, maar ook wist hij dat dit heel gevaarlijk kon zijn. Hiervoor moest Roodvinger heel diep het bos in, zo diep als hij nog nooit was geweest. Het was al donker geworden inmiddels. Roodvinger had z'n lantaarntje meegenomen, en natuurlijk het boek over de Bokkenmelk. In de verte hoorde hij poezen en katten zingen, maar ook janken. Roodvinger kreeg de rillingen. Zij moesten natuurlijk voor de heks werken. Roodvinger wist natuurlijk dat hij geen snoep mocht nemen, maar toch was het erg gevaarlijk wat Roodvinger deed, want je wist maar nooit met zo'n heks. Roodvinger zag een uil hard wegvliegen toen hij dichterbij kwam. Ah, daar was de hondenhaag al. Nu moest Roodvinger een heel eind langs die haag lopen, want aan het eind stond het huisje van de heks van Hans en Grietje. Roodvinger hoorde het geluid van uilen in de verte, en zag wat vleermuizen vliegen. Oei, wat was het hier eng en donker. Maar gelukkig had Roodvinger nog steeds zijn lantaarntje, met het boek.

Opeens stond er een grote grijze gestalte voor Roodvinger. Het was een draak. 'Wat moet dat hier?' zei de draak met een vrouwenstem. 'Eh, wie bent u?' vroeg Roodvinger. 'Ik ben de heks van Hans en Grietje, dommeling,' snauwde de draak. 'Zeg,' vroeg Roodvinger weer, 'waarom doet u eigenlijk zulke gemene dingen met kinderen en dieren?'

'Dat gaat je niks aan,' schaterde de draak. En plotseling begon de draak in de heks te veranderen. Ze had lange vieze haren met slijm erdoorheen en een hoge hoed. Roodvinger wilde haar een hand geven, maar de heks trok snel haar hand weg. 'Niks geen handjesschudderij, ik weet wel waarvoor je komt. Voor de Bokkenmelk, maar die krijg je niet,' sprak de heks.

Ja, Roodvinger zou graag willen dat de bokkenmelk ergens anders voor werd gebruikt. Misschien dat het boek er nog wat over te zeggen had. En Roodvinger las verder, want hij wilde nu wel erg graag weten wat hij moest doen. Maar daar kreeg Roodvinger zo'n harde klap op z'n hoofd, dat hij omviel en bewusteloos lag. De heks sleepte hem mee naar haar huisje en gooide het boek in de oven. 'Zo, niks geen geheime boekjes meer. Ik ben de baas van de bokkenmelk, en ik zal Roodvinger eens in de kooi van Hans stoppen.' En daar werd die arme Roodvinger in de kooi van Hans geduwd. Het was een gouden kooi, en niet lang daarna werd Roodvinger wakker. De heks stond schaterlachend voor de kooi. 'Ha ha, het boek is verbrand, en ik ga jou eens even vetmesten, dun mannetje. Ik ga jou verschrikkelijk dik maken zodat je lekker op mijn bordje terecht komt en ik daar goed van kan eten. Misschien dat je wel zo dik wordt dat ik ook wat andere heksen kan uitnodigen voor de maaltijd. Zoals je weet is Hans ontsnapt, en hebben ze mij in de oven geduwd, maar ik heb nu een betere vangst

: Roodvinger, de detective van de koning, ha ha ha ha. Luister goed naar me : Hier kom je nooit meer uit. Ha ha ha ha.'

'Zeg heks,' zei Roodvinger, 'waarom ben je hier allemaal zo blij om ? Heb je misschien iets naars meegemaakt in het land ?' Toen schrok de heks. 'Hoe weet je dat,' vroeg ze verschrikt. 'Nou,' zei Roodvinger, 'omdat u zo boos bent, dacht ik : Er moet wel iets verschrikkelijks met u gebeurd zijn, waar u zo boos over bent dat u er niet over wilt praten.' En toen barste de heks in snikken uit. 'Ja, Roodvinger, je hebt gelijk,' huilde ze. 'Ze hebben me vroeger zo vaak gepest dat ik zo'n lange neus heb, zo vaak, dat ik uit het land weg ben gegaan en hier diep in het bos ben gaan wonen.'

'Maar, mevrouw,' zei Roodvinger, 'u heeft juist een prachtige neus, zo mooi als die van Pinocchio, en daarmee kunt u vast en zeker het bos en de bloemen goed ruiken. Als u mij vertelt wie u zo geplaagd hebben vroeger, dan zal ik er bij de koning voor zorgen dat ze voor straf maar eens een tijdje in het bos moeten wonen in uw huisje, en dan kunt u weer terug naar het land.'

'Nee,' huilde de mevrouw, 'ik wil nooit meer terug naar het land. Ik wil bij de bomen en de bloemen blijven. Die doen me tenminste geen kwaad.' En toen kwamen er ineens een paar draken binnen. Het waren vriendinnen van de mevrouw. Toen ze Roodvinger in de kooi zagen begonnen ze te lachen. 'Zo, heb je een lekker hapje voor ons meegebracht ?' vroegen ze. Maar de mevrouw nam het voor Roodvinger op. 'Nee, hij wilde even in de kooi van Hans zitten, maar hij komt alleen maar om te helpen,' zei ze.

'Oh,' zeiden de draken sip, 'we hadden anders wel zin in een hapje.' En toen begon Roodvinger ook aan de draken het verhaal te vertellen, en het bleek dat zij ook gewoon mevrouwen waren die vroeger ergens om gepest werden. Roodvinger beloofde de mevrouwen dat hij met de koning erover zou praten dat het nog strenger verboden moest worden dat iemand gepest wordt, en dat wie het toch deed, een tijd in het diepe bos moest wonen. Dat vonden de mevrouwen wel een goed idee. Er woonden een heleboel van die mevrouwen in dit diepe bos, en al snel hadden ze allemaal het nieuws gehoord. Een paar wilden wel weer mee naar het land, maar de meesten wilden toch liever in het bos blijven wonen.

Achter de bokkenhaag stond ergens een grote ketel met een geit waar de bokkenmelk van de bessen gemaakt werd. De mevrouwen zeiden dat als Roodvinger het geheim van de Bokkenmelk wilde weten, waar het voor gebruikt moet worden, dan moest Roodvinger in die ketel duiken. Het was namelijk een geheime poort. Roodvinger moest er natuurlijk voor zorgen dat hij het niet zou drinken. Hij mocht er alleen in zwemmen. Na een eindje lopen kwam Roodvinger bij de bokkenketel aan. Er stond een grote geit bij die in de ketel stond te roeren. 'Wat moet je ?' vroeg de geit. 'Ik zou graag het geheim van de bokkenketel willen kennen,' vroeg Roodvinger. 'Die ketel is alleen voor heksen,' zei de geit weer. Maar Roodvinger duwde de geit opzij en dook in de ketel. Heks of geen heks, Roodvinger wist nu dat het maar net de manier is waarop je er tegenaan kijkt. Het kan zoveel betekenen. Roodvinger hield z'n lippen stijf op elkaar en zwom door de geheime tunnel. Het was gelukkig geen lange tunnel en Roodvinger zag al helder licht een eindje verderop. Roodvinger kwam in een bron terecht, met aan weerszijden elfjes en feetjes. 'Hoera,' riepen ze, 'je hebt het geheim van de bokkenmelk gevonden.' En ze gaven Roodvinger een gouden boek. Roodvinger deed het boek open en er kwam toverstof vanaf. De plaatjes bewogen, en Roodvinger voelde hoe hij in het boek werd getrokken. Er kwam een hand uit die hem wenkte. Roodvinger schrok wel even, want ineens was hijzelf in een van de plaatjes terecht

gekomen. Het was een plaatje met een bootje op zee. De zee was vermengd met melk ... misschien was dat wel de bokkenmelk. In de boot lag ook een mannetje te slapen met een rond buikje. Hij had een klein krantje op z'n buikje liggen en z'n hoedje lag een beetje over zijn gezicht. Op de grond lagen een paar bakkerman's munten. Roodvinger raapte de muntjes op en begon de filmpjes te bekijken op de achterkant. het bootje ging sneller en sneller, totdat ze bij een waterval naar beneden kwamen. Toen schrok het mannetje wakker. 'Vlug grijp die boomstam boven je,' riep het mannetje. Gelukkig, dat was net op tijd. Roodvinger zag het bootje naar beneden storten. 'Je bent nu in het boek,' zei het mannetje, 'een gouden boek van bokkenmelk. En als je nu praat dan komen er lettertjes uit je mond. En toen kwamen er allemaal lettertjes uit Roodvingers mondje. 'Jaaaa,' hoorde Roodvinger roepen. Daar waren weer elfjes en feetjes. Ze waren zo blij dat Roodvinger door de bokkenmelk sprak. Ook uit hun mondjes kwamen nu allemaal lettertjes. De lettertjes hadden zoveel lichtjes en werden steeds langer en langer, of heel groot. En toen begonnen ze langzaam in elfjes en feetjes te veranderen. Het waren levende letters. Wat was dat prachtig. Sommige letters werden hele lange slingers. De bokkenmelk was dus niet om te drinken, maar om uit te spreken, zodat elfjes en feetjes zich konden verspreiden. Sommige lettertjes waren als slangetjes, en weer andere lettertjes waren als bloemetjes. Het was net prachtig vuurwerk in de lucht.

Het mannetje zei dat het hele land nu in het gouden boek was en dat heel het land nu door de bokkenmelk zou spreken. Daar was Roodvinger erg blij mee. De bokkenmelk moest goed gebruikt worden.

Hoofdstuk 6. De Kasteelschool

Op een dag was Roodvinger samen met een vriend in de zee. Ze waren daar aan het zwemmen. Ze vonden daar een vreemde zeester. Blauwvinger, zo heette die vriend, raapte de zeester op, en deze begon direct licht te geven. 'Wat prachtig,' zei Blauwvinger, en legde de zeester weer terug. In de verte zagen ze Motlib, één van de centaurs, zwemmen. 'Hallo, Motlib,' riep Roodvinger. En daar kwam Motlib aanzwemmen. Ze waren erg blij elkaar weer eens te zien. Motlib keek Roodvinger aan en zei : 'Zo, Roodvinger, heb je de laatste tijd nog veel draken moeten bevechten ?' Roodvinger begon te lachen, en daar zwom de zeester weer. 'Hallo,' sprak de zeester. 'Kom, ik wil jullie wat laten zien.' Roodvinger en Blauwvinger sprongen op de rug van Motlib en deze zwom achter de zeester aan. Het was een lange reis. In de verte zagen ze een eiland. Dit eiland kenden ze nog niet. Na lang zwemmen waren ze eindelijk bij het strandje van het eiland aangekomen. Er zat een man daar met gescheurde kleren en hij had een woeste baard. 'Halt,' sprak hij. 'Wat komen jullie hier doen ?' 'Ach, Meharates,' zei de zeester, 'dit zijn vrienden van me, en ik wilde hen even wat laten zien.' Ze moesten eerst een stukje over het strand en wat rotsen lopen, en na een tijdje kwamen ze aan bij een grot. Er hing wat vreemd spul voor de grot wat wel een beetje op snoep leek. Roodvinger likte eraan, maar de zeester riep direct : 'Niet doen, dat is vergif, daar ga je van slapen.' En daar viel Roodvinger in een diepe slaap. 'Nou, die laten we hier wel even liggen, dan kunnen wij even de grot in zolang,' zei de zeester. 'Hoelang blijft hij slapen,' vroeg Motlib. Maar dat kon wel een tijd duren, volgens de zeester, misschien wel dagen. In de grot aangekomen zagen ze duistere schaduwen, en heel in de verte zagen ze grote slijmerige webben hangen en liggen. Dit moest wel van een erg grote spin zijn. En ja hoor, na een tijdje lopen zagen ze een grote spin zitten, die wel tien keer zo groot was als henzelf. Daar schrokken ze wel even van. 'Goedendag,' zei de spin, 'ik denk niet dat jullie weten wie ik ben. Ik ben de baas van deze grot, en dit is een grot met grote schatten. Kom maar mee.' En daar

liepen ze de grote spin achterna, nog dieper de grot in. Ze moesten door allerlei duistere tunnels, en na een tijdje kwamen ze in een open ruimte. Er lagen hier een heleboel apparaten. Die apparaten leken op vissen. De spin zei dat het een soort radio's waren. Niet voor in je huis, maar voor in je lichaam. Daar schrok Blauwvinger wel even van. 'Nou, wel handig hoor,' zei de spin, terwijl Motlib en de zeester een beetje grinnikten. 'Er zitten ook telefoonstukken bij, zodat je altijd met elkaar kunt praten.' En daar ineens kwam Roodvinger aanstropelen. Hij was eindelijk wakker geworden. En wat waren al die vreemde apparaten? Roodvinger vond het wel interessant. Hij had altijd al graag een robot willen zijn. Hij schraapte wat glibberige apparaten bij elkaar en merkte dat het een soort kleding was. Hij kon zijn armen erdoorsteken, zijn benen, en zijn hoofd. Het was een soort ruimtepak. 'Zo,' zei de spin. 'Nu kun je met alle dieren praten.' Natuurlijk kon Roodvinger al met veel dieren praten, maar nu kon hij met alle dieren praten, en ook op afstand, als door een telefoon. En ook Blauwvinger en Motlib begonnen de glibberige kleren aan te trekken. Na een tijdje kwam Meharates binnenstormen. 'Wat zijn jullie toch allemaal aan het doen? Zeg, blijf daar eens van af?' schreeuwde hij. Maar de spin werd een beetje boos en zei: 'Meharates, wees blij dat iemand jouw uitvindingen wil gebruiken.' Dat was waar. 'Nou,' zei Meharates, 'dan mogen jullie mijn kasteel ook wel zien.' En na een tijdje lopen kwamen ze aan bij het kasteel van Meharates. Het kasteel was omhuld met grote lichtgevende witte spinnen, en ook binnen waren er veel spinnen. Roodvinger en de anderen keken hun ogen uit. Meharates glimlachte, en trok de brug op, terwijl ze naar binnen liepen. Het kasteel was vol met allerlei grote zalen. Er hingen hier grote zwaarden die wel van reuzen leken te zijn. Maar Meharates zei dat dit de zwaarden van spinnen waren. Hele grote spinnen.

Het kasteel rook naar bloemen, en de geur kwam duidelijk van boven af. Er hingen hele grote bloemen langs de muren van de trappenhallen, en veel van die bloemen bewogen en draaiden. Door de grote lange ramen kon Roodvinger de hogere bruggen van het kasteel zien. En onder die bruggen gleden enorme slangen. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien, en keek zijn ogen uit. Maar waar waren Motlib en Blauwvinger gebleven? 'Loop maar door,' zei Meharates. Hoe hoger ze kwamen hoe meer de trappen op bloemen begonnen te lijken, en het was alsof ze nu geheel in een bloem liepen. Roodvinger werd een beetje duizelig, en hij kon de zeester en de grote spin ook niet meer zien. 'Zo,' zei Meharates, 'we zijn er bijna.' 'Waar zijn we bijna,' vroeg Roodvinger. 'Aan de top van het kasteel,' zei Meharates. Plotseling waren ze op een heel groot balkon aangekomen, en Roodvinger zag ook andere kastelen in de verte, waar al die bruggen naartoe leidden. Voor hen stond een treintje, en Meharates duwde hem zachtjes naar binnen en ging zelf ook mee. Daar waren Motlib en de anderen weer. 'Zo,' zei Meharates, 'nu kunnen we die andere kastelen eens gaan bezoeken.' En daar begon het treintje te rijden. 'Wat zijn dat eigenlijk voor kastelen?' vroeg Blauwvinger. 'Scholen,' zei Meharates. Roodvinger begon zich ineens erg dom te voelen. Ja, er zou zoveel zijn wat ze nog moesten leren, als hij dit hier allemaal zo zag. Het was wonderlijk. Ze waren bij een ander groot wit kasteel aangekomen. Er stond een man met een hoge hoed bij de poort. 'Welkom, nieuwe studenten,' zei hij. 'Maar ik wil helemaal niet studeren,' zei Blauwvinger. 'Ik wil weer naar huis.' Maar Meharates werd heel erg kwaad: 'Zeg, deze lessen heb je nodig, anders blijf je een domme vinger.' Nou ja, misschien had hij wel gelijk, dacht Roodvinger bij zichzelf. Misschien hadden Blauwvinger en hij deze lessen wel hard nodig. 'Wat moeten we leren?' vroeg Motlib. 'Dat zul je nog wel zien,' zei de man met de hoge hoed. 'Kom maar mee.' En weer liepen ze op een trap in een hal tussen grote bloemen. Ineens drukte de man op een knopje ergens op de trap, en een grote bloem kwam tevoorschijn om hen naar binnen te slokken. Ineens waren ze allemaal binnenin de grote bloem. Het was als een zaal. Ze gingen op zachte banken zitten, en de man met de hoge hoed op liep naar voren. Uit zijn jasje gleed een staart, die ook wel een beetje op een slang leek. Toen de man zich weer omdraaide kwam

er een gespleten tongetje uit zijn mond, en zijn gezicht leek op een slang of een kikker. Al gauw begon de man te praten, maar hij praatte zo snel dat ze hem niet konden volgen. 'Dat moet,' zei Meharates, 'hij moet het eerst snel vertellen, en daarna langzaam, zodat je het kunt verstaan.' Wat een grappige manier van lesgeven, dacht Roodvinger. Toen het snelle gepraat afgelopen was had de man een hele hoge stem, maar nu begon hij heel rustig te praten, terwijl zijn gezicht leek op dat van een eend met een snavel. 'Kwaak, kwaak, kwaak,' zei hij. Maar dat verstonden ze natuurlijk niet. Meharates zei dat ze eerst op de eendenknop van hun ruimtepak moesten drukken. Dat was een oranje glibberige knop onder hun oksels. En ineens konden ze het verstaan. En als ze het na een tijdje weer niet konden verstaan, moesten ze er weer op drukken. Van achter de man kwam er ineens een oranje slang tevoorschijn, en begon om de man heen te kronkelen. 'Hallo, Didas,' zei de man, 'neem het maar van me over.' En toen ging de man in één van de zachte banken zitten. En Didas begon heel traag te praten, zo traag dat niemand het kon verstaan, en iedereen werd zo moe. 'Ja, dat moet,' gaapte Meharates, 'hij moet het eerst langzaam vertellen, en dan gewoon normaal.' En na een tijdje viel iedereen in slaap. Toen de slang klaar was met het langzame en weer normaal begon te praten werd iedereen wakker, en ging de les door. Maar het was slangentaal, en Roodvinger kon het niet verstaan. 'Druk op de groene knop onder je borstzakje,' fluisterde Meharates. En toen kon Roodvinger alles verstaan. Ineens begon de vloer heel glibberig te worden als water, en er kwam een haai doorheen zwemmen. Direkt gleed hij op de slang af en nam het van hem over, terwijl de slang in één van de zachte banken gleed. 'Goedendag,' zei de haai. 'welkom op deze mooie dag. Goed is het op school te zijn, want wij moeten nog zoveel leren. Nu, wat ga ik jullie leren? Ik ga jullie leren jullie zelf te feliciteren, want jullie zijn allemaal weer een dagje ouder geworden. Dat mogen we wel vieren.' En er kwamen wat visjes omhoog zwemmen door de glibberige vloer, en zij droegen dienblaadjes met glaasjes. 'Neem allemaal maar een glaasje,' zei de haai. En iedereen begon direkt te drinken. Huh wat vreemd. Roodvinger voelde zichzelf ineens als de meester. En daar liep hij met grote passen naar voren, terwijl de haai in één van de zachte banken gleed. 'Zo, ziezo,' zei Roodvinger, 'nu is het mijn beurt om jullie les te geven. Ik voel me ineens als de meester, dus daar gaat ie dan: ik ga jullie leren jezelf te feliciteren, omdat je er weer wat bij hebt geleerd.' Hij voelde zich wel een hele rare meester, maar dat kan natuurlijk gebeuren in zo'n wonderbaarlijk kasteel. En na een tijdje kwam Blauwvinger naar voren. Hij had ook niet veel te vertellen, maar het werd een dolle boel. En nadat Blauwvinger de meester was, werd Motlib de meester. De zeester had dolle pret, en ze waren allemaal heel blij dat de zeester hen naar dit eiland had gebracht. Maar natuurlijk moesten ze ook weer naar huis.

De zeester bracht hen weer terug terwijl Roodvinger en Blauwvinger weer op de rug van Motlib zaten. Roodlaarsje was zo blij hen weer terug te zien. Het was een mooi avontuur geweest. Meharates had hen een knopje op het ruimtepak aangewezen, waardoor het pak op sommige delen nog glibberiger zou worden, zodat het een soort televisie zou worden, waardoor ze de lessen op de kasteelschool gewoon konden volgen. En hij had hen ook zo'n pak voor Roodlaarsje meegegeven. Wat was Roodlaarsje daar blij mee, zeg.

Hoofdstuk 7. Het TV-Dier

De volgende dag werd er een pakje bezorgd bij Roodvinger's huisje. Het was nogal een groot pakje, en voorzichtig maakte Roodvinger het open. Het was van Meharates. Er zat een soort telefoon in het pakje met een gouden hoorn en gouden strepen op het apparaat. Meharates had erbij geschreven dat het een Egyptische telefoon was, een telefoon-recorder. Daarmee zou je

elk gesprek wat je hebt op een bandje kunnen opnemen, om het later nog eens af te spelen. Dat was wel aardig van die Meharates, zeg. En de telefoon kreeg een mooi plaatsje in het huisje. Roodvinger begon direkt te bellen, en tijdens de gesprekken begonnen de gouden streepjes licht te geven en te knippen. Op de achterkant van het apparaat zaten wat knopjes die Roodvinger nog niet had uitgeprobeerd. Met één knopje kon je het licht zachter zetten, want de telefoonrecorder was bijna een lamp. Met een ander knopje begon zachte muziek te spelen, maar toen Roodvinger op het derde knopje drukte gebeurde er iets vreemds. De vloer begon op te schuiven, heel langzaam, met een laag grommend geluid, totdat er een gat was ontstaan. Recht keek Roodvinger in een soort tunnel. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje kwam er ook bij staan, en ze wist niet wat ze moest zeggen. Voorzichtig stapten ze beiden in de tunnel, en stapje voor stapje liepen ze verder naar beneden. De tunnel leidde hen diep onder de grond, en opeens zagen ze een wit treintje staan, een beetje zoals bij de kastelen van Meharates, maar dan veel kleiner. Zou hij dat hier allemaal gebouwd hebben ?

Roodvinger en Roodlaarsje gingen in het treintje zitten, dat langzaam begon te rijden. 'Waar gaan we naartoe ?' riep Roodvinger. Maar niemand antwoordde. Het treintje ging steeds sneller, en Roodvinger hield Roodlaarsje goed vast. Ineens kwam er van achter een bankje in de trein een spinnetje tevoorschijn. 'We gaan naar Egypte,' zei het spinnetje. 'Waarom dat dan ?' vroeg Roodvinger. 'Dat zul je nog wel zien,' zei het spinnetje. 'Nee, ik wil het nu weten,' zei Roodvinger. Maar het spinnetje kroop weer weg. 'Spinnetje, waar ben je ?' vroeg Roodvinger. Maar het spinnetje was helemaal verdwenen. 'Nu ja, laten we maar afwachten,' zei Roodvinger. Ineens hoorden ze een gebons op het dak van het treintje, en daar kwam Meharates naar binnen. Hij was van boven ergens op de trein gesprongen. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje sliep. Ze waren blij elkaar weer te zien. 'Zeg, Meharates, waarom gaan we naar Egypte ?' vroeg Roodvinger. 'Ik heb weer een verrassing voor je, Roodvinger,' zei Meharates. Roodvinger glimlachte. Na een tijdje kwamen ze aan in Egypte. Snel duwde Meharates nog een apparaat in Roodvinger's handjes. Het leek een beetje op de Egyptische telefoon, maar had een soort koperen gezicht. Meharates zei dat Roodvinger het over de telefoon kon schuiven, en dat het een radio-recorder was. Meharates zei dat Roodvinger daardoor een heleboel mensen tegelijk kon opbellen, maar nog veel meer. Er stond een spinnetje voor hen met draaiende ogen. Ze waren diep onder een piramide, in een grote grot. Die grot had een heleboel gangen, en Meharates nam Roodvinger aan de arm mee. Roodlaarsje lieten ze in het treintje zitten, en het spinnetje zou wel op haar passen. Roodlaarsje was in een diepe slaap. Waar zou ze allemaal over dromen ?

Na een tijdje lopen kwamen ze in een grot met een heleboel apparaten. Roodvinger keek zijn ogen uit, en Meharates begon te wijzen en te praten. Het ging allemaal erg snel, en Roodvinger kon het allemaal niet onthouden. Meharates wist veel van apparaten af, en hij vertelde dat die apparaten nodig waren. Maar voor wat ? Ineens zag Roodvinger een geurtelefoon staan. Er zat een soort rond doosje in dat ronddraaide en bloemengeuren verspreidde en een heleboel andere geuren, meestal van het bos. Er stonden ook wat oude televisies. Deze televisies waren zo oud, dat er vogels inwoonden. Aan het einde van de apparatenhal was een opening, en al snel kwamen ze in de buitenlucht, tussen de piramiden. Eerst zouden ze op zoek gaan naar een hotel om even wat te rusten. 'Maar Roodlaarsje dan ?' vroeg Roodvinger. 'Die zal het spinnetje wel meebrengen zo,' zei Meharates. En ja hoor, daar kwamen ze al aan. Roodlaarsje was nog een beetje moe, maar ze konden nu in een hotel wat rusten of slapen. Maar een heleboel hotels waren al vol, en ze begonnen steeds vermoediger te raken. De zon scheen zo fel. Toen besloten ze in een piramide te gaan, in een hoekje, om even wat te rusten. De volgende morgen waren ze vroeg wakker. Wat hadden ze lang geslapen, zeg. Nog steeds wist Roodvinger nog niet helemaal waarom ze hier waren, en weer vroeg hij :

'Meharates, waarom zijn we hier eigenlijk ?' Ineens schrokken ze van een krijgend geluid. Meharates rende naar het midden van de piramide, en zag een enorm wezen met een driehoek als hoofd. Het leek wel een draak, of een enorme robot. 'De tv gaat aan !' riep Meharates. 'Wat ?' riep Roodvinger. 'De tv,' riep Meharates weer. En er kwamen bliksemschichten uit de grote driehoek. 'Het is een tv-dier, een levende televisie, en hij is pas uit het ei gekomen,' riep Meharates. Ineens zagen ze grote ogen verschijnen in de driehoek, en zagen ze allerlei dingen verschijnen in de driehoek, alsof ze naar de televisie keken. Maar datgene wat ze in de driehoek zagen verschijnen, kon er ook uitkomen. Dat had Roodvinger nog nooit meegemaakt. De dieren die ze op het grote scherm zagen kwamen er gewoon uitlopen of uitvliegen, en als ze een zee zagen, dan spetterde het water uit de tv. Maar het mooiste van alles was dat Meharates zei dat ze ook in de tv konden klimmen. En dan waren ze in de wereld van de televisie. 'Kom mee,' zei Meharates, en begon op het grote dier te klimmen. Maar ineens kwam er vuur uit de driehoek, en het dier begon wild te bewegen. En daar vloog Meharates. Roodvinger en Roodlaarsje konden hem gelukkig net opvangen. 'Is dit niet allemaal erg gevaarlijk ?' vroeg Roodvinger. 'Ach, welnee, het is maar televisie,' zei Meharates, 'en na een tijdje dan is het dier uitgegroeid tot een soort boom of struik. Dat gebeurt altijd als zulke dieren groter worden. En daar rende Meharates weer op het dier af, terwijl het dier als een olifant begon te toeteren. Rookwolken kwamen er uit de driehoek, maar na een tijdje werd het dier steeds rustiger. Wat een vreemde televisie. Roodvinger vond het erg spannend en klom Meharates achterna. Meharates had een klein apparaatje uit z'n zak gehaald waarmee hij de televisie-zenders kon wisselen. Hij gaf er ook ééntje aan Roodvinger. 'Als het nu gevaarlijk wordt, dan moet je gewoon op een andere zender klikken,' zei Meharates tegen Roodvinger. Roodlaarsje zou gewoon in de piramide blijven om te kijken.

Er was een piratenfilm op de televisie. Toen Roodvinger en Meharates aan de top waren gekomen klommen ze naar binnen in de driehoek en kwamen op een piratenschip terecht. De zee was erg woest, en ze zagen wat piraten bezig het dek te schrobben. Ineens stond de kapitein voor hen, die ook een hoofd als een driehoek had. 'Goedemorgen,' zei de kapitein. 'Wat een mooi weer, hè, en jullie dachten zeker : Kom we gaan eens lekker een dag varen op een piratenschip. Daar komt niets van in, verstekelingen. Dat wordt terugzwemmen.' 'Maar waar naartoe ?' vroeg Roodvinger. 'Wat kan mij dat schelen ?' riep de kapitein nors. 'Al zwem je naar de haaien.' Maar toen werd Meharates wel even boos. 'Zeg, lomperik, jij bent niet de enige van de televisie, wij zijn het ook,' riep Meharates. Toen pakte de kapitein een stok en sloeg daarmee Meharates op zijn arm. Maar Roodvinger zag dat er wat knopjes zaten aan de achterkant van de driehoek, het hoofd van de kapitein, en heel stilletjes sloop hij er naartoe en klikte het uit, en zoeffff, ineens was het gezicht verdwenen en keken ze gewoon tegen een driehoek aan. 'Goed gedaan, Roodvinger,' zei Meharates. Maar toen kwamen ook de andere piraten op hen af, en Meharates en Roodvinger moesten gewoon telkens de knopjes indrukken om hen uit te zetten. 'Allemaal apparaten,' zei Meharates. Dat was wel een vreemd piratenschip. 'Die kapitein kunnen we goed gebruiken, het is een smaaktelevisie. Als we die driehoek op de grote driehoek zetten, dan hoeven we nooit meer naar de winkel, maar dan komt ons voedsel binnen via de televisie, en er zitten een heleboel zenders op.' Meharates greep de kapitein goed vast en met het kleine apparaatje uit z'n zak zette hij de grote televisie uit. Floep, daar stapten ze uit de televisie, en Meharates zette direkt de driehoeks-kapitein op de grote driehoek waar ze uit waren gestapt. 'Nu zul je wat beleven,' zei Meharates. Snel klommen ze naar beneden naar Roodlaarsje toe. En weer drukte Meharates op het apparaatje en de grote televisie ging weer aan. Ditmaal verschenen er allerlei appels en bananen, en met een ander knopje begonnen ze allemaal naar beneden te rollen.

Meharates zei dat zolang het dier nog goed kon lopen ze moesten zorgen dat het met hen mee zou gaan, zodat het dier in het bos vlak naast Roodvingers huisje kon wonen. En zo gebeurde het. Met z'n drieën klommen ze op het tv-dier, en zo begon de lange reis terug.

Hoofdstuk 8. De Roze Toverspiegel

Op een dag waren Roodvinger en Blauwvinger weer eens aan het zwemmen in de zee. Roodvinger wilde weleens een echte haai zien, en ze besloten wat verder de zee in te zwemmen. Ineens zagen ze wat blauws onder hun verschijnen. Het was een haai, een echte haai. De haai zei : 'Zeg, zal ik jullie eens meenemen naar onderen ? Dan moet je wel diep je adem inhouden, want het is nog wel een stukje zwemmen.' Ze hielden de haai goed vast, en al snel kwamen ze aan in een grot diep in de zee. De haai gaf hen wat schuimpjes en toen ze die schuimpjes in hun mond staken konden ze gewoon ademen. Er waren hier een heleboel deuren, en op al die deuren stonden rondjes getekend, met rondjes erin. Ze hadden verschillende kleuren. De haai zei dat hier geluid uitkwam. Floep, daar ging een deurtje open. Ineens ging er een sirene aan. 'Ach dat is maar een walvis,' zei de haai. En daar zagen ze een hele grote walvis voorbij gaan. Toen ze door het deurtje gingen kwamen ze in een grot terecht met een heleboel apparaten. 'Weer apparaten,' zei Roodvinger. Er lagen ook wat oude tv's waar kleine visjes in woonden. Ook zagen ze een oude schoen liggen. 'Afblijven,' zei de haai. En weer zwommen ze verder door een deur met rondjes. Telkens als er een sirene ging kwam er een grote vis langs. 'Ja, het verkeer wordt hier goed geregeld,' zei de haai. Ergens op de zeebodem lag een soort grammofoon, met een bloem erop die ronddraaide, terwijl er hele zachte muziek uitkwam. Verderop waren de bloemen wat groter, en waren ze als grote ronddraaimolens. 'Ga er maar inzitten,' zei de haai. De bloem had hoge blaadjes en daarbinnen waren zachte banken waarop ze konden zitten. Direkt begon de bloem te draaien en vooruit te bewegen. Zo konden ze de zee goed bekijken. Aan het einde van de rit kwamen ze binnen in een haaienkasteel. Hier stopte de bloem, en konden ze uitstappen. Ze waren inmiddels al binnenin het kasteel, en er waren hier veel haaien. Weer gingen er sirenes af en grote vissen kwamen naarbinnen. Ze gingen allemaal door een grote deur in het kasteel en toen ging de deur achter hen dicht. 'Wat gaan ze daar doen ?' vroeg Roodvinger. 'Vergaderen,' zei de haai. 'Waar vergaderen ze dan over ?' vroeg Roodvinger weer. Maar de haai gaf geen antwoord. 'Kom mee,' zij hij. Ze moesten een trap op en kwamen op een balkon terecht. Nu konden ze alles goed zien. Er zaten hier allerlei enorme vissen rondom een grote tafel. Maar ze spraken in een taal die Roodvinger en Blauwvinger niet konden verstaan. Het was een vreemde vissentaal. Ineens ging er een luik in het plafond open en er daalde iets naar beneden tot de grote tafel. Het was een grote bloem, en binnenin was water. Toen begonnen er allerlei beelden te verschijnen in de bloem. Het was een soort televisie. 'Weer een televisie,' zei Roodvinger. En ineens kwam er een prinses tevoorschijn uit de bloem, en zij gaf zacht licht. Uit haar mond kwamen zachte bellen en bloemen voort, en ineens richtte de prinses zich tot Roodvinger en Blauwvinger op het balkon. 'Ik ben de prinses der vissen,' zei ze zachtjes. 'Wie zijn jullie ?' Roodvinger boog zijn hoofdje en zei : 'D..dag, prinses, ik ben Roodvinger.' En ook Blauwvinger boog zijn hoofdje en zei : 'E...en ik b..ben Blauwvinger, prinses.' 'Welkom,' zei de prinses. En toen zakte de prinses weer terug in de bloem. Daarna kwamen er nog allerlei andere bezoekers vanuit de bloem tot de vissen, en ze hadden even wat korte gesprekken. Ze zagen de meest wonderbaarlijke figuren. De haai zei dat het een droomtelefoon was, waarmee ze elkaar konden bezoeken. Roodvinger vertelde over de Egyptische telefoon die hij van Meharates had gekregen. Toen zwom de haai naar de droomtelefoon toe, haalde er een klein blaadje vanaf, wat direkt weer begon te groeien aan de telefoon, en nam het blaadje mee naar

Roodvinger. 'Alsjeblieft,' zei de haai, 'als je dit blaadje onder jouw telefoon legt, dan groeit het ook uit tot een droomtelefoon.' Dat leek Roodvinger wel spannend. Na een tijdje ging de bloem weer weg door het luik in het plafond, en toen ging er een muur open achter de tafel, en een vreemd ei met hazenoren kwam naar voren lopen. Hij deed een luikje open in zijn buik, en er waren allerlei kleine filmpjes te zien. De vissen kozen een filmpje uit wat ze wilden bekijken. En dit filmpje werd heel groot. Ze konden alles uit het filmpje pakken wat ze maar wilden, alsof ze op een eenvoudige manier boodschappen deden. Aan het einde van het filmpje ging het ei met de hazenoren weer weg, terwijl het een mandje droeg. 'Wat zit er in dat mandje?' vroeg Roodvinger aan de haai. Maar de haai wilde het niet zeggen. 'Ach toe nou,' zei Roodvinger, 'ik wil het zo graag weten.' Toen draaide de haai zich naar Roodvinger toe en zei: 'In die mand zitten kleine visjes, de kinderen van de grote vissen, en die kinderen zijn erg verdrietig. Daarom mogen ze voor een tijdje met het hazenei mee naar zijn filmhuisje.' 'Hoe komt het dan dat die visjes zo verdrietig zijn?' vroeg Roodvinger. En weer zei de haai een tijdje niets. Maar na lang aandringen begon de haai te vertellen: 'Al die vissen zijn verdrietig, wij zijn allemaal verdrietig. Die prinses die je toenet zag, dat is onze prinses en die mag maar eens in het jaar verschijnen door de droomtelefoon. Ze wordt opgesloten gehouden door de zwarte draak die onder de zeebodem woont.' Daar schrokken Roodvinger en Blauwvinger wel even van. Waarom zou die draak zo'n lieve prinses zo diep onder de zeebodem opgesloten houden? En toen sprak de haai verder: 'Als er kleine visjes geboren worden, dan worden ze bijna elke dag door de draak in de bodem gezogen, en dan moeten ze hard werken, en hele moeilijke en vervelende dingen leren.' Gelukkig als het hazenei eens per jaar komt, dan mogen ze een paar daagjes naar het filmhuisje. En weer schrokken Roodvinger en Blauwvinger daarvan. 'Waarom doet die draak dat toch?' vroeg Roodvinger aan de haai. 'Dat weet niemand,' zei de haai. Dit is al honderden jaren zo. 'Honderden jaren?' zei Roodvinger, 'maar hoe kan het dat de prinses dan nog zo jong lijkt?' 'Dat moet ze,' zei de haai, 'ze moet jong blijven van de draak, en ze moet elke dag in een roze toverspiegel kijken, dan blijft ze jong.' 'Maar waarom moet ze jong blijven?' vroeg Roodvinger. 'Omdat ze op iemand lijkt die de draak ooit gekend heeft,' zei de haai. Maar meer wist de haai er ook niet van te vertellen. 'Hoe kunnen we bij de draak komen,' vroeg Roodvinger. Maar dat wist de haai niet, omdat het rijk van de draak altijd verschoof, en daardoor waren er ook vaak aardverschuivingen. 'Kom mee, Blauwvinger,' zei Roodvinger, en samen begonnen ze naar openingen in de grond te zoeken.

De haai kende nog wel wat openingen en leidde hen er naartoe. Maar hoe lang ze ook zochten, ze konden geen spoor van de draak vinden. Roodvinger kreeg een idee. Misschien zouden ze via de droomtelefoon bij de draak kunnen komen. Op een avond gingen ze weer naar de vergaderzaal, en de haai wist wel hoe de droomtelefoon kon komen. Toen de bloem op tafel lag begon Roodvinger naar knopjes te zoeken, maar hij kon niets vinden. Het leek wel alsof de droomtelefoon zichzelf bediende. 'Dat doet de draak,' zei de haai. 'De draak beslist hier alles.' En toen ging Roodvinger op de bloem staan, en stak zijn vingertje in de lucht en riep: 'Draak, draak, als je me hier ziet, geef antwoord. Ik wil met je praten.' Maar er gebeurde niets. En ook Blauwvinger ging op de bloem staan, en samen begonnen ze erop te springen. Misschien sliep de draak wel. En eindelijk begon er beeld te komen onder hun voeten, en een zwart drakenhoofd verscheen. De haai werd erg bang en zwom snel weg. 'Zeg draak,' zei Roodvinger, 'ze zijn hier allemaal erg bang voor je, en de vissen zijn allemaal erg verdrietig over dat wat je doet. Waarom doe je dat eigenlijk?' En toen begon de draak te bulderen, zo hard te bulderen, dat Roodvinger en Blauwvinger van schrik van de bloem afsprongen. De bloem was vuurrood geworden, en er sloegen vlammen vanaf. 'Waaaaaaaaa,' schreeuwde de draak en begon afschuwelijk te krijsen. Van schrik deden Roodvinger en Blauwvinger nog een stap achteruit, want de draak begon door de bloem omhoog te komen. Roodvinger en

Blauwvinger wisten niet wat ze zagen, en overal sloegen bliksemschichten naast hen neer. Maar ineens werd alles wat rustiger, en de draak ging op één van de grote vissenstoelen zitten. 'Ik kom van de zwarte bergen,' zei hij. Er was daar een meisje dat altijd brood en vruchten kwam brengen, maar op een dag ging zij op zee en werd verslonden door een grote vis. Sindsdien haat ik vissen, en ben ik onder de zeebodem gaan wonen om wraak te nemen. Ik heb hun prinses opgesloten in een diep onder de zeebodem.' 'Maar draak,' riep Roodvinger, 'niet alle vissen zijn slecht. En misschien had die grote vis zich wel vergist, misschien dacht hij wel dat het meisje de vissen kwaad zou doen.' Maar ineens kwam de draak op Roodvinger en Blauwvinger af, en blies een hete vlam op hen af. De bloem begon hard te draaien, en er kwamen hoge beltonen uit voort. Langzaam werden Roodvinger en Blauwvinger in de bloem gezogen, en kwamen in een tunnel die hen tot onder de zeebodem bracht. Daar werden ze door een zwarte ridderachtige soldaat in een zandkooi opgesloten. In de kooi ernaast zat de prinses. 'Wat ben ik blij jullie weer te zien,' zei de prinses. 'Ik zit hier al zo lang alleen opgesloten. Komen jullie me eruit helpen?' Direkt begon Roodvinger over de roze toverspiegel te vragen. 'Die toverspiegel kan praten, en praat altijd over dat wat de draak heeft meegemaakt. En door dat telkens te horen en te zien blijf ik jong, maar ik ben hier diep ongelukkig.' 'Kan die toverspiegel nergens anders over praten?' vroeg Roodvinger weer. 'Nee,' zei de prinses, 'dat mag niet van de draak.' Dan moest die toverspiegel ook wel diep ongelukkig zijn, dacht Roodvinger. Maar verder konden ze niet praten, want daar kwam de draak al aanbonken. 'Zo, nu heb ik dan ook de vissenvrienden veilig opgesloten. Wat een vangst vandaag.' 'Zeg draak,' vroeg Roodvinger, 'zou ik ook eens in die mooie spiegel van u mogen kijken, ik zou ook graag weleens willen horen wat u nog meer allemaal hebt meegemaakt.' De draak begon te glunderen: 'Wil je dat?' 'Ja,' zei Roodvinger, 'ik zou er wel voor altijd in willen blijven kijken.' 'Ha ha,' riep de draak, 'ik ga hem direkt voor je halen.' En na een tijdje kwam de draak weer aanstormen met de spiegel. Het was een prachtige roze spiegel. Een spiegel met oogjes en met een mond, maar er rolden ook dikke tranen uit z'n ogen. Direkt begon de spiegel te vertellen over de draak. Hoe goed de draak wel niet was, en wat de draak allemaal had meegemaakt. En de spiegel was als een soort televisie, en ze konden de draak er goed op zien. Ineens kreeg Roodvinger een plan. Voorzichtig haalde hij het apparaatje uit zijn zak wat hij van Meharates had gekregen om de zenders mee te verwisselen. En drukte op een andere zender. Ineens was daar het gezicht van Meharates op het beeldscherm, en snel legde Roodvinger het bloemenblaadje wat hij van de haai had gehad onder de spiegel. En al snel begon de spiegel een beetje op de droomtelefoon te lijken, en Meharates stapte door de spiegel naar binnen. 'Zeg, wat is hier aan de hand?' vroeg Meharates. En snel begon Roodvinger het hele verhaal te vertellen. 'Nou, dat heb je goed opgelost, Roodvinger,' zei Meharates. 'Het is nu een koud kunstje om te kunnen vertrekken.' En Meharates schoof de spiegel door de kooi van de prinses. 'Snel, prinses, stap erdoorheen.' En dat deed de prinses. En toen trok Meharates de spiegel weer terug en zo konden ze alledrie door de spiegel verdwijnen, om in het kasteel van Meharates terecht te komen. Maar nu stond die arme spiegel daar natuurlijk nog. Oh, wat was de draak kwaad, en ook hij dook door de spiegel, en kwam in het kasteel van Meharates terecht. 'Wat kom jij hier doen,' bulderde Meharates. 'Geef de prinses terug, en die misselijke kereltjes,' kermde de draak. Maar snel pakte Meharates een spinnenzwaard van de muur en richtte het op de draak. 'Die toverspiegel is niet van jou,' bulderde Meharates, 'maar van mij.' Heel lang geleden was de toverspiegel uit het kasteel van Meharates weggestolen, en nu wist hij dan eindelijk wie de dief was. Dankzij Roodvinger. Maar nu moesten ze nog met de draak afrekenen. En die begon behoorlijk met vuur te spuiten. 'Rennen, jongens,' riep Meharates, 'naar de trein.' En na op de trappen gerend te hebben kwamen ze bij de kasteeltrein over de slangenbrug. Heel het kasteel stond al in brand, en nu moesten ze heel snel zijn. De draak kwam achter hen aan, en net op het nippertje konden ze met de trein vluchten. Maar het gevaar was nog niet geweken. De brug begon ook

al te branden. Bij het andere kasteel aangekomen zagen ze de man met de hoge hoed weer staan, en snel sprongen ze in een grote bloem, om in het klaslokaal te komen. 'Oh, wat moeten we nu doen,' rilde Roodvinger. Ineens begon de vloer te trillen en waterig te worden, en de haai van Meharates kwam naarboven zwemmen. 'Vlug,' zei de haai, 'klim op mijn rug, dan kunnen we naar de zee van Meharates.' En snel klommen ze op de rug van de haai. Maar ach, de draak zat hen nog steeds achterna, en het water begon heter en heter te worden. De haai zwom zo snel als hij kon, en de draak zwom hem achterna. Ineens stond de roze toverspiegel voor hen, en riep : 'Meester, ik ben eindelijk terug, dankzij Roodvinger ben ik weer een dromenspiegel.' En weer konden ze door de spiegel ontsnappen. Maar nu was de draak echt kwaad geworden, en met zijn ijzeren klauwen sloeg hij de spiegel in stukken. En daar lagen ze dan allemaal voor de grote draak : Meharates, de man met de hoge hoed, Roodvinger, Blauwvinger, de prinses en de haai. En langzaam begon de zee in een vuurzee te veranderen. Maar daar kwam ineens het tv-dier van Roodvinger tevoorschijn. Hij raapte de scherven van de spiegel op en stopte ze in een pot met aarde. Snel stopte hij de pot in een gat in de zeebodem, en daar begon de spiegel weer te groeien, groter dan ooit. En er begonnen vruchten aan de spiegel te groeien als aan een boom. En iedereen begon van de vruchten te eten, ook de draak. 'Meharates,' zei de spiegel, 'zij die van deze vruchten eten zullen altijd jong blijven, want het zijn tv-vruchten. En hen die in televisie-wereld leven blijven altijd jong.' En dat was waar. Hier, in televisiewereld, zou het prinsesje voor altijd veilig zijn, en hoefde ze zich nooit meer opgesloten te voelen. Ze zou voortaan bij Meharates gaan wonen, in de televisie-wereld, samen met al haar vissen. Het duurde niet lang of het rijk van Meharates stond weer recht overeind, maar goed, met een echte toverspiegel en een tv-dier gaat zo iets natuurlijk erg snel. Roodvinger had weer een groot avontuur erop zitten, en samen met Blauwvinger en het tv-dier gingen ze weer terug naar huis, waar Roodlaarsje al op hen zat te wachten. Al met al was het weer een echt drakenavontuur geweest.

Hoofdstuk 9. Wie is Roodvinger ?

Op een dag werd Roodvinger door de koning opgebeld, of hij even naar het paleis wilde komen. Toen Roodvinger daar aankwam had de koning een geschenk voor Roodvinger. Dit omdat Roodvinger zo'n goede detective van de koning was. Het was een tv-ring, door een dwerg gemaakt. Maar je kon er ook mee telefoneren, je kon er bezoeken mee afleggen, en gasten ontvangen, en nog veel meer. Eigenlijk kon je er zo'n beetje alles mee. Daar had je geen grote apparaten meer voor nodig. En door deze ring had je nu alles altijd dichtbij. Als je honger had, dan kwam er door de ring voedsel tevoorschijn. Roodvinger was hier natuurlijk erg blij mee. Maar als Roodvinger hem moest weggeven, dan zou hij hem aan Meharates geven, want die had altijd van zulke grote apparaten. Hij zou misschien wel blij zijn met zo'n klein dingetje wat hij altijd om z'n vinger kon dragen. En zo gebeurde het. Roodvinger ging nog eens naar het rijk van Meharates toe, en overhandigde het aan Meharates. Maar Meharates gaf de ring aan de prinses der vissen, en eigenlijk was de ring daar het beste thuis. De prinses moest goed beveiligd zijn tegen draken, en zo zou ze goed over de vissen kunnen regeren en goed voor hen kunnen zorgen. De prinses was erg blij met dit kado. Maar op een dag was de ring kwijt. De prinses legde hem als ze ging slapen altijd op haar nachtkastje, en nu was het verdwenen. Het zou een ramp zijn als de ring in verkeerde handen terecht zou komen, en Roodvinger moest direkt op onderzoek uit. Niemand wist waar de zwarte draak gebleven was sinds het vorige avontuur, en Roodvinger wilde dat vraagstuk eerst oplossen. Het zou best kunnen dat de zwarte draak weer toe had geslagen. Roodvinger zou met een heleboel vissen eens gaan kijken onder de zeebodem, en het misschien eens proberen met de

oude droomtelefoon. Meharates had hem ergens opgeborgen. Maar wat ze ook deden, de draak was nergens te vinden. Nu was de roze toverspiegel ook een soort droomtelefoon geworden, en misschien zouden ze daarmee de draak wel kunnen vinden. En ja hoor, één zender op de droomtelefoon heette : de zender van de zwarte draak. En alle oude films over de draak werden daar vertoond. Het was als de zender waarop de toverspiegel lange tijd was vastgezet. Maar ook werden er filmpjes vertoond waar de zwarte draak nu was. De zwarte draak leefde weer in de zwarte bergen, op zoek naar het meisje wat hij eens verloor. Hij probeerde de vissen maar te vergeten. Hij had ook van de tv-vruchten gegeten, en was nu in de televisie-wereld op zoek naar zijn oude vriendinnetje. Misschien dat ze daar nog ergens zou leven. Maar nergens op deze zender werd er over de ring gesproken. Er werden veel meer filmpjes over het verleden van de draak uitgezonden, ook over het leven van het meisje dat altijd zo goed voor de draak zorgde. En ja, dat meisje leek inderdaad wel heel veel op de prinses, maar ook wel een beetje op Roodlaarsje. En daar schrok Roodvinger wel even van.

Het was nog een erg jong meisje, en Roodvinger vond het verschrikkelijk dat ze door een grote vis verslonden was. Het meisje had ook een poesje, dat altijd met haar meeinging als zij de draak ging voeren. En ook vlogen er altijd een heleboel vogeltjes met haar mee. Het meisje was erg dapper door dat te doen, want de draak was erg gevaarlijk. Maar ze moest wel, anders zou de zwarte draak haar dorpje verwoesten. Het meisje leek zelfs wel een beetje op de koningin. Maar op een dag kwam het meisje te laat, en de draak was zo woest dat hij haar opat. Toen de inwoners van het dorp merkten dat het meisje wel erg lang wegbleef gingen ze naar de draak toe, en hij vertelde hen dat het meisje op zee was gegaan en door een grote vis was verslonden. De draak had dus al die tijd gelogen. Maar nu kwam hij daar dan mee voor de dag, op deze zender. Het was alsof de draak zijn leven had gebeterd. En daar verscheen ineens het hoofd van de draak op de tv. 'Ach, ja, ik heb er zo verschrikkelijk veel spijt van. Ik heb al die tijd gelogen,' zei hij met tranen in zijn ogen. Maar Roodvinger vertrouwde het niet helemaal, want wie zij hem dat die filmpjes echt waren.

Roodvinger drukte hem ineens op een andere zender, en daar zagen ze ineens een heel ander verhaal. Ze zagen daar een heksenkasteel, waar de zwarte draak telkens naartoe ging om veel dingen die hij had gestolen naar toe te brengen. En in dit kasteel zagen ze het meisje staan, en ze lachte heel luid. Ze had de tv-ring in haar vingers en zei : 'Ha ha, wat was dat toch een goed idee om iedereen te laten denken dat ik verslonden was, dat ik er niet meer was, want zo zou ik goed de schuilplaats kunnen beheren van de draak. Ha ha ha.' Ja, dat was wel slim van de draak. Maar dit was ook maar een zender. Welke zender had nu gelijk ? Roodvinger wist het niet meer. Ineens kwam Roodlaarsje binnen, en liep naar Roodvinger toe : 'Ik moet je wat vertellen wat ik je eigenlijk al veel eerder wilde vertellen. Ik heb vroeger die zwarte draak gevoederd, en toen ik erachter kwam hoe gevaarlijk hij was, ben ik weg gegaan en heb iemand anders tegen hem laten zeggen dat ik door een vis verslonden was. Ik durfde niet meer terug, en ik durfde hem niet te zeggen dat ik nog leefde.' Dan was Roodlaarsje nu wel in groot gevaar, en ze had het wel vaker met draken aan de stok gehad. Maar daar stond de zwarte draak ineens in de deuropening : 'Ha ha, alsof ik dat niet wist, Roodlaarsje. En al die draken die jullie hebben lastiggevalen, ha ha, dat zijn allemaal mijn soldaten, ha ha ha. Neem het nu maar eens op tegen mij, de koning van alle draken en van alle vissen.' En daar glinsterde de tv-ring aan de klauw van de draak, en hij hing hem aan een ketting om zijn nek, om te vertrekken. Meharates was er inmiddels achtergekomen dat het heksenkasteel wel bestond, en dat de draak daar wel degelijk een geheime schuilplaats had. En samen gingen ze op pad.

Roodvinger was inmiddels wel erg bang geworden, want hoe zou het met Roodlaarsje aflopen als zij de draak zo had bedrogen ?

Maar ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd. Het hele drakenverhaal was maar een droom geweest. En toen hij dacht dat hij wakker was geworden, bleek het nog steeds een droom te zijn. Heb jij dat ook weleens ? Want Roodvinger had helemaal geen vrouwtje dat Roodlaarsje heette, en Roodvinger was helemaal geen detective van de koning. En er bestond ook helemaal niet zoiets als een tv-ring. Of toch wel ? Roodvinger keek op z'n nachtkastje, en ja hoor, daar lag de tv-ring. Zou er dan toch iets van dit verhaal echt waar zijn ? Roodvinger is een mannetje dat altijd verschrikkelijk veel avonturen beleeft en dan aan het einde altijd wakker wordt, en dan toch weer dingen uit die droom tegen komt. Zijn dromen dan soms toch een heel klein beetje waar ? Met Roodvinger weet je het nooit. Hij is het mannetje van de televisie, en soms is hij dit en soms is hij dat. Dat maakt hem toch wel heel bijzonder. Roodvinger weet ook nooit waar hij woont, want hij woont altijd ergens anders, en dan wordt hij soms ineens wakker. Wie is Roodvinger nu eigenlijk ? Dat weet hij zelf eigenlijk ook niet. Hij is een droommannetje, dat is alles wat hij weet.

Hoofdstuk 10. De Draken Gaan Voetballen

Wat we wel van Roodvinger kunnen zeggen is dat hij eigenlijk in een soort vreemde televisie woont. Een draak had hem daar ingezet, want dat was voor Roodvinger beter. Omdat Roodvinger een klein mannetje zo groot als je vingers is, en dus eigenlijk een soort kabouter, was het voor hem beter in de televisie te wonen dan ergens anders. Buiten de televisie was het voor een kabouter als hij veel te gevaarlijk. Die draak wilde hem dus beschermen. De draak had eens een gouden beker gewonnen, een prijs met het drakenvoetbal. En in die gouden beker woonde een mannetje dat Roodvinger heette. Omdat een heleboel andere draken graag dat mannetje en die beker zouden willen hebben, heeft de draak een speciale tv voor Roodvinger gebouwd waar hij in kon wonen. De beker zette de draak op een hoge plaats waar niemand bijkan. En de draak is een zwarte draak als in het verhaal. Maar de zwarte draak van Roodvinger is een aardige draak. Roodvinger houdt er erg van om naar het drakenvoetbal te kijken. Dat gaat op een hele andere manier dan gewoon voetbal. Er zijn daar meerdere ballen en op die ballen staan letters. En wat er de volgende dag allemaal in de normale wereld gezegd wordt, wordt uitgevochten op het drakenvoetbal. Het wordt ook wel lettervoetbal genoemd. Dus wat de meester of juffrouw in de klas gaat zeggen, hangt er ook vanaf hoe het balletje rolt in zo'n partijtje drakenvoetbal. Roodvinger zit dan heel hoog op de tribune, met de zwarte draak. En de zwarte draak rookt dan een pijp met drakengras. Soms moet de zwarte draak dan helemaal naar beneden lopen, omdat hij de scheidsrechter is. Dus als de scheidsrechters beneden het niet goed doen, dan komt de zwarte draak even, en als het helemaal niet goed gaat, dan komt de zwarte draak even het veld op om te laten zien hoe je het drakenvoetbalspel moet spelen. Roodvinger is maar wat trots op zijn zwarte draak. Soms verandert de zwarte draak in een auto, een bus, een trein, of een vliegtuig. Ja, de zwarte draak kan heel veel.

Op een dag maakte Roodvinger een hele lange reis met de zwarte draak. De zwarte draak was veranderd in een raket, en leek wel op een ruimteschip. Ze zouden gaan naar de sterrenhemel van de Witte Chocolate, waar een grote drakenvoetbalwedstrijd werd gehouden. Na de wedstrijd gingen ze naar Klein Amsterdam, waar de ijstovenaar Darta Bahahn woonde. In Klein Amsterdam wonen een heleboel dieren, en zij hebben vaak ook tafels in huis waarop ze

het drakenvoetbal in het klein kunnen spelen. Toen ze bij Darta Bahahn waren aangekomen, moesten ze op een lange trap naar boven. Het begon buiten te sneeuwen, en Darta had een hele zachte stem. Hij leek wel een beetje op Klaas Vaak. Ze gingen op de bank in de woonkamer zitten, achter een hele grote hal, waar een biljarttafel stond. Darta gaf hen allebei een grote beker met witte chocolademelk. Er woonden een paar grote dieren bij Darta in huis. Een pratende puma bijvoorbeeld. Het was het poesje van Darta Bahahn, maar niet zomaar een poesje. Daar kwam de puma binnenlopen, al pratende, maar tegen wie had hij het nu eigenlijk. Buiten was de glazenwasser bezig de ramen te lappen. Darta Bahahn had ook een televisie. De Zwarte Draak vroeg aan Roodvinger of hij misschien niet in deze televisie wilde wonen. Dat leek Roodvinger wel een goed plan. Hij wilde het in ieder geval wel eens proberen. Darta Bahahn deed het luikje van de televisie open, en daar stapte Roodvinger naar binnen. Hij gleed door een hele lange tunnel naar beneden, en toen ... floetsj, flatsj, daar lag Roodvinger in een vijvertje. Hij moest heel diep duiken om in een soort speeltuintje terecht te komen. Hier stonden een heleboel vliegtuigen waarmee hij weg kon vliegen. Maar eigenlijk waren het geen echte vliegtuigen, maar een soort treinen die over rails in de lucht moesten gaan. Die rails gingen over hele hoge palen. Roodvinger ging in één van de treintjes zitten, en hup daar ging hij. Hij ging over rails, over een heel groot meer, waar allemaal hijskranen stonden. En aan de overkant van dat meer stond Groot Amsterdam. En daar kon hij allemaal spelletjes doen, en vond hij een nieuwe radio. Roodvinger hield erg veel van spelletjes. Er waren hier ook veel pretparken met veel achtbanen. Eén zo'n achtbaan heette 'de Orca'. En er was ook een achtbaan die 'De Vogelspin' heette. Een heleboel achtbanen hier hadden dierennamen. En ze liepen door de hele stad heen. Verder was er in de buurt nog een plaats die Zacht Amsterdam heette, en er was ook nog Hard Amsterdam.

En floeps... daar werd Roodvinger weer wakker in de televisie van de zwarte draak. Daar had hij ook een bedje staan, een zwart bedje, met zwarte dekens. Op de bodem van de televisie groeide drop, en Roodvinger lustte dat graag. Aan de muren binnenin de televisie hingen vreemde schilderijen van spinnen of van poppen. Roodvinger vond ze erg prachtig. Veel van die schilderijen waren zwartwit. Vaak begonnen die plaatjes 's nachts te bewegen, en dan waren het deuren geworden. Roodvinger hield ook erg van kleuren. Als hij eens van iemand een kleurplaat had gehad, dan ging hij de hele nacht kleuren. Moest Roodvinger dan niet slapen? Nee hoor, want Roodvinger hoefde nooit naar school. Roodvinger had ook twee poppen. De ene heette Dun Amsterdam, en de andere heette Dik Amsterdam. Soms als deze met elkaar spraken, kon Roodvinger er niet goed van slapen. Roodvinger had die poppen gekregen van de schrijver, die ook in Amsterdam woonde. Als Roodvinger bij de schrijver op bezoek was, dan ging hij altijd in de televisie slapen. Dan ging hij altijd naast een vogelspin liggen. Ja, want het huis van de schrijver was altijd vol met dieren. Het was als een oerwoud. En voor dit boek heeft Roodvinger ook de schrijver bezocht. Dat doet hij zo nu en dan even. Niet alleen voor de verhalen, maar ook voor andere dingen. De schrijver en Roodvinger zijn namelijk dikke vriendjes van elkaar, en van de zwarte draak natuurlijk. Voor de schrijver is de zwarte draak helemaal niet zo groot. Hij kan hem zo in z'n mond stoppen, en Roodvinger is ook maar een heel klein mannetje, niet groter dan de vingers van de schrijver. Als Roodvinger komt, komt hij altijd in zijn voertuig, de zwarte draak, die kan vliegen, varen en rijden. Roodvinger vindt Amsterdam een erg prachtige plaats, maar hij moet er natuurlijk goed voor zorgen dat de mensen hem niet zien. Daarom komt hij meestal 's nachts en komt dan vlak voor het raam van de schrijver. Soms door een toverdrankje neemt Roodvinger de schrijver wel eens mee op zijn avonturen. De schrijver houdt ook erg van de televisie-wereld en de droomwereld. En Roodvinger is altijd bij hem.

De schrijver zou ook wel graag in een televisie willen wonen, maar dat kan natuurlijk niet, want schrijvers moeten schrijven. Maar gelukkig kan de schrijver wel een heleboel opschrijven over de televisie-wereld, en dus door dat toverdrankje net zo klein zijn als Roodvinger, om met hem op reis te gaan.

Op een keer waren Roodvinger en de schrijver helemaal in Amerika. Dat is een heel eind weg. Met de vliegende draak gingen ze daar naartoe. En toen gingen ze naar het topje van Amerika, daar waar het erg koud is, en toen hebben ze daar samen het drakenvoetbal gespeeld. In Amerika wonen ook een heleboel indianen, maar hier woonden Eskimo's. Dat zijn een soort ijsindianen. En die wonen in ijshutten. Het was daar erg koud. Ergens onder het water zou een geheime poort moeten zijn. Dat vond de schrijver wel leuk, want die houdt van alles wat geheim is. Samen met wat Eskimo's zwommen ze naar de poort toe, en Roodvinger probeerde de deur open te maken. Maar het lukte niet. Eén van de Eskimo's kon het wel, en daar zwommen ze naar binnen. Het water was erg koud, en ze kwamen in een enorme zaal terecht. Hier stond een kerst-televisie, waar eieren uitrolden waar allerlei vreemde dieren uitkwamen. Die vreemde dieren zouden ze dan naar Amsterdam mee kunnen nemen, want die hielden daar wel van vreemde dieren. Er waren ook eieren bij die niet opengingen, en waar vreemde letters opstonden. Dit waren de drakenballen die ze bij het drakenvoetbal gebruikten. En als ze in het doel werden geschoten, dan gingen ze open. Eén eskimo nam een hele grote zak met drakenballen mee, en ging door een andere deur heen. Hier was een drakenvoetbalveld, en hier gingen ze de drakenvoetbalwedstrijd houden. Inmiddels waren er al veel meer eskimo's bijgekomen. Eén eskimo bracht de schrijver en Roodvinger helemaal tot over het reusachtige voetbalveld, en door een deur, en daar was een zaaltje met twee deuren. Op de ene deur stond geschreven Koud Amsterdam, en op de andere Heet Amsterdam. Voor die deuren stonden een heleboel vogelspinnen. Er waren een heleboel grote witte vogelspinnen, en zij droegen vaak een letter of meerdere letters op hun rug. Sommigen gingen door het ene deurtje en anderen door het andere deurtje. Die spinnen waren natuurlijk uit de drakenballen gekomen. Roodvinger wilde er ook naar binnen, en eerst besloten ze naar Koud Amsterdam te gaan. Het was hier erg koud, en er stonden een heleboel arresleenen. De spinnen hadden hier een heleboel webben gemaakt. Daarna gingen ze door het andere deurtje, waar het heel heet was. Er stonden hier een heleboel hanen die luid kakelden : U-e-u-uuuuu. Als dit ook een soort Amsterdam was, dan wilde de schrijver wel eens even naar zijn huisje toe, als dat er zou staan. Dat was wel vreemd. Ze waren bij het station, en ze moesten een heel eind lopen, maar ze konden soms wel even op de rug van een haan springen. Bij het huisje van de schrijver aangekomen stonden er allemaal soldaten. En er werd een raar spel gespeeld, genaamd drakenbowlen. De bowlingballen vlogen er door de lucht, en moesten elkaar ketsen. De schrijver werd een beetje boos en riep : 'Wat moet dat daar, bij mijn huis.' Maar een soldaat riep tegen hem : 'U woont hier niet.' En ineens zag de schrijver zichzelf uit het huisje komen. Ach natuurlijk, dacht de schrijver, dit is Heet Amsterdam en niet het gewone Amsterdam. En de schrijver riep : 'Hé, hé, dat ben ik,' maar de schrijver van het Hete Amsterdam begon heel hard weg te hollen. 'Kom terug, kom terug,' riep de schrijver. Hij wilde zo graag eens met zichzelf praten. Maar wat er toen gebeurde : De hele plaats begon in brand te staan, en de brandweer moest komen om de brand te blussen. 'Dat komt van al dat drakenbowlen,' riep de brandweer. 'Waar is de schrijver ?' En toen grepen ze die arme schrijver, en moest hij mee naar het politie-bureau. 'Maar ik woon hier helemaal niet,' zei de schrijver. Maar niets hielp, en de schrijver werd achter slot en grendel gezet. Na een tijdje hadden ze ook de schrijver van het Hete Amsterdam opgepakt. En die kwam bij de schrijver van het gewone Amsterdam in de cel. 'Zo,' zei de schrijver, 'nu kan ik eindelijk eens met je praten.' Maar dat ging niet door, want ze moesten voor de rechter komen. 'Jullie staan beiden schuldig aan het drakenbowlen. Dat is streng verboden hier, want daar komt brand van.' Maar

de beide schrijvers zeiden : 'Wij hebben niet aan drakenbowlen gedaan, dat hebben de soldaten gedaan.' 'Maar jullie hebben met hen meegedaan,' zei de rechter. 'Neen,' riepen de beide schrijvers, 'dat is nietwaar.' En toen zei de schrijver van het Hete Amsterdam : 'Ik kan al een hele lange tijd niet slapen van dat drakengebowl, waarom moet dat eigenlijk ?' En toen haalde de rechter de drakenbowlballen tevoorschijn. Er waren ballen opgetekend met cijfers erin. 'Ik weet niet waar ze voor zijn, maar het moet stoppen,' zei de rechter. 'Ja, dat vinden wij ook,' zeiden de beide schrijvers. En weer moesten ze terug naar hun cel. Midden in de nacht werd er getikt op het raampje. Het was Roodvinger. Hij sloeg het raampje kapot en schoof een flesje toverdrank door de tralies. 'Vlug,' zei hij. 'Neem allebei een slokje zodat je klein genoeg bent om door de tralies te gaan. Dat deden ze, en al snel stonden ze buiten. Toen namen ze een slok uit een ander flesje en werden weer zo groot als Roodvinger. De schrijver van het Hete Amsterdam zei : 'Laten we naar mijn huis gaan.' En dat deden ze. Bij het huis aangekomen waren er gelukkig geen drakenbowlers of ballen meer. Snel waren ze binnen, en de schrijver keek z'n ogen uit. Aan de ene kant leek alles een beetje op zijn eigen huis, maar toch was dit totaal anders. De schrijvers vroegen aan Roodvinger of hij misschien wist waar dat drakenbowlen voor was. Roodvinger zei dat het een vreemdsoortige soort klok was, wat het verkeer moest leiden. De schrijvers snaptten er beiden niet veel van. Na een tijdje als de ballen genoeg waren geketst en op bepaalde plaatsen waren aangekomen gingen ze open als eieren en kwamen er weer bijvoorbeeld vogelspinnen uit. 'Ja,' dat verhaal kende de schrijver wel. Daar kwam de zwarte draak aan, met een paar eskimo's. De eskimo's waren een beetje boos. 'Kom mee,' zeiden ze tegen Roodvinger en de schrijver. 'Het is hier veel te gevaarlijk.' De schrijver van het Hete Amsterdam wilde ook met hen mee terug. Maar de eskimo's vonden dat niet goed. 'Jij moet hierblijven, jij hoort hier,' zeiden ze. Maar de schrijver begon te bibberen en zei : 'Als jullie me hier alleen laten, word ik weer opgepakt en moet ik de cel in. Er staat een zware gevangenisstraf op het drakenbowlen.' En gelukkig toen mocht hij mee. De zwarte draak begon te groeien, en ze gingen allemaal in het voertuig zitten. Klaar om te vertrekken. Maar helaas, ze konden niet meer terug door de deur waarmee ze gekomen waren. Er stonden een heleboel drakenbowlers met hun ballen om de deur te blokkeren. Het waren weer die vreemdsoortige soldaten, en ook andere figuren. De zwarte draak werd erg boos en begon vuur te spuwen, maar de drakenbowlers begonnen met de ballen te gooien, en er kwam een krijsend geluid uit de ballen, alsof het sirenes waren. 'Het is geen tijd voor jullie om te vertrekken,' riep een drakenbowler. Ook had hij een soort speer in zijn hand en een helm met een grote veer. Het leek wel op een Spaanse Ridder. 'Misschien is het wel nooit tijd,' zei hij. En weer begon de plaats te branden en te branden, totdat de brandweer eraan kwam.

'Dat is die draak z'n schuld,' riepen de soldaten. Maar de brandweer liet hen allen arresteren, ook de draak en zij die in het voertuig zaten. Maar de brandweer kon het vuur ditmaal niet blussen, en de draak riep : 'Laat ons erdoor.' Maar nee hoor, ze werden allemaal in de cel gegooid en moesten voorkomen bij de opperrechter van het Hete Amsterdam. 'Jullie staan schuldig aan drakenbowlen,' riep hij. 'Dat is hier verboden. Daar komt brand van.' 'Wat voor spelletjes mogen we dan doen,' riep één van de soldaten. 'Dat zal ik je laten zien,' zei de opperrechter. 'Ik laat jullie allemaal levenslang opsluiten in een televisie in een kerst-televisie.' 'Nee,' riepen de soldaten, 'wij zijn onschuldig.' Wat gebeurt er in zo'n kerst-televisie ? vroeg Roodvinger fluisterend aan de zwarte draak. 'Daar veranderen je tranen in eieren,' zei de zwarte draak zachtjes. 'Dan word je een kip om drakenballen te leggen voor het drakenvoetbal.' Daar schrok Roodvinger wel even van. Daar had hij niet zoveel zin in. 'Waar komen dan die drakenbowlballen vandaan ?' vroeg Roodvinger weer fluisterend. 'Van de paas-tv,' zei de zwarte draak zacht. En toen richtte de rechter zich tot de schrijvers, de zwarte draak, de eskimo's en Roodvinger, en zei : 'En jullie laat ik levenslang opsluiten in de paas-tv, tot het leggen van drakenbowlballen.' 'Maar rechter,' schreeuwde Roodvinger, 'ik dacht dat

jullie niet van drakenbowlen houden.' 'Drakenbowlen wordt alleen gehouden in het paleis, zeer diep onder de grond, en zeer diep in het geheim, en niet hier, maar in Koud Amsterdam.' Waren ze daar dan maar gebleven, maar nu was het al te laat. De soldaten werden opgesloten in de kerst-tv, en onze vrienden werden opgesloten in de paas-tv, en die stond helemaal op het topje van de noordpool. Het was een nauw hok, en ze voelden zich al worden als kip. Moesten ze hier nu voor altijd blijven ? 'Nou ja,' zeiden de schrijvers, 'dan hebben we in ieder geval genoeg tijd om onze boeken te schrijven.'

Floep, en daar werd de schrijver van dit boek wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Geen draken, geen vreemde bowlingballen, geen paas-tv's en geen Roodvinger. Of toch ? Er werd op het raam van de schrijver getikt. Het was al bijna ochtend geworden. Het was Roodvinger in zijn voertuig, de zwarte draak. De schrijver deed het raam open en haalde hem naar binnen. Direkt begon Roodvinger te vertellen wat hij had meegemaakt. En dat verhaal kun je lezen in het volgende boek.

Roodvinger

en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Hoofdstuk 5. De TV-kroon

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelsspinnen

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Roodvinger is een mannetje niet groter dan je vingers. Hij woont in een vreemdsoortige televisie, waardoor hij allerlei reizen maakt. Op een dag kwam Roodvinger het mannetje van de haai tegen. Dat mannetje droeg een hoed, en had tegelijkertijd een hele hoge en een hele lage stem. Nadat Roodvinger dat mannetje tegen was gekomen, was Roodvinger een beetje ziek geworden. Dat gebeurde wel vaker als iemand het mannetje van de haai tegenkwam. Toen moest Roodvinger een hele lange tijd in bed liggen. Iemand had eens een keer tegen Roodvinger gezegd dat haaien ook levende televisies zijn, en dat daar mannetjes in opgesloten worden. Die mannetjes zijn heel klein, nog wel kleiner dan Roodvinger zelf. Soms zijn ze zo klein dat ze alleen maar een balletje licht zijn. Roodvinger had ook wel eens het mannetje van de tijger ontmoet, en toen was Roodvinger ook een tijdje ziek. Al die grote dieren zijn niets anders dan levende apparaten en daar worden kleine mannetjes ingestopt, had iemand eens tegen Roodvinger gezegd. En dat was de zwarte draak, Roodvingers beste vriendje. Toen Roodvinger weer beter was geworden nadat hij het mannetje van de haai had ontmoet, kwam hij dat mannetje weer tegen. Daar schrok Roodvinger wel even van. 'Kom je eens in mijn tv ?' vroeg het mannetje. Nu dat was wel aardig van dat mannetje. En Roodvinger wilde best wel eens een keer bij dat mannetje op bezoek. Bij het mannetje aangekomen ging er een belletje, en daar stond het mannetje voor de deur. Het mannetje had een bordje met eten in zijn hand, en daar moest Roodvinger van eten. En floep, daar ineens zat Roodvinger op de bank bij het mannetje in de haai. Roodvinger was nu in het lijf van een echte haai. Er gingen overal schelle belletjes rinkelen. 'Wil je wat thee ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Roodvinger wel. De bank was heel zacht, maar al gauw bemerkte Roodvinger dat het een vogelspin was. Roodvinger was een beetje duizelig geworden, en nam een slokje van de thee die het mannetje hem voorhield. 'Roodvinger,' zei het mannetje, 'ik moet je wat vertellen.' En het mannetje ging naast hem zitten. Het mannetje schoof zijn hoedje een beetje naar achteren, zodat Roodvinger zijn ogen kon zien. Het ene oog was wit en het andere oog was zwart, en weer werd Roodvinger erg duizelig. Het waren hele grote ogen. 'Ik ben blind,' zei het mannetje. 'Ik zie met mijn neus.' Zijn neus leek op een lieveheersbeestje met allerlei knoppen erop. Ineens begon de neus heel snel rond te draaien, en Roodvinger viel in een diepe slaap. Daar kwam het mannetje van de tijger binnen. 'Slaapt ie ?' vroeg het mannetje. 'Ja,' zei het mannetje van de haai. En snel kwamen er ook andere mannetjes binnen : het mannetje van de vogelspin, het mannetje van de leeuw, het mannetje van de arend, het mannetje van de panter en het mannetje van de puma, en nog veel meer. Al snel was de kamer helemaal vol. 'Doe je ogen maar weer open,' zei het mannetje van de haai. 'Verrassing.' En daar werd Roodvinger wakker en zag al die grappige kleine mannetjes. Maar weer werd hij direkt erg duizelig, en alles begon voor zijn ogen te tollen. 'We proberen je in een nieuwe tv te krijgen,' zei het mannetje van de haai. En samen tilden ze Roodvinger op, en brachten hem naar een hogere verdieping, in een slaapkamer.

Na een hele lange tijd slapen werd Roodvinger eindelijk wakker. Er lagen wat rode draadjes door de kamer die wat licht gaven. En toen kwamen al zijn vriendjes weer binnen. En weer viel Roodvinger in een diepe slaap, terwijl zijn vriendjes hem nog een verdieping hoger brachten. Roodvinger voelde zich erg slap, en alsof hij zeeziek was, en hij droomde zo raar.

Hij zag hele dunne dingen, en hele dikke dingen. Hele grote dingen, hele lange dingen, en hele kleine en korte dingen. En sommige dingen voelden heel zacht aan, en andere dingen heel hard. Na een tijdje werd hij weer wakker, en er waren nog meer vriendjes bijgekomen. Maar lang kon Roodvinger zijn ogen niet openhouden, en viel weer in slaap. En weer brachten ze hem een verdieping hoger. Waar brachten ze Roodvinger toch naartoe ? Het mannetje van de haai klapte in zijn handen, en het kamertje begon heel koud te worden. En daarna klapte het mannetje nog een keer in zijn handen, en het kamertje begon erg heet te worden. Roodvinger was nu zelf in zo'n haaietelevisie gestopt, en zelf een haaienmannetje geworden. Hij voelde hele hete klauwen en hele koude klauwen om hem heen, maar toen hij wakker werd stond het tijgermannetje voor hem. Hij voelde zich erg koortserig en bibberig. Het tijgermannetje liep steeds dichterbij zijn bed toe, maar het leek wel alsof hij steeds verder weg liep. En de deur was ineens ook zo ver weg. En het tijgermannetje zei : 'Achter die deur ligt alles wat je hebt meegemaakt.' En toen Roodvinger naar zijn kussen keek, en naar zijn lakens, merkte hij dat zijn bed geen bed meer was, maar een deur. En toen zei het tijgermannetje : En achter de deur waar je op ligt ligt alles wat je nog moet meemaken. En ineens werd de deur opengetrokken, en Roodvinger viel met een schreeuw in een gat.

Hij zag allemaal vreemde gezichten om zich heen, waarvan sommige delen heel licht waren en andere delen heel donker, en het begon wild te bewegen. En de gezichten zeiden : 'Nu ben je zelf dan een haai geworden. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Ja, je bent nu één van ons. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Welkom. En weer voelde Roodvinger zich heet en koud worden tegelijkertijd. En hij hoorde hele lage tonen, die steeds lager werden, en hele hoge tonen die steeds hoger werden. En het leek wel alsof zijn hoofd explodeerde. Was hij nu echt een haai geworden ? En weer stond het mannetje van de haai voor hem, en deze pakte zijn hand, maar ... hij had geen hand meer, en ook geen benen, maar een staart. Was het dus allemaal toch waar ? En hij voelde zich zieker worden, en moe, zo moe, en alles begon steeds sneller voor zijn ogen te tollen. En het mannetje van de leeuw stond voor hem, en begon op zijn hoofd te kloppen, en ook zijn hart begon te bonzen. Het leek wel alsof zijn hoofd brak. En om hem heen begonnen donkere gestalten zijn naam te roepen : 'Roodvinger, Roodvinger, Roodvinger.'

Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp

En dat gebeurde wel vaker. Soms als Roodvinger in de spiegel keek had hij ineens konijnoren. En hij is weleens een goudvis geweest. Ja, dat kan allemaal als je in een televisie woont. Op een dag was Roodvinger een tropische vis geworden in allerlei kleuren. Dan is de televisie ineens een vissenkomp. Van buiten lijkt hij niet zo erg groot, maar van binnen is het erg groot. Ja, hij kon zelfs naar het Tropische Vissendorp zwemmen. En wat hij daar allemaal meemaakte ? Dat zal ik je vertellen. Er woonde daar ook een mannetje dat Duko heette. Duko had echte vissoren die bijna als vleugels waren. Hij was bijna geheel van zacht doorzichtig plastic en leek veel op een tropische vis. Duko liet Roodvinger alle huisjes zien in het Tropische Vissendorp, en nam Roodvinger ook mee naar een bank. Ze betaalden daar met heel vreemd geld, met vissentepels, waar melk uit kon komen, en vissentranen. Met vissentepels kon je niet zoveel kopen, maar met vissentranen kon je heel veel kopen. De vissen die heel veel huïden waren dan ook het rijkst, en zij die nooit huïden waren vaak arm. Maar niet zo arm dat ze erge honger moesten lijden, want toch zorgden de vissen altijd erg goed voor elkaar. Vissen vonden het daarom nooit zo heel erg om verdrietig te zijn, want dan na een tijdje hadden ze weer veel geld om allerlei dingen mee te kopen. Dat vond Roodvinger

natuurlijk erg interessant. Hij had nog wel wat tranen van zichzelf in z'n zak zitten. Duko zei dat hij niet met die tranen kon betalen, want dat waren kaboutertranen, en geen vissentranen. Hij was dan nu wel een tropische vis geworden, maar die tranen waren oud, van toen hij nog gewoon een kabouter was. Maar ... hij kon de kaboutertranen wel inwisselen bij de vissensbank, en daar zou hij een heleboel vissentranen voor kunnen krijgen. Kaboutertranen waren in het Tropische Vissendorp namelijk erg veel waard.

Duko zou Roodvinger brengen naar de rijkste vis van het hele dorp. Die vis woonde een beetje buiten het dorp tussen wat waterstruiken en waterbomen. En natuurlijk, je raadt het al, die vis huilde het meest van allemaal. Die vis huilde de hele dag door. Bij de vis aangekomen was alles niet eens zo groot, maar er waren wel een heleboel tunnels, en die liepen door tot over het dorp. De vissen mochten altijd in deze tunnels spelen. Het was een soort speelverkeer. Er stonden allerlei kleine autootjes waar de vissen in konden zitten. Want als je dacht dat de rijkste vis alles voor zichzelf hield, dan had je het mooi mis. Meestal kocht hij dingen voor het Tropische Vissendorp zelf. Roodvinger vroeg zich af waarom de vis de hele dag doorhuilde. De vis had ook een hondje, dat de hele dag door kefte. De vis kon daar niet zo goed tegen, en daarom huilde hij de hele dag. 'Waarom doe je dat hondje dan niet weg?' vroeg Roodvinger. 'Niemand wil het hondje hebben,' zei de rijke vis. 'En ik zou ook niet zonder het hondje kunnen, want het is mijn beste vriendje, want eigenlijk was hij door het hondje zo rijk geworden, ja, zelfs de allerrijkste.' Dat begreep Roodvinger wel. Roodvinger dacht even na, en ineens stak hij z'n vinger op en zei: 'Maar ik zou dat hondje wel graag willen hebben, hoor.' Ineens stopte de vis met huilen: 'Wil je dat echt? Je mag hem hebben, hoor, als ik hem zo nu en dan nog wel kan bezoeken.' En zo gebeurde het. Roodvinger kreeg een huisje aangewezen en kreeg de hond mee. Wat kon dat hondje keffen zich, en het ging de hele dag door, net zolang totdat Roodvinger er tranen van in z'n ogen kreeg. Maar dat was niet erg, daar werd Roodvinger alleen maar rijk van. Maar na een tijdje kreeg Roodvinger een goed idee. Hij had nu zoveel geld, dat hij een huisje kon laten bouwen op het speelverkeer boven het Tropische Vissendorp. Daar maakten de vissen toch altijd zoveel lawaai, daar zou het gekef van het hondje niet opvallen. Daar mocht het hondje dan wonen, en dan kon het hondje ook mooi het verkeer regelen. En dat kon het hondje goed. Soms begon hij heel hard te keffen, maar soms ook zachter, en soms helemaal niet. Als visjes stoute dingen deden, dan kwam het hondje eraan rennen en bleef net zolang keffen totdat er tranen uit hun ogen kwamen, en die vielen dan helemaal naar beneden, zodat het geld in het Tropische Vissendorp goed verdeeld kon worden. Het hondje was nu een politiehondje geworden, en dat deed hij maar wat goed.

Duko was erg tevreden, en vond dat Roodvinger het heel goed had opgelost. Als een visje te arm werd doordat het niet genoeg huilde, dan ging het hondje er soms een tijdje wonen totdat het visje weer genoeg geld had. Ja, want in het Tropische Vissendorp was huilen heel gezond, en goed voor de portemonnee.

Na een tijdje bedacht Roodvinger zich ineens dat hij nog oude kaboutertranen had die hij kon inwisselen bij de bank. Maar toen hij bij de bank aankwam, toen schrokken ze daar verschrikkelijk. '... Maar Roodvinger, zoveel geld hebben wij niet. Dit zijn wel hele speciale kaboutertranen, namelijk TV-tranen, en van zo'n dure soort dat we dat zelfs met al het geld in het hele Tropische Vissendorp niet kunnen betalen. U bent wel de allerrijkste vis die hier in het Tropische Vissendorp woont.'

Roodvinger had het erg naar z'n zin in het Tropische Vissendorp. De vissen werden snel beste vriendjes met hem, en Duko liet hem veel van het Tropische Vissendorp zien, en vertelde hem

er veel over. Heel voorzichtig vroeg Duko aan Roodvinger of hij misschien geen koning wilde worden van het Tropische Vissendorp, maar Roodvinger zei dat het hondje daar wel een goede voor zou zijn. En zo gebeurde het. Het hondje kreeg een kroontje en van zijn huisje boven het speelverkeer werd een groot paleis gemaakt. De vis die altijd huilde was erg trots op z'n hondje, en sinds het hondje daar boven het speelverkeer woonde, kefte hij niet meer zo. De vis zou graag weer bij z'n hondje willen wonen, en wilde graag z'n lakei worden. Roodvinger vond het tijd dat er nieuwe munten bij zouden komen. Als de hond een tijdje stil was, dan gebeurde er altijd iets vreemds. Dan groeide er een wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan in een munt. Het waren stiltemunten. Maar dat gebeurde alleen bij de koning. Soms was de hondenkoning ook weleens verdrietig, en dan groeide er een donkerder wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan ook in een muntje. Dat waren dan verdrietsmunten. Maar ook dat gebeurde alleen maar bij de hondenkoning. Op een dag werd de koning erg ziek. En geen dokter wist wat er met het hondje aan de hand was. In het magazijn van de koning lag het vol met stiltemunten en verdrietsmunten. Roodvinger vond het tijd dat er een nieuwe geldbank zou komen, en dat er ook met deze munten betaald zou worden. Op de munten stond het hoofd van de hond met het kroontje. Deze munten waren van erg grote waarde, van een grotere waarde dan de tranenmunten. En eindelijk zou Roodvinger dan zijn oude kaboutertanen kunnen inwisselen. En met hulp van Duko was de nieuwe geldbank snel klaar. Het gebouw stond nu aan de andere kant van het Tropische Vissendorp, en heel langzaam kon er ook betaald worden met de nieuwe munten. De vissen moesten er allemaal wel even aan wennen, maar ook voor hen was het beter. Ook zij moesten leren dat stilte erg belangrijk is, en dat verdriet soms nodig is voor grote dingen, voor grote veranderingen, niet alleen maar voor jezelf, maar ook voor anderen. En verdriet hoef je heus niet altijd te laten zien door je tranen.

En al snel werd het hondje weer beter. Het Tropische Vissendorp was nu zo anders. En eindelijk kon Roodvinger zijn oude munten inwisselen. Het Tropisch Vissendorp was nu zo rijk geworden, en dat met hele goede munten van een hondenkoning. Roodvinger kreeg een heleboel stiltemunten en een heleboel verdrietsmunten, waar hij een heleboel mee zou kunnen doen. Hij was nog wel rijker dan de hondenkoning. Maar het hondje werd weer erg ziek, en ditmaal dachten de dokters dat hij niet meer beter zou worden. Het hele Tropische Vissendorp was zo verdrietig, maar toen gebeurde er iets wonderlijks. De wolkjes begonnen ook voor de verdrietige tropische visjes te verschijnen, en nu konden ze dan zelf die munten maken. Maar de koning werd zieker en zieker, en ook Roodvinger was erg verdrietig. Zouden er niet nog meer soorten munten moeten komen ? Het hondje kon zijn werk niet meer doen, en al gauw liep het in het speelverkeer uit de hand. De vissen werden soms erg boos op elkaar. Binnen korte tijd was het Tropische Vissendorp erg veranderd. Het raakte verwilderd, en leek nu erg veel op een wild onderwater bos. En toen gebeurde er wat vreselijks. De tropische vissen begonnen Roodvinger te beschuldigen dat het allemaal zijn schuld was. 'Ja, sinds hij hier kwam ging het allemaal fout,' riepen ze. Het hondje was inmiddels doodgegaan, en de vissen waren eigenlijk niet meer zichzelf. Duko liet soldaten voor het huisje van Roodvinger neerzetten om hem te beschermen, want de vissen waren woedend. Ten einde raad liep Roodvinger naar buiten, en riep : 'Ik wil dan wel jullie koning worden.' Maar dat wilden de vissen niet. Sinds Roodvinger een koning voor het Tropische Vissendorp had aangesteld ging alles mis. Nee, een koning wilden ze niet meer. En ook Duko wist niet meer wat hij moest doen. Hij keek uit het raam om te zien wat er gebeurde. En toen gebeurde er iets vreemds. Er begonnen rode wolkjes te groeien voor de boze vissen, die heel langzaam in muntjes begonnen te veranderen. Het waren rode muntjes. 'Wat is dat ?' lachte één van de tropische visjes. 'We krijgen nieuwe muntjes.' 'Hoera,' riepen de vissen. En toen ineens vonden ze boos zijn niet meer zo erg. Maar één van de visjes keek wat er op de muntjes stond, en werd weer

een beetje verdrietig : 'Ach, hmff... ze zijn bijna niks waard, je kunt er niet veel mee.' En de vissen zagen het allemaal, en ze begonnen allemaal een beetje te klagen. Maar boos zijn ? Dat waren ze niet meer, want wie wilde nou muntjes waar je toch bijna niks mee kon doen ?

En wat er toen gebeurde ? Ze gooiden de rode muntjes op de grond en liepen stilletjes weg. Roodvinger begon direkt de muntjes op te rapen om hen te verzamelen. Dat waren er een heleboel. De vissen waren blijkbaar vergeten dat wanneer je er een heleboel van hebt, dan wordt het veel waard. Wat waren die vissen toch boos geweest. De hele grond lag er vol mee, en toen Roodvinger en Duko ermee bij de bank kwamen schrokken ze daar verschrikkelijk : 'Maar Roodvinger, zoveel geld hebben we niet, zelfs niet in het hele Tropische Vissendorp. U bent de allerrijkste hier.' Roodvinger begon te lachen. Hij liet de muntjes opbergen in een heel groot magazijn, in wel twee.

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Duko zou Roodvinger meenemen naar een ander Tropisch Vissendorp. Hier woonden weer andere soorten vissen. Ze moesten wel een tijdje zwemmen, en Roodvinger keek vaak naar de vleugelachtige vissenoren van Duko. Hij zou die zelf ook wel willen hebben. Duko glimlachte. Ooit zou Duko hem wel vertellen hoe hij dat zou kunnen krijgen. Toen ze bij het andere Tropische Vissendorp waren aangekomen, kwamen ze er al snel achter dat ze hier een heel ander muntenstelsel hadden. Er werd hier veel betaald met allerlei soorten verdrietsmunten, en in die munten zat een soort van rood kruid. En de munten waren hier in allerlei vormen, in diervormen, driehoeksvormen en kubusvormen. Soms waren het kleine huisjes, soms kleine autootjes, alles kon. Wat een vreemde, vreemde munten waren dat zeg. Vaak kon je door die munten heen kijken, en dan zag je het rode kruid liggen. Ze zeiden dat dat een heel gevaarlijk kruid was. Een mengsel van boosheid, angst, gemeenheid en nog veel meer. De tropische vissen waren allemaal erg bang voor het kruid, en daarom gaven ze vaak ook veel geld uit. Het kruid was veilig opgesloten in de munten, maar ze wilden het zo snel mogelijk weer weggeven of besteden in een winkel. Daarom stonden de vissen van dit Tropische Vissendorp bekend als gul. Ze gaven elkaar altijd vaak geld. Ook werd er altijd veel gegokt met veel geld in de Tropische Vissencasino's. Daar waren er een heleboel van in dit dorp. Meestal als een vis heel lang veel geld thuis had liggen, dan werd zo'n vis enorm bang voor het rode kruid. En ook als het dorp teveel geld zou hebben, dan werd iedereen daar bang van, en dan brachten ze het naar een dorp in de buurt. Het dorp lag een beetje afgelegen, en was omringd door de wildernissen van de zee. Roodvinger hield erg van die wildernissen, en ging daar weleens naartoe als hij alleen wilde zijn. Soms ging Duko wel eens met hem mee. Er leefden veel roofvissen in die wildernissen. Op een dag kwamen ze een plant of een struik tegen die het rode kruid droeg. Daar schrokken ze wel erg van, zeg. Het was een struik met een mond. In het Tropische Vissendorp waren ze allemaal bang voor zulke struiken. Vroeger groeide het kruid namelijk overal en die struiken vraten alle vissen op. Ja, er zijn vele oorlogen geweest tussen de vissen en de struiken van het rode kruid. Nu waren er dan nog maar een paar struiken over. 'Zo,' zei de struik, 'eindelijk tevreden, dat wij er nog maar met een paar zijn. Jullie hebben ons allemaal weggemaaid om jullie dorp te kunnen bouwen.' 'Pardon, rode struik,' zei Duko, 'wij zijn niet van dit Tropische Vissendorp. Wij komen uit een ander.' 'Oh,' zei de struik, 'dat verandert dan de zaak. Wij zouden graag willen dat er weer wat struiken met rood kruid groeien in het dorp. Kunnen jullie ons daarbij helpen ?' 'Nou,' zei Roodvinger, 'niet als jullie de vissen opvreten. Jullie kunnen hier mooi groeien in de wildernis, maar het dorp is voor de vissen.' Maar toen werd de struik wel een beetje boos. 'Zij

begonnen het eerst met het wegmaaien van ons, en sindsdien begonnen wij met het opvreten van vissen,' riep de struik. 'Maar dat is al zo lang geleden, we zullen beloven geen vissen meer op te eten.' Roodvinger keek bedenkelijk. 'Ik zou het risico niet nemen, Roodvinger. Het zijn gevaarlijke struiken. Het zijn vleesetende struiken. Zij horen thuis in de wildernis, in dit reservaat, en de vissen horen in het Tropische Vissendorp,' zei Duko. Roodvinger knikte. Maar toen werd de struik nog kwader. 'En jullie hebben zelfs het rode kruid in jullie geld opgesloten. Leuke gevangenis,' riep hij. 'Ja, dat moet,' zei Roodvinger, 'want dat kruid is levensgevaarlijk.' 'Dat moet ? Dat moet ? Niks moet,' sputterde de struik. 'En als dat kruid dan zo gevaarlijk is, haal het dan bij me weg, snel. Ik begin bang te worden.' Maar Duko trok Roodvinger snel naar achteren. 'Blijf bij hem uit de buurt, Roodvinger, ze zijn niet te vertrouwen, die struiken.'

'Ach, wat jammer nou,' klaagde de struik. 'Nu laten ze mij hier alleen zitten met dat rode kruid.' 'Hoe kan het dan dat je dat rode kruid hebt ?' vroeg Roodvinger. 'Ach,' klaagde de struik, 'ik was vroeger helemaal geen struik. Ik ben betoverd door een boze heks. Ik moest haar kasteel bewaken, en dat kon alleen maar als ik een grote gevaarlijke struik zou zijn. Ik was haar ... enige lakei ...' 'En waar is dat kasteel nu ?' vroeg Roodvinger. 'Ver weg in de zee,' zei de struik, 'ik ben gevluht.' Roodvinger dacht diep na. Duko vertrouwde het niet helemaal. 'Roodvinger, kom mee, we moeten terug.' Maar Roodvinger wilde er eerst achter komen of de struik de waarheid sprak. 'Het maakt niet uit of hij de waarheid spreekt of niet, als hij de lakei was van zo'n boze heks, wat hebben we dan met hem te doen ?' zei Duko. 'Ach, zie je wel, jullie zijn niets anders dan die andere vissen van het dorp. Het kan jullie niets schelen. Ik was ooit opgesloten door deze heks, en toen zei ze dat als ik zeven jaren haar lakei wilde zijn, dan zou ze me vrij zetten, maar ze heeft me na die zeven jaren in deze struik betoverd,' zei de struik. 'Hoe ben je dan ontsnapt ?' vroeg Roodvinger. 'Pas na vele lange jaren, wel honderden jaren, toen ik zo groot was geworden dat ik het kasteel kon opslokken. Ik heb het kasteel toen heel ver weg gespuwd. Ze zeggen nu dat het kasteel brandt, en dat ze nu een vuurheks is.'

'Hoe kun je dan weer normaal worden ?' vroeg Roodvinger. 'Als de heks verslagen is,' zei de struik. 'En hoe wordt de heks verslagen ?' vroeg Roodvinger weer. Maar dat wist de struik niet. Duko was inmiddels weggegaan. Hij vond Roodvinger veel te eigenwijs, en vond het allemaal veel te gevaarlijk. Maar Roodvinger wilde wel eens weten of dat brandende heksenkasteel echt bestond, en besloot op onderzoek uit te gaan. Hij moest een hele lange tijd zwemmen, maar als een Roodvisje ging hem dat wel gemakkelijk af. In de verte zag hij wat rook, en hij besloot er op af te gaan. En ja hoor, er stond inderdaad een kasteel. En wat was dat kasteel groot zeg. Maar of het nu brandde ? Het was er wel een beetje warm. Het was een erg duister kasteel, maar toch gaf het iets licht, en soms was het bijna wit. Het kasteel stond op een soort heuvel, en Roodvinger moest langs een groot pad zwemmen. Voor de grote poort van het kasteel stonden wat skeletten. Ze hadden hele lange speren. 'Zo,' werd er vanuit de poort geroepen, 'kom je me eindelijk eens opzoeken.' Maar Roodvinger wist niet van wie die stem was. Er liep een skelet om Roodvinger af, en die wees op het horloge van Roodvinger. Ineens begon het horloge te veranderen. Een plaatje van het heksenkasteel met de heuvel was ineens aan de top van het horloge gekomen, met de wijzertjes eroverheen, en Roodvinger's handje was ineens heel warm geworden. En weer wees het skelet op het horloge, en de wijzertjes werden van goud, en ook het bandje van het horloge, met de randen. Ineens kwam er een oude vrouw aanlopen met een witte doek om haar hoofd. 'Zo, daar ben je, eindelijk,' zei ze. 'Ken ik u dan ?' vroeg Roodvinger. 'Nee,' zei de vrouw, 'ik ken jou.' En ze haalde een glazen bol tevoorschijn. Hiermee heb ik jou altijd gevolgd, Roodvinger, toen je onderwater was, en jij kan veel voor mij betekenen. Kom mee.' En daar liep Roodvinger achter de vrouw aan. De poort sloeg achter hen dicht, en de skeletten gingen er voor staan. Er was een open

ruimte binnen het kasteel, en er zaten wat fluitspelers naast wat waterputjes, en er liepen wat boerinnen rond. Het was een vreemde wereld onderwater. Door een opening in een muurtje kwamen ze in een hele grote tuin terecht, nog steeds binnen het kasteel. De zon scheen en er liepen wat kabouters rond. 'Goedzo,' zei de vrouw. 'Je doet het erg goed.' 'Maar wat doe ik dan goed?' vroeg Roodvinger. 'Mij navolgen,' zei de vrouw. Plotseling greep Roodvinger naar zijn buik. En hij begon te grommen. 'Ach jongen,' zei de vrouw, 'nog nooit een wolf geworden?' Het was een wolvenkasteel. Hier betoverde de vrouw bezoekers in wolven. Roodvinger had nog steeds een enorme pijn in z'n buik, en was al bijna helemaal een wolf geworden. Langzaam liep hij de vrouw achterna, en hij liep steeds trager. Hij kon alleen nog maar heel langzaam denken en bewegen. 'Goedzo, jongen,' zei de vrouw. Ze gingen door veel tuinen heen binnen het kasteel, en die tuinen waren zo betoverend. Eindelijk waren ze dan in een huisje binnen het kasteel aangekomen. Roodvinger moest op een stoeltje zitten en kreeg een schort voor. De vrouw begon hem te voeren pap. Roodvinger gromde. Hij was nu een wolf. 'Dus,' zei de vrouw, 'jij wilt mij dus verslaan. Wat nou als ik jou versla?' Maar Roodvinger begon te grommen. 'Ik wil jou helemaal niet verslaan. Ik wilde alleen maar even kijken of dat heksenkasteel echt bestond.' 'Even kijken, hè,' zei de vrouw, 'kijken kost geld.'

Ineens kreeg de vrouw erge krampen in haar buik en begon in een slang te veranderen. En niet zomaar een slang, maar eentje die vuur spuwde. Roodvinger begon het verhaal van de rode struik te vertellen, en de vrouw begon te lachen. 'Ha ha ha, en jij gelooft dat, zeker?' En daar kwam ineens de rode struik binnenlopen en ging op een stoel zitten. 'Ik heb hem uitgezonden om jou beet te nemen, ha ha ha,' zei de vrouw schaterlachend. Had Roodvinger nu maar beter naar Duko geluisterd. Die vertrouwde het zaakje al niet. 'En weet je trouwens wat voor pap dat was?' gilde de vrouw van het lachen. 'RODE KRUID PAP ! HA HA HAA.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik. Wat een gemene streek was dit, en wat een gemene, gemene heks, zeg. Roodvinger begon te veranderen in Nee, niet een haai, niet in een slang en ook niet in een tijger ... maar in een struik met het rode kruid. 'Nee,' schreeuwde Roodvinger, 'dan kan ik nooit meer terug naar het Tropische Vissendorp.' 'Dat hoeft ook niet,' schreeuwde de heks lachend, 'je kan hierblijven.' In de verte hoorde Roodvinger gebrul, en geluid als kerktorens. 'De kerkdienst gaat beginnen,' schreeuwde de heks vals. En ze greep de twee rode struiken vast en sleurde ze mee het huisje uit. De kerkzaal van het heksenkasteel was een enorme zaal. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien. Het was hier erg mistig, en zelfs de grootste wolken konden hier binnenkomen. De kerkbanken beneden zaten vol met rode struiken, en er waren veel balkonnen, onnoemelijk veel. De rode struiken hadden vaak violen of andere muziekinstrumenten waarop ze speelden. Roodvinger werd ergens op een balkon neergezet tussen andere rode struiken, en er werd een fluit tussen zijn bladeren gedrukt. De heks liep helemaal naar voren, en besteeg een hele lange mistige trap tot de preekstoel. Ze had inmiddels een heel lang gewaad aan, en nog steeds was er gebrul in de verte. Langs de muren boven de balkonnen tot aan het hoge plafond zwommen de grootste grijze haaien tussen de mist door. Roodvinger kon bijna het plafond niet zien. Toen de heks op de hoge preekstoel stond kwam er vuur uit haar mond, en toen kwamen er een heleboel wolven binnen die tussen de rode struiken gingen zitten, ook naast Roodvinger. Wat waren dat een boel wolven, zeg. Toen de wolven allemaal zaten kwam er ineens ijs uit de heks van de mond vallen, en weer begon ze in een slang te veranderen, een hele lange slang, en haar hoofd begon ver boven de preekstoel uit te reiken. 'Ha ha ha,' gilde ze. 'Ha ha ha, wat zijn jullie allemaal dom, zeg.' En iedereen stond op en zei : 'Ja, wij zijn dom.' Maar Roodvinger bleef gewoon zitten. Dat vond de heks wel een beetje vervelend. En kwam met haar slangengezicht heel dicht bij Roodvinger. 'Zo,' sprak ze, 'dus jij vindt jezelf niet dom. En daar greep ze Roodvinger vast en bracht hem tot heel hoog op de preekstoel. 'Zo,' sprak ze weer, 'vertel jij maar eens aan iedereen in de zaal dat jij jezelf niet dom vindt.' En Roodvinger pakte met zijn bladeren de

microfoon vast en zei : 'I... ik ... v... vind mezelf n.. niet dom.' Dat vond de heks kennelijk niet zo leuk. 'Je bent maar een domme struik,' gilde ze. En toen begon ze een preek te houden die zo saai was, dat iedereen ervan in slaap viel. 'Ha ha ha ha,' gilde ze, 'ha ha ha ha.' In toen drukte ze op een knopje, en de vloeren schoof open, terwijl iedereen erin viel. En weer gilde de heks van het lachen. En de kerk begon te branden, zo hard te branden, terwijl een steen zich vormde om de preekstoel heen, waar Roodvinger en de heks nog steeds waren. En als een lift begon de steen omhoog te gaan, en het plafond schoof een stukje open. Daar ging de steen open, en de heks was weer gewoon een heks, geen slang meer. 'Wat is er gebeurd,' gilde ze. 'Wat doe ik hier ?' 'Nou,' zei Roodvinger, die ook weer normaal begon te worden, 'je hebt daar beneden de boel flink op stelten gezet.' En de heks begon heel langzaam in een jong meisje te veranderen. 'Ach, ziet u,' sprak ze ineens met een heel andere stem. 'Ik heb een hele nare ziekte, waardoor ik telkens in allerlei dieren verander en dan doe ik de vreemdste dingen. Wat heb ik nu weer gedaan, en wie bent u ? Ben ik soms weer in een oude vrouw veranderd geweest ?' 'Dat kunt u wel zeggen,' zei Roodvinger. Maar Roodvinger was erg op z'n hoede. Ineens greep het meisje hem vast, en veranderde weer een beetje in een oude vrouw, en probeerde hem van het dak van de grote kerk af te duwen. Maar Roodvinger kon zich gelukkig losmaken, en rende weg. Gelukkig was het dak met andere daken verbonden, en zo moest Roodvinger over vele daken rennen om uit het kasteel weg te komen. Maar in de verte hoorde hij het meisje lachen : 'Ha, ha, ha, je komt toch niet ver, want je hebt het rode kruid in je.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik en begon in een ander dier te veranderen. 'Je bent hier tussen de draken,' gilde het meisje, 'je bent nu één van ons. Je kunt nooit meer weg. Dit is een drakentelevisie waarin je opgesloten bent.' Ineens waren er overal bliksemschichten en er verschenen grote rode slangen als tralies om het kasteel heen, tot hoog in de lucht. Zij waren de slangen van het rode kruid. Er zat wat kruid aan de handen van Roodvinger, en langzaam kwamen daar slangen uit voort. Het kruid prikkelde op zijn handen, en ook zijn buik begon te prikkelen. Ja, hij had van het rode kruid gegeten, waar de heks pap van had gemaakt. Zou die pap hem zo verschrikkelijk hebben betoverd dat hij nu nooit meer wegkon. Het was een vreemde jeuk, en hij begon rare bewegingen te maken om van de jeuk af te komen, terwijl hij het meisje achter hem hoorde lachen ... schaterlachen.

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Roodvinger had al zo vaak in allerlei televisies gewoond. Zijn hele leven was een televisie. Maar nu was hij zelf in een TV aan het veranderen. Zou hij een TV-dier worden, een TV-struik, of ... wat ? Zijn hele lichaam prikkelde en jeukte van het rode kruid, en het was helemaal niet zo'n vervelend gevoel. Roodvinger was nu eenmaal een televisie-mannetje, en daar moest hij mee leren leven. Als Roodvinger een normaal leven had geleid, dan waren er vast geen boeken als dit over hem geschreven. Na een tijdje vond Roodvinger het Rode Kruid dus niet meer vervelend, en dronk er zelfs rode kruidenthee van, en rode kruidenkoffie.

Overdag was het heksenkasteel als een winkel waar je allerlei dingen kon kopen. Je moest dan betalen met het rode kruid. Dat ging op een hele vreemde manier. Er waren bepaalde betaalapparaten. Daar moest je dan je arm instoppen, of je been, en soms je hoofd. Eens in de week was er de weknacht. Dat was de langste en donkerste nacht van de week, die wel twee keer zolang duurde als een normale nacht. Dan kwamen de verschrikkelijkste draken naar het kasteel om te vergaderen. Sommigen zeiden dat ze van onder de grond kwamen, en anderen zeiden dat ze uit de muren kwamen. Meestal ging Roodvinger dan op zo'n nacht een lange wandeling maken door de wildernissen van het kasteel in een soort buitenplaats. Natuurlijk

waren die wildernissen allemaal ommuurd. Alles gebeurde in het kasteel en in ommuurde buitenplaatsen. Er was geen ontsnapping mogelijk.

Op zo'n nacht kwam Roodvinger eens een heksenkind tegen, dicht bij een vijvertje. De grond was een beetje vochtig, en er hing wat mist. Het heksenkind zei niets, maar Roodvinger merkte dat het kind een beetje verdrietig was. Wat Roodvinger niet wist was dat het heksenkind eigenlijk een draak was die de rust opzocht. Stilletjes liep Roodvinger dichterbij. Ineens stapte het heksenkind op hem af, en zei : 'Zeg, zullen we met de gouden nacht naar de drakenbergen gaan ?' Gouden nachten waren eens per maand. Een gouden nacht was de langste en donkerste nacht van de maand. Deze nacht duurde wel een aantal keren langer dan de weeknacht. Er gebeurden dan altijd hele vreemde dingen, vreemder dan alle andere dagen en nachten van de maand. 'Maar heksenkind,' zei Roodvinger. 'Ik zit in dit kasteel opgesloten. Ik kan echt niet weg.' Maar toen zei het heksenkind : 'Ik zal er wel voor zorgen dat jij naar de drakenbergen kunt. Mijn vader is namelijk de baas van dit kasteel.' 'Oh,' zei Roodvinger, 'ik dacht dat de boze heks dat was.' 'Ach, welnee,' zei het heksenkind, 'zij is gewoon een domme robot. Vader gebruikt haar weleens om iemand naar het kasteel te brengen.' Roodvinger vond het heksenkind wel aardig en zei : 'Goed dan, ik kom op de gouden nacht wel weer terug, dan kun je me naar de drakenbergen brengen.' En zo gebeurde het. Toen het gouden nacht was stapte Roodvinger weer op het heksenkind af, maar ineens begonnen rode struiken aan de muren te groeien. 'Oh ja,' zei Roodvinger, 'helemaal vergeten. Het rode kruid.' 'Ach,' zei het heksenkind, 'mijn vader heeft dat rode kruid uitgevonden. Hij komt ons zo ophalen, en dan zul je wel zien wat er met het rode kruid gebeurd.' En ja hoor, daar kwam de vader van het heksenkind al aanvliegen. Het was een geweldig grote vliegende draak met schubben en een hele smalle gespleten tong. Hij was kleurig als een vlinder. Het heksenkind sprong op de rug van haar vader en ook Roodvinger stapte naar boven. En daar gingen ze. Terwijl de rode struiken begonnen te smelten. Na een tijdje vliegen kwamen ze aan bij de drakenbergen. Hier woonde de draak in een heel groot kasteel. 'Weer een kasteel,' zei Roodvinger. Ja, de draak had vele kastelen, en daar was het heksenkasteel er één van. En weer stonden er wat skeletten voor de grote poort. Dezen hadden wat gescheurde en afgebrande klederen aan, en leken een beetje op piraten. 'Dit is het piratenkasteel,' zei het heksenkind. Een skelet kwam naar Roodvinger toestappen en wees naar zijn horloge. Ineens begon het linker deel van zijn horloge te glimmen en er verscheen een plaatje van het piratenkasteel, terwijl de gouden wijzertjes er over heen lagen. Het kasteel lag tussen de bergen, en was erg groot.

Kom maar verder, zei de draak. Maar ineens begonnen er struiken van het rode kruid voor de poorten te groeien, en er kwamen rode slangen uit voort. 'Hij moet terug naar het heksenkasteel,' zeiden de rode slangen. Ze hadden hele doorzichtige grote groene ogen, en ze spuwden vuur. Toen werd de draak wel even heel erg boos : 'Ik ben hier de baas,' riep hij, 'en ik ben de baas van het heksenkasteel.' Maar de slangen vielen de draak aan, en beten in de hoge hoed die hij droeg, en daar begon allemaal rood kruid uit te stromen. Toen begon het heksenkind in de draak te veranderen die het was. Roodvinger keek zijn ogen uit. Het dier had prachtige rode schubben en lange gele en groene strepen. 'Vader, zal ik hem dan naar een ander kasteel brengen ?' vroeg het heksenkind. Dat vond de vader wel goed. 'Snel, klim op mijn rug, Roodvinger,' zei het drakenkind. En daar vloog de draak, en de slangen konden haar niet achtervolgen. Na een lange tijd kwamen ze bij een ander kasteel aan. Dit kasteel was ook van de drakenvader. Er groeiden hier allemaal struiken. Het was diep op de zeebodem gebouwd, bijna in een soort kuil. Naast het kasteel was een enorme zeekloof, een enorm zeeravijn. 'Ik wil daar in dat gat naarbinnen,' riep Roodvinger. En daar vloog de draak de diepte in. Wat was het hier diep, zeg, en donker. Ineens stond er een klok met een piratenhoed voor hen : 'Halt,' zei de klok, 'dit is het domein van de Rode Nacht, de langste en donkerste

nacht van het jaar. Hier wordt het rode kruid gemaakt. Dit rode kruid is magnetisch, zodat iedereen die het rode kruid draagt in de televisie-wereld blijft. Wij noemen dit ook wel TV-zwaartekracht.' Maar de draak begon hard te lachen : 'Hahaha, wat nou als je goed kan vliegen zoals ik ? Zwaartekracht ? Laat me niet lachen.' Maar toen begon de klok erg kwaad te worden : 'Zeg, of je nou zwemt, loopt of vliegt, je kan de zwaartekracht van de tv niet ontsnappen als je van het rode kruid hebt gegeten. En hier, in het domein van de Rode Nacht kun je niet eens vliegen, en hoe dieper je gaat, hoe zwaarder alles wordt, en hoe trager alles gaat. Dat is nog eens zwaartekracht, en zo worden de rode struiken gemaakt.' Maar de draak was nog niet overtuigd, en rende de diepte in. Maar toen hij probeerde te vliegen lukte hem dat niet. En hoe dieper hij kwam, hoe zwaarder alles ging. 'Oh ja,' zei de klok, 'en ik was nog even vergeten te zeggen dat je hier alleen maar in de diepte kunt en niet omhoog. De enigen die hier kunnen uitkomen zijn de rode struiken.' Nou, daar had Roodvinger eigenlijk niet zo'n zin in, om weer in een rode struik te veranderen. Maar misschien zat er wel niets anders op. En hoe dieper ze kwamen hoe meer ze begonnen te veranderen in een rode struik. Het was hier wel heel lekker warm, terwijl alles zwaarder en zwaarder werd.

Na een lange tijd waren ze op de bodem terecht gekomen van het diepe ravijn. Maar er was wel ergens een luikje waardoor ze door de bodem konden. En weet je waar ze toen terecht kwamen ? Weer in de heksenkerk. De kerk was helemaal leeg, en huilend ging Roodvinger op een bankje zitten. Ook de draak keek erg sip. Ze waren nu beiden een rode struik. En voor Roodvinger was dat niet de eerste keer, en de draak wist hier ook alles van af. En weer kwam de heks binnen. 'Nee, hè, niet weer,' zei Roodvinger. Maar de draak zei : 'Vlug Roodvinger, op haar achterhoofd tussen haar haren zit ergens een knopje waarmee we haar uit moeten zetten. Als ik haar nu aan de praat hou, dan sluip jij stilletjes naar achteren, en geeft het knopje een duw.' 'Dag heks, hoe gaat het ermee, alles wel aan boord ?' En de heks liep zonder wat te zeggen op de draak af, die nu een rode struik was. 'Zo, kleine rode struik, wat een praatjes heb jij vandaag, zeg,' zei de heks luid, terwijl Roodvinger stilletjes achter de heks probeerde te komen. En ja hoor, met een duik vloog Roodvinger naar haar achterhoofd en drukte tussen haar haren het knopje in. Als een pop ging de heks op het bankje achter haar zitten en sloot haar ogen, waarna ze haar hoofd liet zakken en voorover boog. 'Ziezo,' zei de draak, 'die is uitgezet.' Roodvinger was erg opgelucht, anders zouden ze misschien alles weer van voren af aan moeten meemaken, en daar had Roodvinger niet zoveel zin in, want het zou ook nog wel veel gekker dan de eerste keer kunnen worden. Nee, daar zat Roodvinger niet echt op te wachten. Verrassingen als die van de heks waren niet altijd bepaald aangenaam. Gelukkig begon Roodvinger weer normaal te worden, en ook de draak. En toen veranderde de draak weer in het heksenkind.

Hoofdstuk 5. De TV-Kroon

Roodvinger begon het heksenkasteel een beetje te leren kennen, en ze wisten vele gevaarlijke poppen en robotten in het kasteel uit te zetten. Vaak haalden ze dan de knopjes eruit, zodat ze niet meer aangezet zouden kunnen worden. Roodvinger was inmiddels dikke maatjes geworden met het heksenkind, die dus eigenlijk een echte draak was. Roodvinger begon het steeds meer naar z'n zin te krijgen, en wilde eigenlijk niet meer weg. Hij wilde de wildernissen van dit kasteel, zowel binnen als buiten, leren kennen. En natuurlijk aten ze vaak van het rode kruid ... goed voor de zwaartekracht. Ze konden de onderdelen van de gevaarlijke poppen en robotten goed gebruiken voor de herbouw van dit toch wel erg gevaarlijke heksenkasteel. Roodvinger en het heksenkind veranderden zo nu en dan nog wel

eens in rode struiken, maar dat vonden ze niet meer zo erg, want de dag daarna waren ze weer vol met het rode kruid, en dan konden ze weer veel dingen kopen in de heksenwinkel. Vaak kochten ze dan dingen voor het kasteel. De dieren van het kasteel voelden zich veel meer op hun gemak, sinds het kasteel bazen had die goed voor hen zorgden. Ze zagen altijd uit naar de weeknachten, de maandnachten en de jaarnachten, want dan was het altijd extra rustig. Meestal kwamen de draken van stilte dan wel, om te vergaderen, en dat deden ze dan altijd in de grote kerk. Op een dag veranderde Roodvinger in een prachtig vliegend insect met doorzichtige vleugeltjes. En je kon het rode kruid zo door z'n lijfje zien stromen. Dit was eens na een Rode Nacht gebeurd, toen er een heleboel stille draken waren gekomen. Ze hadden Roodvinger zo prachtig betoverd, omdat hij zo'n goede baas van het heksenkasteel was geworden. Ja, nu was hij dan de koning geworden van het heksenkasteel, een prachtige slowaakse vlieg. En de kroon hadden de stille draken speciaal meegenomen uit Brannan, het land der vliegen. En allen dronken ze druivensap voor dit speciale moment. Maar Roodvinger gaf de kroon aan het heksenkind. En zo zouden ze samen het heksenkasteel beheren. Dit vonden de stille draken een daad van een echte koning, en ze gaven de kroon van het rode kruid aan Roodvinger. Beide kronen zouden de betoveringen afwisselen, zodat ze telkens weer iets anders zouden zijn, voor het juiste moment. En ja, het waren dus echte TV-kronen, en een echte koning moest natuurlijk zoiets hebben.

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen

Nu was het zo dat Brannan, het land der vliegen, al tijden in oorlog was met Lapsalvania, het land der spinnen. Dit werd ook wel de grote witte oorlog genoemd. Op een dag zouden Roodvinger en het heksenkind daar eens een kijkje nemen. Met het heksenkind kon Roodvinger altijd heel makkelijk het kasteel verlaten. Dan veranderde het heksenkind zichzelf gewoon in een vliegende draak. Heel gewoon. Het was wel een eind vliegen hoor, naar Brannan. Een paar keer per dag veranderde Roodvinger voor een tijdje altijd in een prachtige vlieg sinds hij was betoverd door de stille draken en de prachtige kroon van het rode kruid droeg. Nu wilde hij toch weleens naar Brannan toe. En als ze ergens rood kruid hadden, dan was dat wel Brannan. Prachtige struiken met rood kruid stonden daar. Maar ook struiken met zwart kruid, vliegenkruid. En het geurde zo lekker. De bossen waren daar dan ook erg poederig, omdat de wind het kruid vaak verspreidde. In de verte zagen ze wat soldaten lopen. Het waren vliegen. Toen ze dichterbij de soldaten gekomen waren vroeg Roodvinger wat ze in hun geweren hadden zitten. Er zat kruid in : rood kruid en zwart kruid bijvoorbeeld. Roodvinger vroeg zich af waarom er een oorlog was tussen Brannan en Lapsalvania. Ze besloten verder te vliegen naar Lapsalvania. Dat was nog wel een eind vliegen. Maar wat ze toen zagen, daar schrokken ze wel even van. Tussen Brannan en Lapsalvania in vloog er kruid heen en weer, en het stormde er verschrikkelijk. Ja, dit was echte oorlog. En het kruid vloog zo snel, dat het erg gevaarlijk was. De draak besloot om een omweg te maken. Maar overal werd flink gevochten. Eindelijk na een lange tijd vliegen was er een stuk waar niet gevochten werd. En de draak besloot met Roodvinger over dat stuk heen te vliegen. Onderweg besloten ze even te rusten, maar toen ze op de grond terechtkwamen zakte de grond in. Het was een val, en ze gleden heel diep door een tunnel richting Lapsalvania. Na een tijdje hoorden ze een plof, en ze keken recht in de ogen van een spin. 'Wat komen jullie hier doen,' vroeg de spin. 'Eh, we wilden wat meer afweten over de oorlog tussen Brannan en Lapsalvania,' zei Roodvinger. 'Ah, pottenkijkers, hè,' zei de spin. 'Nee,' zei Roodvinger, 'we dachten dat we misschien tot hulp zouden kunnen zijn.' 'Oh,' zei de spin, 'kom dan maar mee.' En langs een trap gingen ze naar boven. Ineens waren ze buiten. Er lag hier overal een soort sneeuw, maar

de spin zei dat het wit kruid was. De draak en Roodvinger keken hun ogen uit. Wat een prachtige gebouwen waren daar. En in de verte stond een grote kerk. 'Kom maar mee,' zei de spin. En daar gingen ze richting de kerk. Maar toen ze in de kerk gekomen waren schrokken de draak en Roodvinger vreselijk. Het was ... de heksenkerk, precies dezelfde. Hoe kon dat nou ? 'Tja,' zei de spin, 'dat kan gebeuren met het witte kruid, dan is het toch weer anders dan je gedacht had.' 'Dan gebruiken jullie dat witte kruid zeker ook in de oorlog,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de spin, 'en daarom wordt het ook de grote witte oorlog genoemd. Het is spiegelen wit, een soort toverspiegel. Je zou de oorlog dus ook een toverwedstrijd kunnen noemen. Zouden jullie geen tovenaars van het witte kruid willen worden ?' vroeg de spin. En toen liet Roodvinger de kroon van het rode kruid zien. 'Wat een prachtige, prachtige kroon is dat, zeg,' zei de spin. 'Kom maar mee,' zei de spin. En weer liepen ze de kerk uit, en kwamen op een eenzaam pad terecht door een wildernis. Na een tijdje zei de spin : 'Aan het einde van dit pad ligt Laprakod, het land der vogelspinnen. Zij kunnen jullie verder helpen.' De spin ging weer terug en Roodvinger en de draak liepen verder. Langs de kanten van het pad groeide veel vreemd en wild kruid. Na een tijdje kwamen ze aan in Laprakod. In de verte stond een kerkgebouw met een hele hoge toren. 'Ik vermoed al wat,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de draak, 'ik begrijp wat je bedoelt.' En inderdaad, toen ze in de kerk kwamen was het weer de heksenkerk. Maar ditmaal zaten er vogelspinnen in de kerk. De hele kerk was er vol mee. Ze zaten op de banken, op de preekstoel en aan de muren, en overal in de gangpaden. Roodvinger en de draak gingen weer naar buiten, en de draak veranderde weer in het heksenkind.

Er lagen allerlei soorten kruid hier op straat, en er liepen wat vogelspinnen met kleine popjes tussen hun poten. Ineens greep Roodvinger naar z'n buik en begon ook in een vogelspin te veranderen. Er liep ook een vreemd mannetje op straat met zijn hoofd als een spin, en om zijn hoofd wat witte bloemblaadjes. 'Oh, wat grappig,' zei het mannetje. 'Volgt u mij maar naar de koning. Ze moesten een tijdje wandelen totdat ze in de verte buiten het dorpje een pad zagen dat eindigde in een reuzachtig wit spiegelen rozenpaleis. Het mannetje zei dat daar de koning van Laprakod woonde. Na een tijdje kwamen ze bij het paleis aan, waar het een beetje naar pudding rook. Op een troon in het paleis zat een hele grote vogelspin. De vogelspin had hele scherpe tanden, en hele woeste ogen. Op de grond lag allerlei soorten kruid. De koning brulde, terwijl de muren van het paleis in brand begonnen te staan. Ineens kwamen er van alle kanten vogelspinnen aanlopen. Ze hadden grote speren in hun handen en wezen daarmee naar het horloge van Roodvinger. Ook wees er één naar de kroon van Roodvinger. Al snel stond de hele zaal in brand, en de koning rende naar een deur achter zijn troon, en gleden daarin weg. Het heksenkind en Roodvinger renden snel achter de koning aan, en kwamen in een tunnel waar de muren heel zacht en heet waren. De muur was er erg schubbig, en ze harden veel pijn op hun borst en in hun buik. Stapje voor stapje liepen ze verder. Het was een hele lange buis waar ze in terecht waren gekomen. In de verte hoorden ze de koning bulderen. Maar de buis begon langzaam met water vol te lopen, dus ze moesten snel zijn. Na een lange tijd lopen kwamen ze in een andere paleiszaal terecht, en weer zagen ze de koning op een troon zitten. De koning was nu groter dan ooit, en de hele grond lag bezaaid met roze kruid, terwijl er rozen aan de muur groeiden. Ineens was de koning in een kind veranderd, in een jongetje, en rende weg door een deur aan de zijkant van de troon. Even later zagen ze hem door de deur gluren, en kwam hij weer voor de deur staan. Het leek wel alsof hij wilde dat ze achter hem aankwamen. En weer begonnen de muren te branden, en moesten ze snel door de deur gaan, want al snel stond de hele zaal in brand. Er lagen wat poppen in de gang achter de deur op de grond, en die raaptten ze op. De gang was vol van deuren, en in de verte zagen ze het jongetje van deur tot deur lopen, heel snel. Het leek wel alsof die gang nooit ophield, en het jongetje bleef maar rennen. Het leek wel alsof ze nooit dichterbij kwamen, terwijl ze toch aardig hard liepen. En het begon ook steeds heter te worden. Ze besloten door een deur van de gang te

gaan, maar er waren daar geen vloeren. Ze konden alleen maar in de diepte kijken. En bij een andere deur gebeurde hetzelfde. Al die deuren liepen uit op één grote ravijn. Op een gegeven moment moesten ze wel springen, want de gang werd te heet. Gelukkig was de grond waarop ze vielen erg zacht en schubbig. Ook de muren waren hier erg schubbig. Er lagen links en rechts vele poppen, en in het midden van dit ravijn stond een kooitje op tafel als van spiegeland goud, en er zat een kraai of raaf bovenop. In het kooitje lag een rat die zo plat als een dubbeltje was. 'Koning, sire,' zei de raaf met krasse stem, 'we hebben bezoek.' Van achter een dikke boom kwam het jongetje tevoorschijn, heel verlegen, en begon heel langzaam weer in een vogelspin te veranderen. Maar nu was de vogelspin heel klein en ging door de tralies in het kooitje naar binnen. De vogelspin ging op de platte rat staan, en dat was een geheim luikje waar de vogelspin doorheen schoof en verdween. 'Ik zou hetzelfde kunstje maar doen,' grapte de raaf, 'want het gaat hier zo erg heet worden.' Daar schrokken het heksenkind en Roodvinger wel erg van. Blijkbaar werden hier hun toverkunsten op de proef gesteld. Roodvinger was wel een vogelspin nu, maar veel te groot. En ook het heksenkind was veel te groot voor het kooitje en het kleine luikje. En het begon in de ravijn al heter en heter te worden.

Vlug nam Roodvinger zijn kroon in zijn handen en begon wat aan de schijven te draaien, maar niets hielp. Maar toen herinnerde Roodvinger zich iets. De vogelspinnen hadden ook op het horloge gewezen, dus misschien zou er weer een plaatje bijgekomen zijn. En ja hoor, aan de rechterkant was er een plaatje bijgekomen van een kasteel onder de grond. En aan de zijkant van het horloge zat een klein knopje. Roodvinger drukte het knopje in, en ja hoor, hij begon al kleiner te worden. Het heksenkind zat ook aan de schijven van zijn kroon te draaien, maar niets gebeurde. Wat moesten ze nou doen ? Roodvinger wilde zijn vriendje niet in de steek laten. Roodvinger stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies naar binnen. Inmiddels waren de muren al in vlammen, en ook de tafel waarop het heksenkind zat was al flink heet aan het worden. Maar daar kwam ineens het vogelspinnetje weer door het luikje naar binnen, en droeg een horloge om aan het heksenkind te geven. Het was bijna hetzelfde horloge als die van Roodvinger. Vlug drukte het heksenkind op het knopje aan de zijkant en begon kleiner te worden. Dit ging niet zo heel snel, maar Roodvinger kon inmiddels al door de tralies naar binnen. Snel stapte hij op het luikje, wat direkt openging. Het vogelspinnetje was inmiddels alweer verdwenen. De hele zaal stond al bijna in vuur en vlam, alleen het tafeltje nog niet. Het heksenkind begon enorm te zweten. Zou hij het nog halen ? Hij stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies. Zijn voeten deden pijn van de hitte, en hij kuchte al van de rook. Snel glipte hij door de tralies heen door zijn adem diep in te houden, ging op het luikje staan, en zakte naar beneden. Ze gleden door een enorm lange rode tunnel. De tunnel was erg schubbig, zacht, maar ook warm. Gelukkig niet zo heet als de zaal boven hen. Ze kwamen in een klein slootje terecht, waar ook een vogelspinkonijn zat met hele grote oren. 'De koning verzint steeds wat nieuws,' sliste het vogelspinkonijn. En ineens klapten aan alle kanten beeldschermen uit waarop ze het jongetje zagen rennen. Hij rende over allerlei trappen, en hij kwam allerlei elfjes-achtige wezens tegen. 'Waar zou hij nou zijn ?' dacht Roodvinger. 'Ach,' zei het konijn, 'hij wil gewoon dat je hem overal volgt, en dat je dan terechtkomt waar hij je wil hebben, weer in één of ander dier of apparaat, zodat je daarin het mannetje kunt wezen. Dit is een speelgoedfabriek.'

Daar schrokken Roodvinger en het heksenkind wel even van. Moesten ze daarom ineens zo klein worden, om ergens in te passen ? Ineens ging ergens een deur open, en een enorme vogelspin stond voor hen. Het was de koning. 'Welkom in mijn rijk,' zei hij met een vreemd accent. 'Jullie zijn nu in de speelgoedfabriek van Laprakod. Wat willen jullie worden ?' 'Ik wil helemaal niks worden,' zei het konijn. 'Ik wil gewoon naar huis. Telkens als je me ergens

instopt en het gaat dood of kapot, dan kom ik op de vuilnisbelt terecht, en dan wordt ik hier weer naartoe gebracht.' Inmiddels was Roodvinger weer een vliegende insect geworden, en de vogelspin begon te stralen : 'een elvenvlieg, een elvenvlieg,' riep hij. Het heksenkind was inmiddels naar de geopende deur gelopen, maar wat daar was ? Het was daar een kokende pot met wit kruid. De vogelspin liep op hem af en gaf hem een duwtje : 'Zo die zal nu worden wat hij altijd heeft willen worden,' zei de vogelspin. En ineens hoorden ze allemaal een verschrikkelijk gebrul, en de deur ging weer open. Een grote ijsbeer stond voor hen, en het werd ineens ijskoud. 'Wie volgt ?' zei de spin. 'Nou, laat ik het dan nog maar eens proberen,' zei het konijn, en nam een duik. En het konijn werd een prachtige elf. Nu wilde ook Roodvinger het weleens proberen. Hij nam een duik en werd een nog prachtigere elvenvlieg. 'Welkom in mijn kasteel,' zei de koning, en een andere deur ging open. Het konijn was weer verdwenen. Roodvinger en het heksenkind wisten dat de betovering maar voor even was. Maar nu waren ze gelukkig in het ondergrondse kasteel van de koning gekomen. De koning liep voor hen uit, en liet hen de prachtige bedradingen aan de muur zijn, vol van kruid. Toen moesten ze weer door een deur, en weer waren ze in het heksenkasteel. Dat kwam natuurlijk allemaal door dat vreemde kruid. Alles liep altijd uit in het heksenkasteel. Ze konden gewoon niet echt ontsnappen.

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

In het heksenkasteel, in een grote zaal, waren de stille draken tezamen gekomen. Zij droegen het roze kruid, een kruid waarmee je op de zon zou kunnen leven en in andere hete plaatsen. Roodvinger en het heksenkind gingen helemaal achterin de zaal zitten. De draken zaten in een kring, en vanuit het plafond begonnen insecten van het roze kruid neer te dalen. Zij hadden speren en schilden, en zij namen volop van het roze kruid. Ze kwamen vanuit Brannan en Lapsalvania, vanuit de Grote Witte Oorlog, maar deze wezens waren neutraal. Waarom ze dan speren en schilden droegen ? Ze moesten zich natuurlijk wel verdedigen. Deze wezens waren op reis naar de Witte Zon, waar ze wilden leven. En dat kon alleen maar door het roze kruid. En daarvoor moest het witte kruid met het rode kruid vermengd worden. Ineens kwam de vogelspinnenkoning binnen, en ging in het midden van de kring staan, en al de insecten van het roze kruid hieven hun speren en schilden in de lucht. Toen daalde vanuit het plafond de koningin van het roze kruid neer, in een soort van schelpentoon, en de wezens begonnen luid te klappen en te juichen. De koningin smeerde hun voorhoofden in met het roze kruid, en ze vielen allemaal bezwijmd op de grond. Even later stonden ze weer op, en voor de koningin legden ze hun handen tegen hun buiken, en liepen weg, richting het kasteel van de vogelspin. Roodvinger vond het allemaal erg vreemd wat ze deden. Samen met het heksenkind besloot hij de insecten te volgen. Weer kwamen ze in het kasteel van de vogelspin, en nu gingen de insecten een andere deur door. Ze waren in een zaal terecht gekomen genaamd 'de zonnenzaal' waar alle zonnen zo nu en dan kwamen om te vergaderen. Het was daar altijd ontzettend heet, maar door het roze kruid konden ze daar wel tegen. Een insect hield Roodvinger en het heksenkind tegen. De insect begon hen in te smeren met het roze kruid, zodat ze tegen de hitte bestand waren. Rondom in de zaal waren er beeldschermen waarop ze de vuurzeen van de zonnen konden bekijken. Ineens kwam er een ijsbeer binnen vanuit een andere deur, en direkt hielden enkele insecten een speer op hem gericht. De ijsbeer begon te brullen, maar de insecten konden het niet verstaan. Daar kwam de vogelspinnenkoning binnen, en begon heel luid en hoog te gillen tegen de ijsbeer. Roodvinger en het heksenkind snapten er niet veel van. Plotseling begonnen de beeldschermen in de zaal te exploderen en begon alles te bevriezen. De ijsbeer brulde nog luider, en vanuit de muren kwamen nieuwe beeldschermen waarop

reusachtige ijszeen waren te zien. Deze ijszeen waren van de ijszonnen. De vogelspinnenkoning was woest, en viel de ijsbeer aan, en ook de insecten begonnen hun speren naar de ijsbeer te gooien. Maar toen kwamen de draken ineens binnen en begonnen een cirkel te vormen rondom de ijsbeer om hem te beschermen. De ijsbeer was gewond, en brulde luid. De draken brachten de ijsbeer weer terug door de deur waardoor hij gekomen was, en ook Roodvinger en het heksenkind wilden wel eens zien waar de ijsbeer vandaan kwam. En ze kwamen in een zaal terecht die bijna precies als de zonnenzaal was, maar dit was de ijszonnenzaal, en ook hier waren schermen waarop je de ijszeen van de ijszonnen kon zien. Het was hier heel erg koud, maar door het roze kruid waren ze er tegen bestand.

Ineens werd Roodvinger wakker in zijn televisie-bedje. Hij had het allemaal weer gedroomd, maar op het nachtkastje lag wel een beetje van het roze kruid ... of was het wat drakenas van de zwarte draak die wel eens naast zijn bedje ging zitten als Roodvinger ging slapen ? Soms las de draak dan nog even wat verhaaltjes voor Roodvinger, totdat hij in slaap gevallen was, en dan rookte hij altijd een pijp met drakengras. Roodvinger had weer vreemd gedroomd, maar de draak kon soms ook vreemde verhalen vertellen. Eén keer ging dat over een eendendorp, en de draak kon het altijd zo vertellen dat Roodvinger er ook in voorkwam. Luister maar eens :

Op een morgen liep Roodvinger naar de bakker, maar onderweg kwam hij een eend tegen. De eend was een beetje duizelig, en vroeg of Roodvinger wat brood voor hem had. 'Nou, eend,' zei Roodvinger, 'ik ben net op weg naar de bakker, dus loop maar mee.' Het was een erg aardige bakker. 'Kom,' zei hij tegen de eend. 'Achter in de tuin is er een broodgang, waar je net zoveel brood kan eten als je wil, en als je je door die gang heengegeten hebt, dan kom je in eendendorp terecht.' Eendendorp ? Daar hadden ze nog nooit van gehoord. Maar Roodvinger wilde ook wel mee. Na een tijdje hadden ze zoveel gegeten dat ze wel voor een week genoeg hadden, en ze waren in eendendorp terecht gekomen. 'Nou,' zei de eend, 'hier zou ik wel willen wonen.' Ineens kwam er een heel klein krabbetje op hen af, wat om hun armpjes begon te cirkelen. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik weet nog wel een spelletje. Hebben jullie geen zin om naar krabbendorp te gaan ? Kom maar mee, dan leidt ik jullie naar een kersengang, waar je zoveel kersen kunt eten als je wil, en als je je door die gang hebt heengegeten dan ben je in krabbendorp. En zo gebeurde het, want van al dat brood hadden ze wel een droge mond gekregen. In krabbendorp liep een erg grote mijnheer rond met een helm op. Hij was een politie-agent. Roodvinger zei : 'Hallo, mijnheer de politie-agent, wij komen even op bezoek in krabbendorp, mag dat ?' Maar de politie-agent zei niks, maar begon met grote sprongen vooruit te springen. Dat was wel vreemd, en Roodvinger, de eend en het krabbetje begonnen hem te volgen. De politie-agent ging door een hele grote tunnel ergens naar binnen. De tunnel was vol met kersensap. Als ze hem zouden volgen, dan zouden ze wel erg nat worden. 'Laten we maar beginnen met drinken,' zei het krabbetje. En na een korte tijd stond de tunnel helemaal droog en konden ze er doorheen lopen zonder nat te worden. Aan het einde van de tunnel stond een konijn : 'Welkom in kersenland,' zei hij. 'Niks mee te maken,' riep de politie-agent. 'Ik zei het niet tegen jou, maar tegen hen,' zei het konijn boos. 'Nou, wat heb ik daar mee te maken ?' zei de politie-agent. 'Ze zijn jou achterna gelopen,' zei het konijn. 'Oh,' zei de politie-agent, 'maar dat verandert de hele zaak.' 'Hoe dan ?' vroeg het konijn. 'Nou, let maar op,' zei de politie-agent, en gaf de konijn een grote schop. Zo'n grote schop dat het konijn een eindje de lucht in vloog. 'Zo,' zei de politie-agent, 'dat zal je leren om zomaar navolgers binnen te laten.' Maar nu werd het konijn erg boos, en hij schreeuwde : 'Wees blij dat er eens iemand komt, we zijn hier altijd alleen maar met z'n tweeën.' 'Ik houd niet van bezoek,' zei de politie-agent. 'Oh, maar in dat geval,' zei het konijn, 'leid ik de bezoekers wel even tot de tunnel achter de kersentron, en dan vertrek ik samen met hen.'

'Maar, koning kers,' zei de politie-agent, 'dat kunt u toch niet doen ?' Maar het konijn was al verdwenen, en snel liepen Roodvinger, de eend en het krabbetje achter het konijn aan. Hier moesten ze niet wezen met zo'n vervelende politie-agent. Achter de kersentoon was een tunnel, en daar moesten ze doorheen lopen. Ze kwamen al snel in een heel groot bos terecht. Ze zouden voorlopig niet meer terugkunnen, want dan zouden ze weer zoveel moeten eten en drinken. Voorlopig had Roodvinger wel voor een week genoeg. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik ben eigenlijk een tekenfilm-ringetje. Als je mij om je vinger doet, dan kun je zelf een tekenfilmpje uitkiezen waarin je dan terecht komt.' Roodvinger keek met grote ogen naar het krabbetje. De eend en het konijn waren ineens verdwenen. Op het lijfje van het krabbetje was een schijfje wat kon draaien met kleine plaatjes van tekenfilmpjes erop. En Roodvinger zag ook de gezichtjes van het konijn en de eend ertussen. Snel deed Roodvinger het ringetje om één van zijn vingers. 'Als je weer een vriendje erbij krijgt,' zei het krabbetje, 'dan komt er een extra tekenfilmpje bij.' Het was dus een echt toverkrabje.

Ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd, maar naast hem lag wel de tekenfilm-ring. Roodvinger deed hem direkt aan één van zijn vingers.

Roodvinger beleefde vele avonturen met de tekenfilm-ring. Vaak moest Roodvinger weer de wildernissen in om al zijn tekenfilmvriendjes te vinden, en soms moest hij het opnemen tegen duistere en gevaarlijke wezens om zijn vriendjes te bevrijden uit de moeilijkste situaties en de vervelendste kooitjes en gevangenissen. Vaak zaten ze diep opgesloten op plaatsen waar niemand ze zou kunnen vinden. Nou ja, niemand ? Soms werd Roodvinger zelf opgesloten, en moest hij wachten totdat een tekenfilmvriendje hem vond, en hem bevrijdde.

Op een keer was Roodvinger in kuikendorp. Daar betalen ze met chaos-muntjes. Dat zijn muntjes die kunnen rondlopen en rondspringen. Die muntjes moeten zelfs naar school. Nou, dat zijn wel hele vreemde munten. Niemand in heel kuikendorp wist waar die muntjes vandaan kwamen. Die muntjes waren al heel erg oud. Niemand wist dat het eieren waren van het tekenfilm-monster dat heel diep in de bergen woonde. Als die eieren open zouden gaan, dan zou heel kuikendorp in een wildernis veranderen. Het duurde erg lang voordat zo'n tekenfilm-monster-ei open zou gaan, wel honderden jaren. Maar nu was het dan bijna zover, en niemand in kuikendorp wist wat hun te wachten stond. Ook Roodvinger wist het niet. Maar op een dag was er een eend in het dorp gekomen. Hij was net op vakantie geweest in de bergen, en hoorde daar het tekenfilm-monster praten over wat er zou gebeuren in kuikendorp. De enige manier om het te kunnen stoppen was om de muntjes diep onder de grond te stoppen zodat er bomen met chaos-muntjes zouden groeien. Na een tijdje zouden ze de munten weer in de grond moeten stoppen, anders zou het dorp nog gevaar lopen. En daarom is het zo dat in kuikendorp de meeste muntenbomen zijn, en waar ze nog steeds de allerrijkste zijn.

'Dat was wel een leuk verhaaltje,' zei Roodvinger tegen de draak. 'En ik kom er ook in voor.' 'Kijk eens wat ik hier voor je heb ?' zei de draak. En hij hield de tekenfilm-ring voor Roodvinger's neus. Roodvinger deed de ring om zijn vinger en ging tevreden slapen.

Elwin bij de Heks

Op een dag kreeg Elwin wel een hele vreemde uitnodiging. De heks had haar kasteel aan de rand van het bos, en wilde dat hij kwam. Waarom zou ze hem wel vertellen als hij daar was. Op zijn fietsje ging Elwin naar haar toe. Misschien had de heks wel hulp nodig.

Toen hij bij het kasteel was aangekomen zette hij zijn fiets tegen een muurtje, en liep toen door de grote poort naar binnen. Een paar wachters wezen even met hun speren op Elwin, maar Elwin liet hen de uitnodiging zien, dus hij mocht door.

De heks was blij hem te zien. 'Zo Elwin, fijn dat je gekomen bent,' sprak ze. Ze liet hem de keuken zien waar wat drankjes aan het pruttelen waren. 'Drink maar, Elwin, allemaal voor jou.'

'Ik heb geen dorst, heks,' zei Elwin. 'Waar kan ik u mee helpen?'

'Dat zal ik je zo wel vertellen, Elwin,' zei de heks. Toen liepen ze naar boven. Er waren daar allemaal kasten met een heleboel drankjes.

'Ik mis één drankje, Elwin,' zei de heks. 'Moet je horen. Ik heb gehoord dat jij nogal goed en hard kan fietsen. Mijn bezemsteel is gebroken. Die vliegt niet meer. Kan jij het drankje voor me halen wat ik mis?'

'Natuurlijk, heks,' zei Elwin. 'Waar moet ik het halen ?'

'In Horrestein,' zei de heks. Horrestein was een dorpje dichtbij.

'En waar in Horrestein, heks ?' vroeg Elwin.

'Bij reus Hikke,' zei de heks. 'Ik heb hem al een brief gestuurd, dus hij weet precies waarvoor je komt.'

'Komt in orde, heks,' zei Elwin. Hij rende naar buiten, en sprong direct op zijn fiets. Reus Hikke woonde net buiten Horrestein in een groot huis.

Reus Hikke was blij Elwin te zien. Hij had het drankje al voor Elwin klaarstaan. 'Zeg Elwin,' zei de reus. 'Wat als ik jouw fietsje op mijn rug neem, en samen met jou door het bos naar de heks ga ? Dan gaan we het drankje samen brengen, en dan heb ik wat te doen. Ik heb het kasteel van de heks nog nooit gezien, en het lijkt mij een aardige vrouw.'

Zo gezegd zo gedaan. De reus nam het fietsje op zijn rug, en Elwin ging aan de riem van de reus hangen. Snel waren ze bij het kasteel van de heks. Dat ging nog wel sneller als met het fietsje. De heks moest wel lachen toen ze Elwin aan de riem van de reus zag hangen.

'Zeg Elwin, zou jij ook niet zo'n riem willen hebben ?' vroeg de heks. 'Het is een toverriem, en dan maak ik een kleinere riem voor jou, net als die van de reus.'

'Graag heks,' zei Elwin.

'Want je hebt zo goed je best gedaan,' zei de heks, 'en je hebt me zo goed geholpen.' De heks nam het drankje aan van de reus, en ging direct aan de slag voor een riem voor Elwin. Na een tijdje was de riem klaar, en kon Elwin hem omdoen. De riem was een echte toverriem, een verhalen vertellende riem, die ook in een zwaard kon veranderen. Door de riem veranderde Elwin in een dromenprins. De riem had ook een naam : JEDORIX. Elwin en de JEDORIX

werden al gauw de beste vriendjes. En de reus en de heks konden het ook reuze goed met elkaar vinden.

Einde

Tussen twee oren

Ja, het geloof, daar wordt in Kampen veel om gestreden en geleden. Zo is er dan iemand die gillend en met schuim in z'n mond de kerk zou uitrennen als een vriend van hem, die nu nog theologie studeert, de preekstoel zal beklimmen of bestijgen. Het vrije geloven, daar is men nogal bang voor, want wat zal er gebeuren als de kooitjes van die verschrikkelijke beesten open zullen gaan ? Maar een paar jaar later is het allemaal ouderwets, en maken ze zich weer over andere dingen druk. Het zware geloven van eeuwen geleden, waardoor ketter's niets anders dan lucifers waren, daar wil men ook nooit meer naar terug, terwijl dat in die tijd door velen als normaal bestempeld werd. Vandaag de dag kent men het woord 'ketter' bijna niet meer, en dat is maar goed ook, want daar waar een woordenboek tot een pistool wordt, daar moet je maar ver vandaan blijven. En met een goede klok, en een goede kalender, is dat ons gelukt. Wat is er nu aan de beurt ? Hoe zit het met politiek Kampen ? Hoe zit het met de opvoeding ? Maar vaak worden er wel weer nieuwe vlakken op het gebied van het geloof gevonden. Het blijft voor velen interessant, en sommigen zien het als een prachtig oud

kampers spel, zij het gemoderniseerd. Ach ja, een spelletje kan ook geen kwaad. Maar laat het ook een spelletje blijven.

Iemand die ik ken heeft een boeddhabeeld in huis staan, een prachtig beeld. Vroeger zou ik zo'n ding niet in mijn huis willen hebben, maar nu ? Vroeger kon ik ook niet tegen chinees voedsel. En soms is dat ook niet verstandig. Je moet dingen nooit forceren. Die mensen zijn zelf christelijk, en dat betekent vaak : geen boeddhist, maar soms is er een combinatie mogelijk. Na ga ik er vanuit dat deze mensen geen boeddhisten zijn, althans niet bewust. Ze kregen het beeld uit dank van een chinees echtpaar van een chinees restaurant, omdat ze zo goed op hun zoontje hadden gepast. Wat moet je dan met zo'n beeld doen ? Als je zelf van een ander geloof bent ... Wat moet je bijvoorbeeld met een beeld van het CDA als je van de VVD bent ? Ook al heb je dat beeld gekregen ... Is dat niet het opdringen van een politieke overtuiging, of een godsdienstige overtuiging ? Of gaat deze strijd teniet in het feit dat zo'n boeddha-beeld een stuk cultuurpracht is, een stuk kunst ? Het is maar net hoe je tegen dingen aankijkt. Overigens is het boeddhisme geen geloof maar een verzameling oude wijsheden die je zouden kunnen helpen in je leven, als een stuk goede psychische steun, maar ook als een stuk ethiek. Het staat misschien net tussen politiek en godsdienst in. Nu weet ik niet of boeddha verder wel of niet 'in' is in Kampen, en dat kan me ook niet zoveel schelen eigenlijk, want wijsheid kan komen in allerlei vormen, en door allerlei deuren. Het gaat nog steeds niet om de verpakking, maar om wat er inzit. Nu kan een ongelovige speelgoedhandelaar nog wel boeddhistischer zijn dan een door zichzelf erkende boeddha-specialist uit het verre oosten. Naamkaartjes hebben me nooit zoveel gezegd, alhoewel het op sommige gezette tijden misschien interessant lijkt.

Nu is die man van dat boeddhabeeld overigens ook speelgoedhandelaar geweest, maar niet ongelovig. Ik kan me nog herinneren dat mijn moeder eens in zijn speelgoedzaak een bijbel kocht, tegen een belachelijk hoge prijs overigens, maar dat doet nu niet ter zake. Ik vind het zelf wel een mooie combinatie. De bijbel is ook maar een stuk speelgoed. De bijbel kan ook zomaar ineens afgeprijsd liggen bij de Aldi. Dat moet allemaal kunnen. Voor mij mogen ze in de speelgoedwinkel ook wel boeddha-beelden verkopen, en misschien gebeurt dat al wel ergens. Het moet gewoon liggen tussen de andere spelletjes, zodat het niet terecht komt tussen de bommen en granaten van een of andere oosterse kelder. Vanuit het oosten zijn wij meegenomen, daar liggen ergens onze harten, alhoewel onze lichamen in Nederland zijn. Of we nu christelijk, boeddhistisch of allebei zijn, deze beide stromingen komen uit het Oosten. Maar waar geloofden onze Kampense voorouders dan in ? Ons eigen geloof was het Germaanse geloof, het oorspronkelijke Nederlandse geloof, voor de christelijke invasie. Het was eigenlijk hetzelfde, maar er werden misschien hier en daar andere accenten gelegd. Het was hetzelfde, maar in verschillende taal. Om nog even op die speelgoed-handelaar terug te komen. Ik herinner me ook dat we daar eens van die krasplaatjes kregen. Mijn broertje kreeg een krasplaat van de indianen, en ik kreeg een krasplaat van de romeinen. Die moesten overigens allemaal nare dingen doen om hun goden gunstig te stemmen. Nu, eeuwen later zeggen we : Allemaal onzin, maar je zou het in die tijd maar eens te licht opvatten allemaal. Vaak is de tijd en de plaats waar je leeft een gevangenis, en kun je soms niet anders dan met de stroom meegaan.

De speelgoedzaak van die man is failliet gegaan, terwijl het chinese restaurant wat naast hem zat natuurlijk wel doordraait. Het Germaanse geloof is hoofdzakelijk opzij gestapt door het christelijk geloof. Blijkbaar trekt het oosterse ons meer dan ons eigen speelgoed. En dan bij zulk boerenfolk in Kampen, waar ze vaak zeggen : 'Wat de boer niet kent, dat vret ie niet.' Maar het oosten is inmiddels al zo ingeburgerd. Eerlijk waar, als ik de hanzewijk binnenkom,

dan denk ik dat ik in Turkije ben. En dat heus niet alleen om de vele turken die daar wonen. Ik vind het allemaal wel best. Het oosten heeft voor vele eeuwen al z'n plaats in Kampen gevonden, en dat bewijzen de vele kerken wel, want dat was eens allemaal oosterse import.

Weten wij wel wat wij naar binnen hebben gehaald ? We moesten wel, want we werden bedreigd met het zwaard. We zijn niet voor niets vroeger zo lang Katholiek geweest. En sinds Maarten Luther kwam, gingen een aantal over op de reformatie, omdat ze verlost wilden zijn van het in die tijd levensgevaarlijke katholicisme. Terug willen we niet meer, maar vooruit ?

Of hebben we het beloofde land al gevonden ? Sommigen wel, en ik vind dat je vooral ouderen die fantasie moet gunnen. Fantasie is goed voor de botten.

Ach, natuurlijk is de wetenschap er laatst achtergekomen dat naast politiek ook godsdienst tussen je oren zit. Het is een bepaald hormoon. Maar wat dan nog ? Je bent wel je hele leven lang gedoemd om tussen die twee oren te leven. Laat iedereen nou maar tussen z'n eigen twee oren gaan leven.

Achterstevoren gedraaid

Mijn opa, een oude kampenaar, was een humoristische man, evenals mijn oma. Bij mijn andere opa en oma durfde ik toen ik klein was nooit te logeren, omdat daar de televisie geen hoofdrol speelde. Bij die humoristische opa en oma dus wel, en daar was de televisie dus een waardig lid van de familie. En zo hoort het ook, als het ding maar een knop heeft. Helaas hebben mensen zo'n knop niet op hun kop, en dat maakt het lastiger. Als er een hemel bestaat, dan hoop ik dus dat God daar wel schepselen heeft lopen die allemaal zo'n knop hebben, anders word het mij gevaarlijk. Maar goed er is één manier om zelfs iets met een knop als gevaarlijk te moeten bestempelen, en dat is wanneer er verslaving in het spel is. Ik denk dat mijn broertje en ik vroeger echt televisie-ziek waren. Wij kenden de televisie-gids uit onze hoofden, en als de televisie kapot was, of om de een of andere reden niet aanmocht, dan waren we echt ziek. Zelfs naar bed gaan was om die reden gewoon een kwelling, al die prachtige televisie-programma's die we moesten missen. Mijn opa keek vaak naar Laurel en

Hardy en allerlei Duitse programma's, en soms kom ik nog wel eens mensen tegen die gewoon liever naar Duitse televisie kijken. Ik kan me herinneren dat ik vroeger ook wel veel naar Duitsland keek. Maar toen ik zelf Duits moest leren was dat een complete ramp. Ik had namelijk les van een begrafenis-ondernemer, en die keek me na een repetitie altijd aan alsof ik aan de beurt was. Alhoewel ik nu veel schrijf in Engels, was Engels leren voor mij vroeger ook een complete ramp, en eigenlijk om dezelfde reden als met Duits : Ik kreeg les van begrafenis-ondernemers. Dat ze die gasten bij ons op school aannamen is mij nog steeds een

compleet raadsel. Dat mijn vader hen zulke aardige mensen vond, is natuurlijk makkelijk gezegd. Dat kan ik natuurlijk ook heel makkelijk zeggen van zijn begrafenis-ondernemers. Ik had het gevoel dat mijn broertje - eerst een klas lager dan mij, later een klas hoger - zich daar altijd wel goed doorheen schopte. Ik denk dat hij wat beter kon onderhandelen dan ik, omkopen enzo. En hij is dan ook een onderhandelaar geworden. Laatst werd ik door één van mijn oude begrafenis-ondernemers gebeld. Ik heb een heel goed gesprek met hem gehad, en dat maakte veel goed, maar ja, ik heb makkelijk praten, want hij is mijn begrafenis-ondernemer niet meer. Het mooie was dat ik van hem later een boek kreeg dat over leven na de dood ging.

Ik kreeg ook wel les van lui die niets met begrafenis-ondernemingen te maken hadden. Zo zat er eentje tussen die mij met een HAVO-diploma uit school heeft gesmokkeld. Maar waar ik toen terecht kwam ? Dat wil je niet weten. Ik heb theologie gestudeerd om van mijn godsdiensttrauma af te komen, om mijn familie beter te begrijpen, en om te leren hoe ik koffie moest zetten. Want daar op die theologische school werd me toch een koffie gezopen. Maar even voor de duidelijkheid : Je komt echt niet van een theologisch trauma af door naar een theologische school te gaan, hoor. Het werd er alleen maar erger op. Het is ook heus niet voor je geloofsrust, want als er ergens oorlog wordt gevoerd dan is het daar. En ik maar denken dat ik mijn dienstplicht was ontvlucht. Ik werd opgeleid tot soldaat, om met de bijbel anderen in de pan te rammen. En toen ik dat pakkie niet wilde, verklaarden ze mij de oorlog. Dus ik vluchten naar een andere theologische school, waar ze me nog niet kenden, maar daar gebeurde hetzelfde. Dus ik denken : Die God is de god van de oorlog, Mars verkleed als Jezus Christus ... Maar daarna dacht ik : Dat is helemaal niet waar, het heeft allemaal te maken met belasting. Ja, hoe ik daar op kwam weet ik niet meer, maar ik begon er op een andere manier tegenaan te kijken. Mensen worden niet altijd alleen maar naar van oorlog, en oorlog is niet de enige oorzaak van het elkaar-in-de-haren-vliegen. Het had iets te maken met de belastingdienst en de verzekering. En we weten allemaal wel dat we allemaal daar onze eigen gedachtes over hebben.

Maar toen zat ik te denken : Kan dat gedoe niet weggewerkt of gladgestreken worden door goed te onderhandelen ? Ik denk dat mijn broertje - die ik nu moet zien als broer, omdat hij op een gegeven moment een klas hoger zat dan mij - dit allemaal zag aankomen, en daardoor econoom is geworden. Maar goed, ik heb wel eens flinke ruzie met mijn leraar economie gehad. Dan denk je : Die economen dat zijn allemaal van die vredelievende mensen. Economie kan soms uit de hand lopen. We moeten wel het spel eerlijk spelen, en de touwtjes goed weten te vieren, zoals ik altijd tegen mijn broertjes en zusje zei : 'One for you, and one for me'. Dat zinnetje had ik eens opgestoken uit een sprookjesfilm, en dat had te maken met geld. Alles draait om geld, of je het nu gelooft of niet. We kunnen het maar het beste eerlijk delen om veel gemierter te voorkomen. Ga spelletjes doen, zoals mijn vader, die sportleraar is geworden, dat is veel beter dan mekaar echt serieus de hersens in rammen.

Ja, ook ik heb bij de psychiater gezeten, en weleens gedacht : Is dit het nieuwe geloof ? Meid, wat jij allemaal uitkraamt zit ook maar gewoon tussen jouw oren. Je bent net zoveel mens als ieder ander, en we moeten allemaal zien te overleven hier, in zoveel onzin. Nu heb ik haar verhalen zo'n beetje allemaal op cassette staan, en ook van mijn oud-leraren, en ik heb ze na al die jaren eens achterstevoren laten draaien. Ik hoorde de meest wonderbaarlijke dingen, en ik dacht : 'Gelukkig, is het toch nog ergens goed voor geweest.'

Mijn moeder

Velen denken mijn moeder te kennen, maar dan kijk ik ze altijd een beetje scheef aan. Mijn moeder is niet te kennen. Dat doe je niet zomaar even op een doordeweekse dag. Je kunt het ook niet zomaar even in een geschiedenisboekje optekenen. Ik heb mij lange tijd afgevraagd : Wie is mijn moeder eigenlijk ? In meerdere betekenissen. Ik heb weleens nachtmerries gehad, dat er ineens een jaguarachtig figuur voor me stond, die zei : 'Help me, ik ben je moeder.' Nu geloof ik niet in nachtmerries, of dromen, maar deze nachtmerrie wilde ik voor de zekerheid toch even een kans geven, want stel dat dit er op duidde dat iemand anders mijn echte moeder zou zijn, ja, dan had ze echt hulp nodig, want ik ben niet één van de makkelijksten. Mijn huidige moeder die komt er wel doorheen, want die zingt in een koor, en samen sta je sterk. Nu, dat is natuurlijk onzin, want samen kun je ook finaal de vernieling ingaan. Soms denk ik weleens dat als reïncarnatie bestaat, dan was ik in mijn vorig leven misschien wel een jaguar. In ieder geval die nachtmerrie is me altijd bijgebleven. Ook al geloof ik niet in voortekenen en natekenen, het is me toch bijgebleven als iets wat me dierbaarder is dan wat in mijn leven dan ook. Je zal toch maar eens meerdere moeders hebben. Mijn huidige vader en moeder zouden hiervan in de knoop kunnen raken, maar ze kennen mij zo langzamerhand wel, dat ik niet voor een gat te vangen ben. Maar het kan voor hen misschien ook een opluchting zijn, zo van : 'Gelukkig, dan staan we er niet alleen voor.' En dat is ook zo. Ik heb zelfs hier op aarde veel ondersteuning. Mensen die ik mijn tweede vader en moeder noem, en mijn derde vader en moeder.

Maar nu denk ik dus weleens : Wie heeft het nu over reïncarnatie ? Misschien heeft dat er wel helemaal niets mee te maken, want, bijvoorbeeld : Wie heeft onze ziel in ons lichaampje gedrukt, toen we in de buik van onze moeder zaten ? Is het niet één of andere schakelketting ? Misschien een engel, misschien God, of misschien een ander geesteswezen. Ik kan me herinneren dat ik een andere nachtmerrie had, waar een andere moeder me probeerde te bereiken, maar ze kon het niet. Ze was te ver weg. Soms leken die figuren wel een beetje op mijn eigen moeder. Waarom ? Ik weet het niet. Of ik dat wat vaders betreft ook gehad heb ? Ja, soms. En met broertjes, en met het zusje ? Ook. Daar kan ik heel kort in zijn.

Maar goed, we hadden het over mijn moeder. Misschien is mijn moeder op aarde wel het kruispunt van al mijn andere moeders, als de optelsom. Ik weet het niet. Misschien dat dit de verklaring is waarom ze allemaal een beetje op elkaar leken. De geschiedenis komt dan toch misschien weer samen in het heden. Ik denk trouwens dat de televisie altijd mijn co-moeder is geweest, plus de radio. Dat was altijd een goede aanvulling. En het voordeel was dus dat er een knop opzat. Mijn moeder is trouwens altijd best rustig geweest. Mijn vader ook. Ik was vroeger druk, en werd steeds rustiger, maar soms heb ik uitbarstingen. Ik voel mij als een vulkaan. Die uitbarstingen zie ik als creativiteit en activiteit. Ik heb boeken geschreven op allerlei gebied, geschilderd, les gegeven, van alles en nog wat. Mijn moeder is tekstschrijfster

van een wereldberoemde band, en mijn vader is dus sportleraar en duiker. Hij werkt met haaien, en maakt documentaires, en nog veel meer. Hij wil dat de mensen eens weten wat haaien nu precies zijn, zonder alle vooroordelen. Ik heb zelf een paar boeken over haaien geschreven, of liever gezegd, waar ze in voorkomen. Misschien wel om mijn angst voor die dieren te overwinnen. Ik heb een voorliefde voor ze, maar ik ben bang voor ze. En sommige mensen zeggen dat dat maar goed ook is, want ze zouden je kunnen opvreten. Ja, ik heb zo ook m'n fobieën. Eén ding wat mijn vader van haaien geleerd heeft is niet zoveel praten, maar doen. En soms gewoon net doen alsof je doof bent.

Mijn angsten zijn vaak ook mijn obsessies. Ik heb dat ook met slangen en grote vogels. Beiden ben ik weleens tegengekomen, en dat had natuurlijk verkeerd kunnen aflopen. Maar wat zou ik graag met die beesten willen vliegen en kronkelen. Was ik maar Peter Pan. Ik ben te bang voor ze. Ik kan er alleen maar over dromen. Voor hen zijn mensen natuurlijk erg gevaarlijk. Ik ben gevaarlijk voor hen, terwijl ik hen nooit kwaad zou doen. Misschien is deze tijd op aarde een tijd voor mij om hen dat te bewijzen. Misschien dat er een dag gaat komen, waarin ze mij meenemen op hun reis, en dat zij niet bang hoeven te zijn voor mij, en ik niet voor hen. Ik zie echt uit naar die dag. Zo'n dag kun je niet forceren. Je ziet mij niet zomaar ineens met haaien zwemmen. Maar goed, we hadden het over mijn moeder. Mijn moeder, dat kan van alles zijn. Je wordt elke dag een beetje geboren. Dat kan door een televisieprogramma, door een mooi lied, door een kaartje of een schilderij, of gewoon iets waaraan je denkt. Ik zou wel in mijn dromen willen geloven, maar soms heb ik er gewoon de kracht niet voor. Dan ben ik te bang dat ik gebakken lucht volg. Ik wil niet ergens in geloven om iets te geloven. Ik wil mezelf niet voor de gek houden, maar ik wil mezelf ook niks onthouden. Laatst was er een zanger op de televisie die zij dat gek zijn verkoopt. Gek is goed. En toen dacht ik : Ja, eigenlijk heeft hij gelijk. We zijn allemaal zo bang om voor de gek gehouden te worden, maar eigenlijk is het maar beter, want waar zouden we anders terecht zijn gekomen ?

We moeten het maar doen, mamma, met onze idiote verhalen. We moeten roeien met de riemen die we hebben. We moeten het maar doen, met dat wat ze ons verteld hebben, wat onze voorouders ons hebben meegegeven, want meer kregen we niet. We moeten het maar doen met onze fantasie, als een geschenk uit de hemel, met de kleine stukjes puzzel die we kregen, want alles in één keer, dat zouden we niet kunnen verdragen. En zeg nou zelf, mamma, dat wat ze vroeger 'gek' noemden, dat staat nu te pronken in onze musea als kunst, waar mensen zich aan vasthouden, waarvan ze kunnen zeggen : Dit hebben onze mamma's en pappa's bereikt. We moeten het er maar mee doen, mamma. Het is niet veel, maar het is een stap vooruit.

Arachundel

Arachundel groeide op in een donkere kerker onder de grond. Nooit kwam er een straaltje zonlicht door. Vaak lag het meisje huilend op de grond. Op een dag kwam er een prins langs de kerkers, en vroeg aan de baas van de kerkers of hij het meisje mocht kopen. De prins betaalde er vele goudstukken voor, want dat had hij er wel voor over. Arachundel was het mooiste meisje wat hij ooit had gezien. Het meisje was erg blij dat ze vrij was, maar toen ze in het paleis van de prins kwam moest ze in de keuken werken. En waar ze sliep was het nog wel viezer als in de kerker. Het meisje begreep het niet, maar op een dag liet de prins haar bij zich roepen. ‘Majesteit, ik dacht dat u mij vergeten was,’ sprak het meisje. Maar de prins riep haar alleen maar voor een vreemde opdracht : ‘Ga naar de grot achter het bos, waar een waterput is waaruit je met een emmer goud water moet halen. Kook voortaan alles in het gouden water.’ Het meisje vond het een vreemde opdracht, maar ging al gauw op pad. Toen ze eindelijk bij de waterput kwam zat daar een klein mannetje. ‘Zo zo,’ zei het mannetje, ‘dus je bent door de prins op pad gestuurd. Hij laat je wel hard werken zeg, en je hebt het nu zelfs slechter als waar je vandaan kwam.’

‘Dat is waar,’ zei Arachundel, ‘maar hoe weet u dat allemaal ?’

‘Ach, zie je,’ zei het mannetje, ‘ik ben een tovermannetje, en als ik jou was, dan zou ik hier gewoon blijven. Ik kan je alles geven wat je hartje begeert. Er is hier volop gouden voedsel zodat je nooit meer hoeft te werken.’

‘Nou, dat lijkt me wel wat,’ zei het meisje.

‘Maar,’ zei het mannetje. ‘Je moet me wat beloven. Je eerste kindje zal je aan mij moeten geven.’

Het meisje vond dat allemaal best. Ze dacht toch niet aan kinderen krijgen. Het mannetje opende een deur, en er stond inderdaad een berg van gouden voedsel. Het meisje begon direkt te eten. ‘Zeg,’ zei het meisje. ‘Kan ik de prins vertellen van deze plaats ? Dan wil hij misschien wel met me trouwen.’

‘Wat je maar wil,’ zei het mannetje. Het meisje nam wat van het gouden voedsel mee, en gouden water in een emmer en ging terug naar de prins. De prins was erg verbaasd, en vooral toen ze hem vertelde dat er nog meer van het gouden voedsel was. De prins was zo onder de indruk en was het meisje zo dankbaar dat hij wel met haar wilde trouwen. Een jaar later kreeg het meisje dat nu een prinses was geworden haar eerste kindje. Ze was haar belofte aan het mannetje allang vergeten, maar op een dag kwam hij aan het paleis. ‘Tja,’ zei de prins, ‘als je het aan het mannetje beloofd hebt, dan moet je het ook doen.’ Maar het meisje begon heel hard te huilen, zo hard dat het mannetje medelijden met haar kreeg. ‘Okay,’ zei het mannetje,

'je hoeft je kindje niet aan mij te verliezen, maar vanaf nu zal alles wat je eet vies en slierterig zijn.' Toen vertrok het mannetje boos. Sindsdien was er in het hele paleis alleen maar vies voedsel te vinden, zo vies dat niemand er meer wilde werken. Het meisje moest zelf weer gaan koken, en huilde iedere dag als ze weer naar de keuken ging. Het eten was zo vies dat op een dag de prins, de prinses en hun kleine prinsje uit het paleis vertrokken en toen zijn ze voor altijd bij het mannetje in de grot gaan wonen.

Het Meisje in de Bloem

Er was eens een meisje dat in een bloem woonde.

Elke dag ging ze naar een toren dichtbij in de buurt, omdat ze vanuit het topje de zee kon zien.

Zo kon ze uren staren naar de zee en denken aan haar prins die ze eens verloor tijdens een tocht op de zee.

Het scheepje waarop ze zeilden verging, terwijl een storm de prins meenam.

Het meisje moest helemaal terugzwemmen, en is sindsdien in een bloem gaan wonen.

Sindsdien durfde ze niet meer bij de zee te komen, maar wilde ze wel elke dag op een afstand naar de zee staren. Maar op een dag kwam er weer een storm en nam de toren mee. Nu kon

het meisje de zee niet meer bezichtigen. Het meisje trok zich helemaal terug in de bloem, en toen op een dag de storm er weer was nam hij ook het meisje in de bloem mee.

De storm bracht het meisje naar een rijk in de lucht waar haar prins inmiddels woonde. Ze waren blij elkaar te zien. De prins was nu de prins van de lucht. De prins vertelde haar dat hij de storm had gezonden om haar te halen, maar nu kon de prins de storm niet meer beheersen. Na een tijdje was de bloem van het meisje geheel verdwenen, maar het meisje had haar prins weer terug en dat was alles wat ze wilde.

Het Apenpaleis

Er was eens een koopman die aan de deuren vleugels verkocht.

Er waren nogal wat mensen die wilden vliegen, maar er bleek ook heel wat aan de vleugels te mankeren, zodat velen na een geweldige tochtje naar beneden stortten.

De mensen waren al snel woedend op de koopman, en de koopman moest diep in het bos vluchten om aan de woedende massa te ontkomen.

Ze hadden speren meegenomen, zwaarden, messen en bogen om de koopman eens goed mores te leren.

Na een lange vluchttocht kwam hij aan bij een huisje waar een levensgrote aap woonde.

De aap nam hem direkt onder zijn hoede en ging op het balkon staan om de koopman te verdedigen.

Maar na een tijdje werd de aap er erg moe van en hij bloedde vanwege de vele pijlen. Hij ging naar binnen en zei tegen de koopman : ‘Je moet naar de fee gaan, want ik kan je niet meer goed verdedigen.’

En zo ging de koopman door een achterdeurtje en rende hard naar het huisje van de fee verder in het bos.

De fee was direkt erg vriendelijk naar de man en gaf hem direkt een heleboel vleugeltjes die nooit zouden neerstorten.

Die zou hij dan kunnen verkopen aan de mensen in het vervolg.

De vleugeltjes leken vol van vuurvlammetjes en toen de koopman daar even later bij de mensen mee aankwam werden ze direkt stil.

Nog steeds wilden ze heel graag vliegen, en ze besloten de koopman een nieuwe kans te geven.

En ja hoor, het werkte.

De vleugels deden het goed, en de mensen waren zo blij en dankbaar dat ze de koopman koning maakten van hun volk.

De koopman kreeg daarvoor een prachtig paleis.

Maar omdat de fee de koopman zo goed had geholpen werd zij de koningin, en de aap werd de wachter van het paleis.

Maar omdat het voor de aap wel moeilijk was om zo’n groot paleis in zijn eentje te bewaken toverde de fee er op een dag een heleboel apen bij.

Het Zee-Oog

De zeeheks hield veel wezens opgesloten onder de zee.

Ze hadden geen vissestaarten maar gewoon voeten, dus ze konden niet in het zeewater leven.

Daarom leefden ze in een grote grot onder de zee waar ze hard moesten werken.

De zeeheks wist precies hoe ze hen hard kon laten werken.

Elk jaar kregen de hardste werkers vleugels om naar het gebied boven de zee te vertrekken.

Daarom was er ook altijd veel jaloezie onder elkaar.

De zee werd elk jaar groter vanwege de tranen van de opgesloten wezens.

Maar de zeeheks was de slechtste nog niet.

Ze kreeg na vele jaren toch wel een beetje medelijden met de wezens, en vanaf toen kregen elk jaar de wezens die de meeste tranen hadden voortgebracht vissestaarten om zo naar de zee te kunnen gaan.

Maar sindsdien ging de zee nog hoger liggen en kwamen er veel rivieren en overstromingen.

Degenen die nu vleugels hadden wisten waardoor dat kwam, en gingen terug naar de zeeheks.

Ze zochten haar op in haar grot waar ze net aan het staren was naar het sieraad wat haar zoveel macht had gegeven.

Het was een zeesieraad met een oog in het midden.

Maar uit het oog kwamen tranen.

‘Huil maar niet,’ zei de zeeheks. ‘De werkers zijn bijna klaar met de trap naar het diepste van de aarde. Je weet dat daar de vlammen zijn, en dan kun je weer zien.’ Toen de gevleugelden zagen dat de heks de slechtste nog niet was, waren ze niet meer zo boos op haar.

De werkers wisten helemaal niet dat ze treden maakten voor een trap om het zee-oog te helpen. Toen de gevleugelden het hen vertelden was iedereen blij, en vrolijk gingen ze met

hun werk door. Ze wisten nu uiteindelijk waar ze voor werkten. Op een dag was de trap klaar en kon het oog naar beneden om door de vlammen weer te kunnen zien. En de werkers zijn sindsdien dicht bij de vlammen gaan wonen.

Susanna

Susanna was een heel bijzonder meisje. In de nacht kreeg ze altijd vleugels, en vloog ze naar verre landen. Maar als de ochtend viel verloor ze haar vleugels altijd weer, en daarom moest ze altijd op tijd terug zijn, voordat de zon opkwam. Op een nacht nam een heks haar gawe van haar af. In ruil daarvoor kreeg Susanna vlindervleugels en een kroon van veren, maar ze kon nooit meer naar huis. De heks bracht haar naar een plaats waar het altijd nacht was. Hier waren een heleboel meisjes zoals haar, maar de nachten duurden er heel lang, en als een nacht was afgelopen dan kwam direkt de volgende nacht. Wel kregen ze allemaal na elke nacht een steentje aan hun halskettingen erbij. Die steentjes waren helemaal wit en werden morgenstenen genoemd. Als hun halskettingkjes helemaal vol waren met steentjes dan mochten ze de reis maken naar de plaats waar het altijd dag was. Daarvoor moesten ze door een hele lange donkere tunnel heen waar de oudste mannetjes woonden die bestonden. Na een hele lange tijd mocht Susanna de reis gaan maken. Toen ze in de tunnel met de oudste mannetjes die bestonden kwam klampten sommige mannetjes haar direkt aan. 'Help ons,' zeiden ze. 'We kunnen niet lopen. Draag ons naar het morgenland.'

'Maar natuurlijk,' zei Susanna, en droeg zoveel mannetjes met haar mee als ze kon. Maar de andere meisjes die met haar waren zeiden tegen de mannetjes die hen aanklampten : 'Zorg zelf maar dat je in het morgenland aankomt.'

Verderop kwamen ze bij een grote waterbron aan. ‘Kun je ons wat water geven,’ vroegen de mannetjes aan Susanna. ‘Onze handen zijn te slap om water te scheppen.’

‘Maar natuurlijk,’ zei Susanna, en gaf hen allemaal te drinken. Maar de andere meisjes namen alleen maar water voor henzelf. Na een hele lange tijd lopen kwamen ze eindelijk aan bij de rots die de ingang naar het morgenland blokkeerde. Een klein mannetje zat op de rots en vroeg aan hen allen waar ze de mannetjes hadden. Aan Suzanna’s rug hingen er een heleboel, maar de andere meisjes zeiden lachend dat de mannetjes zelf maar moesten lopen. ‘Dat is nogal erg dom van jullie,’ zei het kleine mannetje op de rots. Zodadelijk schuift de rots namelijk van de ingang weg, en zal het vuurgordijn dat de ingang nog verspert door de tunnel heengaan. De mannetjes zullen hun dragers hiertegen beschermen. ‘Geef die mannetjes hier,’ riepen de meisjes naar Susanna.

‘Ga ze zelf maar halen,’ zei Susanna. En toen zetten de meisjes het op een lopen naar het begin van de tunnel waar de oude mannetjes zaten. ‘Spring snel op onze ruggen,’ zeiden de meisjes, ‘dan brengen we jullie naar het morgenland.’

‘Vanwaar jullie bereidheid ineens?’ vroeg één van de oude mannetjes.

‘We hebben ons bedacht,’ zei één van de meisjes. ‘En we zullen jullie ook te drinken geven bij de bron.’

‘Zo zo,’ zeiden de mannetjes, en stapten op de ruggen van de meisjes. Toen ze bij de bron aankwamen gaven de meisjes hen te drinken, en na een lange tocht kwamen ze eindelijk bij de ingang naar het morgenland aan. De rots was inmiddels al weggeschoven, en het vuurgordijn staarde hen aan. Ze hadden allemaal zoveel mogelijk mannetjes op hun rug genomen, zodat ze goed tegen het vuur beschermd zouden worden, maar ineens sprongen de mannetjes van hun ruggen af en liepen door het vuur naar binnen. Direkt begon het vuurgordijn op hen af te komen, en zo moesten de meisjes zo hard mogelijk terugrennen als ze konden.

Het Varkenshoedstertje

Er was eens een varkenshoedstertje die buiten de stad woonde om voor de varkens te zorgen. Ze gaf niet om de rijkdom van de stad, het rijke leven. Ze sliep altijd tussen de varkens, en at hetzelfde voedsel als zij aten. Verder zag er niemand naar haar om, en was ze niet welkom. Op een dag was ze uitgenodigd om op het paleis van de prins te komen. Dat vond ze wel wat vreemd, maar ze ging toch. Toen ze bij de prins aankwam vertelde de prins over het feest dat zou komen. De prins had alleen niet genoeg varkens, en vroeg daarom de varkens van het varkenshoedstertje. ‘Sinds wanneer ben ik en mijn varkens uitgenodigd op het feest?’ vroeg het varkenshoedstertje.

‘Nee, je begrijpt het verkeerd,’ zei de prins. ‘Jullie zijn niet uitgenodigd. Het is voor het feestmaal.’

‘Mijn varkens hebben genoeg te eten bij mij,’ zei het varkenshoedstertje. ‘Daar hebben ze uw feestmaal niet bij nodig.’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zei de prins. ‘We krijgen hoge gasten, en dan moet er genoeg varkensvlees aanwezig zijn.’

Toen boog het varkenshoedstertje haar hoofd en sprak: ‘U gaat mij toch niet het laatste wat ik heb afnemen?’

‘Morgen zal ik komen,’ zei de prins. ‘En dan neem ik je varkens mee.’

Verdrietig ging het varkenshoedstertje het paleis weer uit. Ze zou vluchten met haar varkens, maar waar moest ze naartoe? Diep in de nacht dwaalde ze door het bos. Na lang lopen kwam ze bij een huisje aan waar een oud vrouwtje woonde. Huilend vertelde ze het verhaal. ‘Je hebt een goed hart,’ zei het vrouwtje, ‘en ik zal je ervoor belonen. Boven liggen prinsessenklederen. Die kun je aandoen om naar het komende feest te kunnen. Ik zal hier op de varkens passen.’

‘Maar ik wil helemaal niet naar dat feest. Ik wil bij mijn varkens blijven,’ zei het meisje.

‘Ga nu maar,’ zei het vrouwtje, ‘je zult er geen spijt van krijgen.’

Toen het meisje even later in de prinsessenklederen aanhad streek het oude vrouwtje even met een toverstafje over haar heen, zodat ze als een echte prinses was. De volgende avond ging ze naar het feest, terwijl het oude vrouwtje op haar varkens paste. De prins was erg vrolijk, terwijl hij de varkens niet had kunnen vinden. Het meisje paste zich goed aan, en danste die avond de sterren van de hemel. Na een tijdje begon het oog van de prins op haar te vallen. ‘Wie is dat mooie, lievelijke meisje?’ vroeg de prins aan zijn bedienden. ‘Ze lijkt me uit een ver land te komen, en ze is een echte prinses.’ Het meisje had een geweldige avond, en aan het einde van de avond kwam de prins naar haar toe om haar te vragen met hem te dansen. Het meisje stemde toe, en danste als een echte koningin. ‘Wie bent u eigenlijk als ik vragen

mag ?' fluisterde de prins naar haar tijdens het dansen. Maar het meisje glimlachte alleen maar. Iedereen keek vol verwondering naar de dansende prins en het meisje. 'Je doet me aan iemand denken,' fluisterde de prins, 'maar ik weet niet wie. Iedereen zou wel met je willen dansen. Kijk ze eens kijken.' Het meisje glimlachte. Ze had de avond van haar leven. 'Zie ik je volgend jaar weer ?' vroeg de prins. Het meisje knikte, en liep toen van het feest weg. Midden in de nacht kwam ze bij het oude vrouwtje. 'En hoe was het ?' vroeg het oude vrouwtje.

'Oh, het was geweldig,' zei het meisje. 'Vooral omdat ik wist dat mijn varkens veilig waren bij u.'

Het jaar daarop ging ze weer naar het feest en was dit keer mooier dan ooit. De prins had er pijn van in zijn hart, zo mooi was ze. En weer moest hij haar aan het einde van de avond laten gaan. Het jaar daarop greep de prins zijn kans en vroeg haar met hem te trouwen. Het meisje schrok, en rende weg. Toen ze het later het oude vrouwtje vertelde zei deze : 'Ga terug, en zeg dat je dat wel wil.'

'Ja, maar dat wil ik helemaal niet,' zei het meisje.

'Je zult er geen spijt van hebben,' zei het vrouwtje. 'Ik pas wel op de varkens.'

'Ja, maar dan moet ik op het paleis wonen,' zei het meisje, 'en dan zie ik u nooit meer.'

'Ga nu maar,' zei het oude vrouwtje. 'Alles zal goedkomen.'

Snel ging het meisje weer terug. 'Waar was je gebleven ?' vroeg de prins met pijn in zijn hart. 'Trouw met me.'

'Natuurlijk lieveling,' zei het meisje, en kustte hem.

De dag erna was er bruiloft. Het meisje woonde sindsdien met haar prins op het paleis. 'Nu je mijn vrouw bent mag je je wensen doen,' zei de prins.

'Er woont een oud vrouwtje in het bos met varkens,' zei het meisje. 'Ik wil dat ze hier op het paleis komt wonen, en dat haar varkens prinselijk behandeld worden.'

De prins vond dat wel een beetje een vreemde wens, maar liet haar wens toch uitkomen.

Het Meisje dat in een Paard Veranderde

Er was een meisje dat in de nacht altijd in een paard veranderde. Dan ging ze altijd naar de velden en de bossen maar dan moest ze wel altijd op tijd terug zijn, voordat de zon opkwam. Want altijd als de ochtend viel dan was ze weer een meisje. Op een nacht nam een heks haar gave van haar af. In ruil daarvoor kreeg het meisje een paar laarzen, die zo prachtig waren dat ze er prinses mee kon betoveren. Al gauw wist iedereen van het meisje met de betoverde laarzen, en wilden vele prinses met haar trouwen. Sindsdien wilde het meisje alleen nog maar met koeien werken. Ze werd een herdersmeisje, zodat haar laarzen zo vies zouden worden dat de prinses haar zouden vergeten. Ook zocht ze vaak de paarden op, en ging diep in het bos wonen. Maar nog steeds zochten prinses haar op, en lieten haar niet met rust. Het meisje smeekte de heks haar laarzen weer van haar weg te nemen. Op een dag kreeg de heks medelijden met haar, en zei : ‘Als je je laarzen opgeeft dan zul je nooit meer terug kunnen naar het bos en de velden. Je zal dan onder de aarde moeten wonen, bang voor het zonlicht.’

‘Zo zij het,’ zei het meisje.

Toen nam de heks de laarzen van het meisje weg, en het meisje moest vanaf toen diep onder de aarde leven, in de modder en in angst voor het zonlicht. Hier konden de prinses haar niet vinden. Onder de grond leefden de wilde paarden, en het meisje voelde zich alsof ze thuisgekomen was. Ze miste de wereld boven de grond niet eens. Maar één van de prinses vond op een dag in het bos een gat die diep onder de aarde leidde. Toen hij er doorging vond hij daar het meisje. Maar hij herkende haar niet, omdat ze haar laarzen niet meer had, en ze was helemaal verwilderd. ‘Meisje,’ zei hij. ‘Heb je het hier niet koud. Je hebt vast honger. Zal ik je meenemen naar mijn paleis ?’

‘Nee,’ zei het meisje. ‘Ik kan niet tegen het zonlicht.’

‘Oh, maar het is heel donker in mijn paleis hoor. En ik heb een kamer voor je zonder ramen, heel diep in het paleis,’ zei de prins.

Toen stemde het meisje in, en de prins bracht haar naar haar nieuwe kamer. Elke dag kwam hij even kijken. Al snel was het meisje op temperatuur en bijgevoed, maar ze kon nog steeds niet tegen zonlicht. ‘Je doet me aan iemand denken,’ zei de prins. ‘Aan een meisje met betoverde laarzen. Sinds ik haar niet meer kon zien heb ik die laarzen laten namaken. Zou jij die willen hebben ?’

Het meisje knikte, en kreeg twee prachtige laarzen van de prins. Het meisje ging sindsdien vaak paardrijden met de prins, en kon steeds beter het zonlicht weer verdragen. Maar op een nacht begon het meisje weer in een paard te veranderen. Snel ging ze het paleis uit en zocht de velden en bossen op. Maar ditmaal bleef ze een paard. Slenterend ging ze terug naar het

paleis, en toen de prins haar vond vond hij het het prachtigste paard dat hij ooit had gezien. De prins hield direkt van het paard als geen ander, maar voor hem bleef het gewoon een paard. De prins wist niet dat het paard eigenlijk het meisje was waarvan hij hield. Hij reed sindsdien meer op dit paard dan op enig ander paard, en zorgde goed voor het paard als voor geen ander paard, maar het paard mocht niet in zijn paleis komen. Elke keer na de rit moest het paard weer terug naar de stal. Het meisje was daar erg droevig over, want ze probeerde de prins telkens weer duidelijk te maken dat zij het meisje was waarvan hij hield. Maar de prins begreep het niet. Een paard kon nu eenmaal niet praten. Het meisje had een goed leven gehad, en vooral nu ze bij zo'n lieve en zorgzame prins was, maar daar zou het bij blijven. Al haar verdere dromen moest ze opgeven.

Er was eens een meisje dat heel diep onder de grond opgesloten leefde om voor een draak te koken.

Het meisje heette Rozinde.

Altijd als ze niet snel genoeg was met koken dan werden de vlammen onder haar grote ketel woester en woester.

Ook wilde de draak altijd veel verschillende soorten vreemd vlees, en daarom moest Rozinde vaak op jacht.

Als ze niet snel genoeg was met jagen dan werd haar boog ineens vuurheet en dan viel ze altijd op de grond van de pijn.

Op een dag schoot een prins een pijl op de draak af en bevrijdde Rozinde. Hij nam haar mee naar zijn kasteel.

Om tegen de draak beschermd te zijn moest ze elke dag baden in een bad vol met melk onder het kasteel.

En elke dag moesten er wilde bloemen in geworpen worden.

De prins hield veel van het meisje en op een dag trouwde hij met haar.

Maar toen eens de prinses vergat in het bad van melk te baden sloeg de draak toe, en nam haar weer naar de diepe plaats onder de grond.

Nu moest Rozinde nog harder werken, en was de draak woester dan ooit.

Op een dag kwam de prins om zijn Rozinde te halen, maar de draak sloot hem op achter tralies van vuur.

Rozinde werd elke dag steeds verdrietiger.

Op een dag was ze weer op jacht voor de draak en vond een hert in het struikgewas. 'Heus, schiet me niet,' zei het hert, 'dan zal ik je al mijn melk geven.'

En toen herinnerde Rozinde het weer dat de draak niet tegen melk kon.

Ook vroeg Rozinde aan het hert waar wilde bloemen waren.

Het hert had heel veel melk te geven, en al gauw was er een heel bad vol.

Toen gooide Rozinde de wilde bloemen erin.

Snel nam Rozinde een bad in de melk en ging met natte kleren terug.

Toen ze bij de vuurtralies aankwam wreef ze met haar melknatte kleren er tegenaan terwijl de tralies kapot sprongen.

Snel greep ze haar prins bij de hand en samen renden ze naar het bad.

Hier waren ze veilig tussen de wilde bloemen.

Maar al gauw kwam de draak een kijkje nemen.

Hij wist dat hij niks tegen hen kon beginnen zolang ze iedere dag een bad zouden nemen in de melk.

Maar hij wachtte en wachtte, en vandaag wacht hij nog steeds.

De Windemelk

Er was eens een indiaanse feenkoningin die een hele bijzondere roos had. De roos kon spreken, en was zo prachtig dat een ieder die naar de roos keek versteende en voor altijd in verwondering naar de roos staarde. Daarom bracht de indiaanse feenkoningin de roos naar

een eenzaam kasteel waar twee rivieren omheen stroomden. De eerste rivier was zo zoet dat iedereen die er bij in de buurt kwam voor altijd in slaap viel. De tweede rivier was zo vies en vuil, dat degene die er te dichtbij kwam voor altijd in huilen uitbarste. De feeenkoningin vond dat niet zo geweldig, maar ze wilde de roos beschermen. Maar niet alleen wilde ze de roos beschermen, maar ook degenen die dichtbij de roos wilden zijn. De roos was namelijk erg gevaarlijk. En bovendien plaatste de feeenkoningin ook de gevaarlijkste spin die bestond om het kasteel te bewaken. Dat vond de feeenkoningin ook niet leuk, maar ze wilde geen enkel risico nemen.

De feeenkoningin zag wel dat het er zo niet makkelijker op werd, en al helemaal niet minder gevaarlijk, en daarom liet ze grote waarschuwingsborden neerzetten. Niet veel lieden waagden zich nog in de buurt, en op een dag vroeg de roos of zo een wandeling door het bos mocht maken. Uiteindelijk stemde de feeenkoningin toe. Toen de roos bij de vieze rivier kwam liet ze een traan vallen, en toen ze bij de zoete rivier kwam gaapte ze even. Toen ze de waarschuwingsborden zag schrok ze heel erg. ‘Maar ik ben toch geen roofdier?’ vroeg de roos. ‘Nee,’ zei de feeenkoningin, ‘maar heus, het is beter zo.’ Maar met een ruk maakte de roos zich los van de feeenkoningin. De feeenkoningin kon niet veel doen, omdat de roos zo groot was geworden in al die jaren. De roos snelde dieper het bos in, maar verdwaalde al snel, omdat ze de weg niet wist. Uiteindelijk vond ze een bosmeertje waarin ze begon te baden. Gelukkig was er niemand in de buurt, want dat zou veel te gevaarlijk zijn.

Maar na een tijdje wilde de roos weer terug naar het kasteel, en barste in huilen uit. ‘Ach,’ zei de wind, ‘mijn kind, maak je toch niet zo druk. Je vindt heus je weg naar het kasteel wel weer, volg gewoon de rivier van zoete en vuile melk, en je bent weer thuis, heus.’

‘Maar waar vind ik die rivier?’ vroeg de roos.

‘Daar, in de lucht,’ sprak de wind, en tegelijkertijd verscheen er een wolkendek met daarin de rivier van melk. De roos zwom en dronk. Het was het zoetste en vieste wat ze ooit had gedronken, maar snel was ze thuis. ‘Mamma,’ zei ze tegen de feeenkoningin, ‘ik heb melk gedronken van de wind.’ En ineens stond er een meisje voor de feeenkoningin zo prachtig als een roos. En sindsdien is ze altijd in het kasteel gebleven.

Haar moeder bouwde de prachtigste torentjes voor haar, de lieflijkste sluiers en gordijntjes, en het meisje had het altijd erg naar haar zin, alhoewel het een eenzaam en verlaten kasteel was. Vaak dronk ze nog van de melk van de wind die de wind bij haar bracht, door het raam, en op een dag had ze er zoveel van gedronken dat ze er erg slaperig van werd. Toen ze wakker werd zei ze tegen de wind: ‘Zeg, waarom kom je niet gewoon bij ons wonen?’ Dat liet de wind zich geen twee keer zeggen, en kwam door het raam naar binnen. Elke dag werd het meisje mooier en mooier door het drinken van de windemelk, en toen haar moeder stierf werd zij de feeenkoningin, maar weg van het kasteel wilde zij niet. Elke dag zond ze de wind uit om alle indiaanse feeen en toverrozen te verzamelen, en elke avond en nacht kwam de wind terug met vele feenkoetsen. Allen hadden zij gedronken van de windemelk, en daarom waren ze hier.

Maar op een dag werd de wind oud, en stierf. De nieuwe feeenkoningin was ontroostbaar. Ook de windemelk begon heel langzaam op te raken. ‘Maar,’ zei de feeenkoningin, ‘dankzij de windemelk zijn we allemaal hier. Misschien stroomt de windemelk nu hoger in de lucht. Laten we een toren bouwen die geen top heeft.’ En zo bouwden de feeen een toren zonder einde, en kwamen op een plaats zo hoog in de lucht waar de windemelk nog stroomde. Ook kwamen ze tot de plaats waar de wind nu was, en tot de plaats waar de oude feeenkoningin nu

leefde. ‘Oh mamma,’ zei de nieuwe feeenkoningin. ‘Je bent niet dood.’ En toen omhelsden die twee elkaar, terwijl de feeen zongen, en de wind heel warm werd van binnen.

Het Meisje dat op het Water Danste

Er was eens een indiaans meisje dat op water kon dansen. Haar dansjes waren zo betoverend dat vissen uit het water opkwamen om in vogels te veranderen. Op een dag kwam er een heks naar haar kijken. De heks stopte alle vogels van het meisje in kooien, veranderde in een storm, en blies het meisje omver, zodat ze in het water wegzakte.

Direkt veranderde het meisje in een vis, maar al snel bleek dat ze een hele bijzondere vis was. Ze kon wensen laten uitkomen. Al gauw deden de vissen om haar heen telkens de meest vreemde wensen. Sommigen wilden vogels worden, anderen wilden onder de grond wonen, en zo ging het maar door. De tovervis werd er erg moe van, en op een dag dreef ze levenloos naar boven.

Toen de heks dat zag begon ze erge medelijden te krijgen, en sprak : ‘Vanaf nu zul je weer een meisje zijn dat op het water danst, maar ditmaal zal geen storm je kunnen omduwen. En zo gebeurde het. De tovervis veranderde weer in een meisje, en danste weer op het water, zonder dat ze nog kon vallen door een storm. Het meisje danste zo betoverend dat alle kooien van de heks zich openden. Maar de heks vond dat niet meer erg, want alles wat ze wilde was naar het meisje kijken. Maar op een dag danste het meisje van het water weg, en hoe de heks ook zocht, ze kon het meisje niet meer vinden. En sindsdien danste het meisje alleen nog maar in de herinnering van de heks.

Hoe Het IJs Smolt

Er waren eens twee ijspaleizen die onbereikbaar waren. Vaak kwamen ze om te plagen en andere vervelende dingen uit te halen. De ijspaleizen werden bewoond door hen die er het eerst waren, en sindsdien waren de paleizen onbereikbaar. En zo woonden er twee ijsheksen. Maar die ijsheksen konden elkaar ook niet bereiken, en zo was er dus altijd een afstand tussen de twee ijspaleizen. Op een dag was er een man die het geheim van de twee ijspaleizen kende. Hij wist dat hij de paleizen alleen kon betreden door hun spiegelbeeld. De man nam een grote spiegel mee, en toen één van de paleizen zich toonde keek de man in de spiegel naar het paleis, en stapte zo in de spiegel. Nu kon hij gemakkelijk bij het paleis komen, maar ook beseftte hij nu hoe koud dat paleis was. Snel ging hij naar binnen, en zag de ijsheks staan met een ijsvlam. Hoe dichterbij de man bij de ijsheks kwam hoe moeizamer hij zich kon bewegen. Hij wist dat hij moest maken dat hij weg zou komen anders zou hij hier bevroren en nooit meer weggan.

Uiteindelijk ontsnapte hij weer door de spiegel, en ging toen op zoek naar het tweede paleis. Toen het tweede paleis zich vertoonde keek de man weer in de spiegel, zag het spiegelbeeld van het paleis en stapte in de spiegel om erop af te gaan. Hij wist dat deze heks net iets gevaarlijker was dan de andere heks. Hij merkte ook dat het hier veel kouder was, en daarom nam hij alleen een ijspegel van het paleis weg, en ging toen terug door de spiegel. Met de ijspegel ging hij toen weer naar het eerste paleis, door de spiegel, en toen de heks hem dit keer zag slaakte ze een gil. Tegen de kou van het andere paleis dat de man door de ijspegel droeg kon ze niet op. De ijsvlam vloog direkt naar de ijspegel toe, terwijl de heks direkt bevroor. Met de ijsvlam ging de man weer door de spiegel en ging weer naar het tweede ijspaleis. Ditmaal ging hij diep naar binnen, en toen de heks van dat paleis hem zag met de ijsvlam verloor zij ook haar eigen ijsvlam. Nu had de man twee ijsvlammen, en niet lang daarna begonnen de ijsvlammen zich als een vuur te verspreiden, en gloeiden totdat de twee ijspaleizen geheel gesmolten waren. Nu was daar een prachtig warme zee waaraan de man voor altijd is gaan wonen. En de heksen heeft hij gelukkig nooit meer teruggezien.